C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-15-Ledova_spolecnost-Konecna_stanice_Amertume.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-15-Kon. st. Amertume
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.7.2004
Modification Date: 13.7.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
15. Ledová společnost

Konečná stanice Amertume

1

Panameričan se ani nesnažil tajit, odkud přichází a v jaké funkci. Jmenoval se Kruss a byl tajným agentem Lady Diany. Lien Rag ho přijal v doprovodu čtyř dalších členů Dočasného Výboru pro Osvobození. Patřil k nim i profesor Ikar. Kruss byl mladý a sympatický, měl na sobě veskrze elegantní izotermickou kombinézu s bílou kožešinou. Jen co vešel do malého pullmanova kupé, sejmul helmu a usadil se naproti pětici obyvatel mořského ledovce.
"Moje poslání je ryze informativní. Naše společnost chce udržovat s vaší společností dobré vztahy a pokračovat v obchodování. Potřebujeme od vás olej, velryby, tuleně, řemeslné výrobky, křemík a síru. Od té doby, co se spolek harpunářů dostal k moci, snížil se vývoz oleje o šedesát procent."
"Zbývající kapacita se využívá k dodávkám tepla a světla do Kaempolisu a dále k napájení chladících okruhů pod krou. Tohle rozsáhlé město je čím dál těžší a trhliny se množí."
"Lady Diana si přeje, aby se dodávky rychle normalizovaly. Titanopolis je bez ohledu na útoky harpunářů pořád v rukou Kidových stoupenců. Kid utekl na Síť 160. poledníku a přestože měl i pár vojenských úspěchů, je teď odříznutý od své koncese. Víme, že narychlo buduje spojovací trať, která má vést až k západní hranici Mikado Company, ale potíže mu dělá ledovec. Scházejí mu navíc technické prostředky a kolejnice, musí stahovat zásoby ze severu stošedesátky."
"Máte dokonalý přehled o situaci," poznamenal uštěpačně Lien Rag.
Yeuze přinesla čaj a suchary. Obsloužila přítomné a jakmile měl každý z nich v ruce svůj šálek, odešla.
"Lady Diana se rozhodla, že ve stávajícím konfliktu nezůstane stranou."
Pětice členů Výboru si vyměnila znepokojený pohled. O možné intervenci se už pár dní mluvilo. Panamerická dala prověřit a zpevnit malou síť, která spojovala Společnost Mořského ledovce s železniční provincií Antarktidy. Za pár týdnů by se lehká plavidla panamerické flotily valila po nově postavených, případně opravených kolejích. Lady Diana by mohla vyslat svoje střední jednotky, které by odpor Titanopolisu zcela zlikvidovaly. Kaempolis by bylo znovu zásobeno teplou vodou a elektřinou a mohlo by zcela uvolnit vývoz oleje. Měli tu i křemík a síru.
"Na základě našeho hlášení se rozhodne, kterou ze stran podpoří. Zvláštní vyslanec je právě teď u Kida, aby si udělal svůj názor."
"Jak se mohl dostat do svobodné severní zóny, když tam nemůžeme ani my?"
"Spolek mu bezpochyby vydal propustku. Můj kolega je rovněž zástupcem komise pro Dohody z NY Station, stejně jako já."
Lien Rag se zachvěl. Mocná komise se tedy konečně rozhodla vyšetřit puč harpunářů?
"Tady v Amertume-Station se vám podařilo shromáždit necelé dvě stovky přívrženců. Dali jste dohromady ozbrojené skupiny, kterým se podařilo pár sabotáží proti cisternovým soupravám, naloženým olejem. Ale pořád nejste dost silní, abyste pronikli do samotné koncese a ohrozili gildu harpunářů. Kromě toho máte další zuřivé nepřátele, všechny ty bandity, kteří počítají s tím, že si vaší likvidací vysloužíu harpunářů pochvalu."
"Pakáž jedna," pronesl člen výboru zvaný Elliongin. "Gilda vypsala na naše hlavy odměnu."
"A taky přijali tisíce lidí, kteří tu celá léta vyčkávali v nuzotě. Noví velitelé se teď na skládce těší velké oblibě. Nemyslím si, že se vám to podaří jen tak změnit."
"Tak proč jste vůbec přijel?" řekl Lien Rag.
Kruss ukousl kus sucharu, zapil ho čajem a vrátil šálek zpět na skládací stolek.
"Jste mi hrozně sympatický. Lady Diana k vám chová vřelé přátelství, Liene Ragu, a přeje je si, aby se na celou minulost zapomnělo. Byla opravdu překvapením bez sebe, že se vám podařilo uprchnout z města fantómů, které leží v nejnebezpečnější části zdejšího ledovce. Blahopřeje vám k tomu. Nenapadlo ji, že se vám to jednoho dne zdaří, doufala, že se vrátíte na východ."
Lien Rag se pokoušel skrýt svůj neklid upíjením z šálku čaje. Ani členové výboru včetně profesora Ikara nevěděli, jak se mu podařilo se ženou a dítětem vrátit zpět k civilizaci. Nikdy se o tom nijak zvlášť nešířil, takže se kolem něho leccos

šuškalo. Jeho nepřátelé šli tak daleko, že ho podezřívali z použití plachetnice na lyžích, ďábelského vynálezu, který byl zakázán jak Dohodami z NY Station, tak i z hlediska obecné morálky. Kruss se dobrácky usmíval a dělal machiavelistické narážky, jako by chtěl celé záhady využít a přinutit ho mluvit.
"Lady Diana si nepřeje, abyste kvůli dotyčné věci ztratil svou tvář. Ale nemůže už déle čekat. Potřebujeme velké množství velrybího a tuleního oleje, abychom mohli pokračovat v projektu severojižního tunelu mezi oběma póly. Tohle gigantické dílo, které teď může vypadat jako pomatenost, nám všem přinese za dvacet let prosperitu."
"Chcete snad," skočil mu Elliongin do řeči, "chcete, abychom přestali vyhazovat do vzduchu cisternové vagóny?"
"Ne tak docela. Vyšleme část 5. flotily přes Antarktidu. Gilda nám do budoucna navrhuje zajímavé věci. Největší část výroby oleje bude určena pro nás."
"Jsou tu smlouvy ještě s dalšími společnostmi, například s Transevropskou, Sibiřskou, s malými společnostmi australasijské federace. Nemohou je vypovědět."
"A přesto to udělají."
"Očekáváte zdražení?" zeptal se profesor Ikar se záchvěvem pobouření v hlase.
"Na nic se neptáme, čekáme prostě, až k tomu dojde."
"To je přece nemožné," řekl Lien Rag. "Navíc budeme muset omezit činnost jisté velrybářské stanice poblíž Titanopolisu. Působí velké ekologické potíže a ohrožuje život velrybích hejn."
Slíbil totiž Jonášům, lidem, kteří žili v tělech kytovců, že s provozem silně znečišťující stanice něco udělá, a hodlal své slovo dodržet.
Kruss již dopil svůj šálek čaje a nedbale drtil v prstech suchar s výrazem dobře živeného člověka. Neznal cenu potravin v Amertume-Station, ani boj místních vyhnanců o přežití. Naposledy se jim podařilo zcizit cisternový vagón s olejem a hned ho na místě rozprodat. Lien Rag byl nicméně toho názoru, že by se určité meze neměly překračovat a že by se z nich neměli stát piráti na kolejích.
"Zůstanu tady na stanici jen krátce. Jídlo a bydlení je tu drahé a déle než týden nemohu čekat. Musím se vrátit do Kaempolisu a jednat s gildou."
"Lady Diana tedy každopádně zasáhne?" zeptal se Lien Rag.
"Každopádně ano. S požehnáním komise pro Dohody z NY Station. Ostatní společnosti si přejí, aby se do těchto krajů vrátil mír. Urovnání konfliktu mezi Sibiřskou a Transevropskou je na dobré cestě a všichni doufají, že budou žít konečně v klidu."
Vstal, uklonil se, nasadil si ochrannou helmu a vyšel ven. Od včerejška se touto zchátralou stanicí, zvanou Amertume - Město Hořkosti, prohánělpolární vítr a tlačil rtuť teploměru někam k minus sedmdesáti. Město nemělo žádnou ochrannou kopuli, žádnou skleněnou klenbu. Každý den přibývaly desítky mrtvol. Neexistovala ani žádná zvláštní služba pro jejich odvoz. Každý se svého problému zbavoval na účet souseda, až mrtvola jednoho krásného dne zmizela a nikdo nevěděl kam. Obvinění padala na hlavu chovatelů vepřů a také nejchudšího obyvatelstva.
V pullmanově kupé panovalo ticho a ani Lien Rag ho nehodlal přerušit. Čekal trochu nejistě, jakou odezvu vyvolají Krussova slova.
"Lady Diana napadne koncesi od jihu," ozval se konečně jistý Mohin, advokát vyhnaný spolkem, protože obhajoval odpůrce a oponenty. "Jak se k nám jednou dostane, už neodejde a nakonec nás zabere úplně."
"Krussovy podmínky jsou tak jako tak nepřijatelné," řekl Elliongin. "Dohody je nutno respektovat. Jakmile se společnosti dozvědí, že si náš Dočasný Výbor pro Osvobození odmítá nechat cokoliv diktovat od téhle ženy, můžeme očekávat i větší podporu."
"Nedělejme si iluze," ozval se Lien Rag. "Až doposud jsme dostávali trochu peněz od Afrikánců a několika malých kolektivistických společností federace. Sibiřská dosud nezareagovala, ale pokud skoncuje se svou válkou, mohli by třeba začít uvažovat o naší podpoře."
"Konec téhle války by měl Lady Dianu zajímat. Sibiřané by totiž mohli zasáhnout od severu, opravit stošedesátku a proniknout do koncese."
Právě Elliongin se nakonec rozhodl, že vyrukuje s důvěrnou otázkou.
"Kruss se zmínil o údivu Lady Diany nad tím, jak jste se bez újmy vrátil z toho zapomenutého a ztraceného města, tisíce kilometrů odtud. Říká se, že se tam dá vrátit jen po jediné trati, a to východní, která vede do Panamerické. Jak se vám podařilo uniknout před zostřenou ostrahou Lady Diany?"
"Využili jsme bouře," řekl Lien Rag. "byli jsme dost mazaní a trpěliví a nakonec jsme se vrátili po věhlasné Síti Zmizelých po severní straně mořského ledovce. Pak jsme projeli Společností Bonesových, kde jsme museli zvlášť vyjednávat s každým jednotlivým klanem, který ji tvoří. Nebylo to nic jiného, než jedno dlouhé dobrodružství."
"Naši nepřátelé vás obviňují, že jste se dopustil svatokrádeže a použil jiného způsobu dopravy. Říká se, že jste zradil Dohody z NY Station, abyste se mohl vrátit zpět do zdejších končin. Nikdo vás totiž nepotkal ani v jedné malé společnosti federace, přes kterou jste nutně musel při návratu projíždět."
"Pochopitelně, vždyť jsem tam byl prakticky v ilegalitě. S penězi se problémy řeší snadno."
Ostatní se tvářili zjevně skepticky a on to dobře chápal. Cestoval v břiše velryby s Jonáši a překonával obrovské vzdálenosti pod mořským ledovcem. Slíbil však, že nikdy neprozradí tajemství existence těchto lidí, kteří žili v dokonalé symbióze s největšími přežívajícími savci.
"Škodí nám to," dodal Elliongin.
"Chcete, abych odstoupil?"
"To by bylo ještě horší."
I profesor Ikar se nakonec dostal ke slovu a navrhl, aby se s tímhle tématem už konečně skončilo.
"Situace v naší společnosti je znepokojující, ale v jiném smyslu. Musíme myslet na budoucnost, připravit si odpověď

na útok, který plánuje Lady Diana. Jakmile se na jihoantarktické síti stav znormalizuje, bude se veškerý olej vozit tudy."
Lien Rag mohl kulatým okénkem pozorovat ozbrojené muže, kteří střežili vagón výboru. Kolem dokola bylo jen nuzné město, výhružně číhající špinavá stoka.

2

Kid se vracel z inspekční cesty po západní rozestavěné síti, kterou nazývali ve svobodné zóně Síť Svobody. Postup směrem k Mikadově společnosti nešel tak rychle, jak se předpokládalo. Narazili tu na trhliny a obrovské ledové hory, které museli obcházet, protože neměli dostatečně výkonnou techniku.
Byl unavený a na chvíli si lehl u sebe v kanceláři, která mu sloužila zároveň jako pokoj. Žil teď velmi skromně, musel řídit zbytek společnosti, vést válku a snažit se udržovat styky s východní částí, od které byl odříznut. Pokud šlo o vztahy s ostatními společnostmi, prakticky žádné neměl, protože chybělo železniční spojení, a tak se ocitl uzavřen s nevelkým počtem obyvatel v jakémsi ghettu.
Lovci tuleňů však byli naštěstí prvotřídními bojovníky a dokázali dosáhnout četných úspěchů. Dobyli zpět několik důležitých stanic na Síti 160. poledníku a Kaempolis mělo zažít velké útrapy s nedostatkem zeleniny a čerstvého ovoce, které pocházelo ze skleníkových iglú. Kromě velrybího masa neměli obyvatelé žádné další proteiny. Chov sobů, drůbeže a vepřů zůstal ve svobodné zóně. Dokonce tam dosahovali i nadvýroby, kterou skladovali v silech, vyhloubených v ledovci.
Nové hlavní město se nyní jmenovalo Hotstation, protože tu bylo množství skleníků, vyhřívaných tulením olejem a metanovými autoklávy. Dorazil až v noci, ale přesto ještě přijal Stamwa, který stál v čele silného syndikátu lovců tuleňů a řídil vojenské operace proti harpunářům. Jenže na velení se podílel i Lichten, šéf železniční policie, a tato dvoukolejnost byla operacím na škodu. Kid prováděl jakýs takýs vyšší dohled.
Stamw mu sděloval svou nejasnou představu o obrněné drezíně, kterou chtěl řádně vyzbrojit a napadnout s ní malou vzdálenou stanici na jedné vedlejší trati.
"Jde o pozorovací stanoviště pro sledování pohybu suchozemských velryb. Gilda odtud může kout svoje pikle. Pokud se ho zmocníme, přijdou tak o svůj poslední předsunutý post. V krajním případě bychom mohli hejna odlákat směrem na východ."
Tenhle lovec tuleňů, kterým zmítala opravdová nenávist k velrybářským harpunářům, nemyslel na nic jiného, než na obchodní válku. Ostatní mu bylo celkem jedno, i když se domníval, že je Kid příliš liberální v otázce mravů, policejních předpisů a obzvlášť Zrzavců. Od chvíle, co spolek Zrzavce vyhnal ze skládky v Kaempolisu, se všichni stáhli k tulením dírám a členové syndikátu nespokojeně reptali. Kdyby se aspoň ta pitomá zvířata na dvou tlapách přidala do boje za společnou věc a vpadla tak harpunářům do zad. Jenže kdepak, tihle přiblblí "lidi z chladu" byli krotcí jako tulení mláďata.
"Musíme na ně neustále dorážet," pokračoval Stamw. "Gilda má tolik nevyřešených problémů, že není schopna vést účinnou válku. Už celý měsíc proti nám nezaútočili, nechávají iniciativu na nás."
Kid myslel na hrozby Lady Diany, které mu tlumočil její mimořádný vyslanec, nějaký Boy. Hodlala vést útok z jihu, aby znovu nastolila klid v koncesi, protože pro svůj šílený plán podledovcového tunelu potřebovala velrybí a tulení olej a veškeré další výrobky na bázi oleje.
Musí se s Boyem ještě jednou setkat před jeho odjezdem do Kaempolisu, kde podle Panameričana tyto podmínky přijali. Velitel gildy Yal neměl kolem sebe spolehlivé lidi. Neotesaní, nafoukaní harpunáři, pyšní na svoje ohromné bohatství, měli pocit, že si mohou dovolit kdejakou drzost a věrolomnost.
"Deset drezín," opakoval dokola Stamw. "Lichten mi nechce dát víc jak pět a chce se operace taky zúčastnit. Zverbovali jsme dvě stovky nových chlapů. Prodělali pro tenhle druh války rychlý výcvik. Nechceme, aby si železniční policie přivlastnila úspěšnost celé operace."
"Rozhodnu zítra ráno," prohlásil Kid.
Lovec tuleňů neodcházel dvakrát spokojeně. Tihle lidé ho zachránili, když upadl do zajetí harpunářů, vysvobodili ho a byli mu věrní. Musel jim vyjít vstříc. Jenže železniční policii, pyšnou na svá privilegia a řízenou elitním sborem Výhybkářů, nešlo nechat stranou. Samozřejmě se jim vyčítalo, že zradili všechny železničáře, kteří uvízli v zóně, okupované gildou. Harpunáři je nahnali do houfu a čtyři pro výstrahu zastřelili. Kid zažil příliš mnoho složitých situací na to, aby někoho hned šmahem odsoudil, jenže právě to mu bylo vyčítáno.
Chvíli spal, ale probudila ho radiová depeše z Titanopolisu. Zpráva, která putovala od vysílače k vysílači. Oficiální radiostanice v sousední společnosti občas zachytila sdělení, které se do Hotstation nedostalo. Muselo se přistoupit na to, že některé informace budou odtajněny právě kvůli těmto přenosovým nedostatkům.
Titanopolis ho informovalo o krvavých nepokojích, k nimž toho dne došlo. Napadli kmen Zrzavců, kteří těžili síru a křemen v okolí sopky, několik metrů pod vyhřátou vodou. Desítku Zrzavých zabili a unesli jim samice. Kida tohle hanlivé pojmenování rozhořčovalo, ale nic s tím nenadělal. Zrzavci byli i nadále považováni za zvířata.
Zrzaví tudíž přestali pracovat a odešli dál na mořský ledovec. Nikdo nevěděl, zda se vrátí nazpět. Ve stejné době bylo napadeno několik stanic na východní trati. Zdálo se, že si gilda předtím šetřila síly, aby mohla udeřit směrem k vulkánu. Mělo to svou logiku. Sopka dodávala horkou vodu, elektřinu a potřebné materiály.
Kid pozval Lichtena k sobě do bytu a přizval i Stamwa. Oba muži se tvářili překvapeně, když se ocitli oba najednou před generálním ředitelem společnosti.
"Zaútočíme dnes v noci," prohlásil Kid. "Na tu pozorovací stanici. Jak se jmenuje?"
"Jednoduše Radar-Station. Vyhledává velryby na stovky kilometrů daleko."

"Máte nějaké informace o tamní obraně?"
"Tři obrněnce s raketomety, jeden s těžkým laserem, přinejmenším stovka chlapů, policisté z Kaempolisu, železniční policie a harpunáři," odpověděl Stamw.
"S těmi železničáři jste si jistý?" otázal se udiveně Lichten.
"Je jich dokonce sedmnáct," upřesnil druhý se zjevným potěšením.
"Chci patnáct drezín," řekl Kid.
Když mu přinesli mapu železničního okrsku, do kterého spadala radarová stanice, zjistil, že k ní vedou tři tratě. Jedna ze severozápadu, druhá ze západu a třetí z jihozápadu.
"Předpokládám, že nás očekávají z těchto dvou stran? My ale přijedeme z jihu."
"Jenže takhle budeme projíždět poblíž fronty…" pravil lovec tuleňů. "Detekční přístroje nás zachytí."
"Provedete simulovaný útok. Nejdřív děla a rakety a naše drezíny mezitím proklouznou směrem k Radar-Station."
"Nemáme dost munice, abychom jí mohli plýtvat," řekl Stamw, "ta simulace nás bude stát draho." "Použijte nové plamenomety." Lovci vynalezli olejové hořáky, které byly díky novému vstřikování vysoce výkonné. Hořící proud oleje mohl zasáhnout cíl vzdálený víc jak stovku kilometrů a zapálit ho. Jakmile olej hořel, bylo obtížné jej uhasit. Míchali do něj vzácné palivo, kerosin. Olej pak přilnul k materiálu či k tělu jako lepidlo.
"Vydal jste na ně dočasný zákaz," poznamenal lovec.
"Potřebujeme je. Působí víc na efekt než jako smrtonosná zbraň, říkal jste to, ne?"
Bylo to vlastně pokrytectví. Kid viděl jednu předváděčku, která ho úplně vyděsila. Dřív než se podařilo pohromu uhasit, hořel už i mořský ledovec.

3

Na obrněné vagóny přistěhovaleckého úřadu byla každý den vylepována oznámení. Jednou se hledali inženýři, podruhé pyrotechnici. Anebo specialisté strojaři. Kdo byl s to prokázat své schopnosti a předložit patřičný diplom, ten se dostal do koncese zcela volně. Rovněž se tu verbovalo do boje proti pravidelné Kidově armádě, avšak kancelář, kde se odvody prováděly, neměla valné výsledky. Denní žold byl deset dolarů. O kaloriích se nemluvilo, protože za dolar jich bylo sedm set. Rovněž akcie společnosti klesly a jedna teď byla za necelých sto padesát dolarů. Za přechod přes hranici jich bylo nutno vydat padesát.
Ikar se pořád snažil zjistit, kam se poděl etnolog Harl Mern. Starý muž byl přesvědčen, že po vypovězení z Transevropské najde azyl u Liena Raga a Kida, aby mohl pokračovat ve svých výzkumech o Zrzavých. Z toho, co bylo známo, vytvořil jinou, zcela revoluční hypotézu o původu lidi z chladu. Jakýsi Elias se měl o tuto práci zajímat přímo tady, v Amertume-Station, a vědce naposledy spatřili ve společnosti tohoto divného vousáče, kterého všichni měli za tajného agenta buď Lady Diany nebo neokatolíků.
Yeuze si na tuhle stanici nemohla pořád zvyknout, hnusily se jí tu sebemenší věci, sebemenší pohled některého z obyvatelů. Zima tu byla surovější než jinde a nákup čehokoliv se tu stával dobrodružstvím, se složitými protekcemi, úplatky a nejistotou. Nejdražší potraviny jí byly podezřelé. Říkalo se, že řezníci načerno prodávají lidské mrtvoly, které našli na ulicích, proto neměla odvahu maso kupovat. Bandy napadaly lidi přímo v ulicích, starce a ženy. Před dvěma dny zahlédla podobnou partu, jak vleče jakousi dívku za zchátralé vagóny. Děvče ječelo a ona se dala v panice na útěk. Lien Rag jí dal malý revolver, který nosila pořád s sebou, svírala ho v kapse kožichu. Neodvažovala se brát Jdriena s sebou. Děti byly na tomhle mrchovišti natolik vzácným zjevením, že se každý udiveně ohlížel na ty, kdo se odvážily na veřejnost. Možná, že existovaly i bandy, které je unášely a prodávaly úchylům.
Lien Rag horečně prožíval své nové funkce. Organizace výboru, výcvik komandos a napadání vlaků s velrybím olejem mu zabíralo veškerý čas. Zdálo se, že úplně zapomíná na to, kde je. Neviděl vyhladovělé lidi, oči planoucí záští a chamtivostí, nevnímal hromady vyřazeného železničního materiálu. Říkalo se, že celých sto kilometrů před Amertume-Station stojí seřazené staré soupravy plné mrtvol přistěhovalců, jejichž lokomotivy nevydržely až do konce s dechem. Těla teď byla ledem věznéna v objemných rakvích. Že by pro některé byla zásobárnou hnusné potravy? Jednou po ránu pekla chléb a dohlížela na vařící se prasečí půlku. Kupovala jen zvířata, která byla schopna identifikovat. Kuřata, selata. Odmítala tučná štěňata a morčata, která se po půltuctech prodávala navlečená na hácích.
Kdosi zaklepal u vstupu do vyrovnávací komory, jeden ze stoupenců, co byl zrovna na hlídce.
"Nějaký cizí člověk se ptá po Ragovi. Není ozbrojen. V ruce drží jenom nějakou obálku."
"Lien Rag tu není."
Glaciolog se snažil s desítkou dalších krajanů dát do kupy parní lokomotivu, která se dala pořídit za krajíc chleba. Bylo třeba spravit proražený kotel, obnovit topeniště a podívat se na parní šoupátko.
"Ať tady ten dopis nechá."
"Tvrdí, že přijel hodně zdaleka, a doufá, že se mu dostane odškodnění."
"Co to znamená hodně zdaleka?"
"Mám ho pustit dovnitř?"
Byl to šestnácti až sedmnáctiletý mladík, vyhublý a drzý.
"Jsem ze společnosti Bonesových a přijíždím z Drunk-Station. Posílá mě moje matka. Mamá Sunny."
"Lien Rag tu není."
Vešel Jdrien a usadil se s knížkou u kulatého okna. Od jejich příjezdu do zdejších nečistých končin hltal všechno, co mu přišlo pod ruku, a Yeuze ne vždy stíhala zkontrolovat, o jakou četbu jde. Dítě si zvědavě prohlíželo příchozího chlapce.

"Abych se moh, vrátit, potřebuju takovejch šedesát dolarů. Jmenuju se Zeth."
"Kdo je tvá matka?"
"No, Rag ji zná. Nemáte něco k jídlu a k pití? Jen co jsem přijel, všechno mi čmajzli. Vezl jsem náklad alkoholu, ale zmizel."
Yeuze si vzpomněla. Lien Rag jí o tomhle kmeni bootleggersů, kteří v jistém z klanů společnosti Bonesových, vyráběli alkohol, přece vyprávěl. Ale Zeth tvrdil, že je z klanu Železářů a že tam jeho matka Mamá Sunny řídí správní radu.
Yeuze byla zlostí bez sebe.
"Takže jste to byli vy, kdo rozkradl koleje na Síti Raka? Ze stovek a tisíců kilometrů tratí tam zbyly jenom pražce."
"To je možný," řekl stejně drze.
"Jakýpak možný, já to moc dobře vím. Dřela jsem jako kůň celé měsíce, abych se dostala pryč z tohohle zapadákova na kře, a ty mi tu teď v klidu tvrdíš, že jsi železář? Jdu hned telefonovat, aby tě zatkli a zastřelili."
"Hele," řekl najednou zkrotle, "klid. Nikdy jsem neřek, že jsme ty kolejnice ukradli… Nakonec sama jste se po nich přece zdejchla. To pro vás jel Rag po Síti Zmizelých? A pro kluka?"
Podíval se na Jdriena a vyprskl smíchy:
"Todle je Ragův kluk?"
"Co je tady k smíchu," zaječela Yeuze, "vypadni nebo zavolám hlídku."
"Tak jo, já teda du. Ale přidu znova."
"Nech tady ten dopis."
"Stojí šedesát doláčů, to je cena mý zpáteční cesty, na to nezapomeňte. Jste fakt pěkná ženská, ale ta vaše povaha! Chtělo by to mojí matku. Spráskala by vám zadek. Má ruce jako lopaty."
Vycouval ke dveřím, zatímco Yeuze popadla váleček na nudle, který měla předtím v ruce. Zeth zmizel.
"Víš, co si myslel?" zeptal se Jdrien.
"Copak já umím číst druhým lidem v hlavách," vybuchla Yeuze, "copak já lezu někomu do soukromých věcí? Já telepat nejsem a těší mě to. Hrabat se lidem v jejich tajných myšlenkách je hnusné."
"Máš vztek, tak já radši půjdu," vyslal k ní telepaticky Jdrien.
"No, počkej přece. Co si ten malý náfuka teda myslel?"
"Dozvíš se to a dost brzo," odpovědělo dítě na odchodu z kupé.
Rozezlená Yeuze málem začala chrlit nejsprostší nadávky, ale pak se dala znovu do pečení chleba a sucharů. Pekla pro spoustu lidí. Nejen pro samotný Výbor pro Osvobození. Někdy jich bylo dvacet i třicet kolem jednoho stolu. Vyhnanci přicházeli s celými rodinami a ona by ráda věděla, jestli byli všichni skutečně upřímnými stoupenci Kida, anebo obyčejní vyžírkové.
Co chtělo dítě říci svou dvojsmyslnou poznámkou? Co se má dozvědět a dost brzo?
Rag se vrátil hodně pozdě v doprovodu týmu mechaniků, umazaný od vazelíny a zmrzlý. Vykoupali se předtím v nedalekých lázních. Yeuze to rozzuřilo.
"Nechal ses osušit jednou z tamních chovanek?"
Zařízení bylo proslulé tím, že zde obsluhovaly mladé ženy. Náramně úslužné mladé ženy.
"Chtěl jsem ti ušetřit teplou vodu a námahu, musela bys to jinak udělat sama," opáčil. "V poslední době s tebou není řeč."
"Jsem dobrá akorát na to, abych krmila bandu darmožroutů a trávila svůj život v téhleté stanici, kde život ženské nemá cenu ani jednoho dolaru."
"Co se ti děje?"
"Měli jsme tu návštěvu, Zetha, znáš ho? Bezpochyby jo. Je mu sedmnáct a je horší než zmije. Určitě se vrátí, aby ti doručil dopis a požádal tě o šedesát dolarů. Podle mě je to šejdíř, které ho sem posílá nějaká Su… Summy nebo Sudy, matróna od železářů."
"Sunny?"
"Tak nějak," řekla Yeuze. "Ty jsi nám nějak zbledl. To tě ta tvoje masérka z lázní připravila o poslední síly?"
Lien odešel z kupé, musel stejně do pracovny, kde byli všichni ostatní.
Zeth se vrátil druhý den brzy ráno a Lien Rag ho přijal opět v pracovně, aniž by se Yeuze mohla jejich rozhovoru zúčastnit. Zeth začal s požadavkem na šedesát dolarů. Lien Rag odmítl a nakonec se vzájemně dohodli na třiceti pěti. Pak teprve vytáhl dopis. Dobrý zprávy," zařehtal se mladík.
Lien strčil dopis do zásuvky, ale Zeth začal protestovat.
"Musíte ho otevřít, podívat se do něj a stručně napsat, co obsahuje, jinak mě matka zabije."
V obálce byla fotografie hezoučkého děcka, jak se vrtí v postýlce. "Jmenuje se Lien Sun na počest svého tatínka a maminky."
"Je to můj nevlastní bratr," řekl Zeth, "a už vydá za dva rošťáky. Matka si myslí, že byste o něm měl vědět, ale neradí vám, abyste tam jel. Nikdy vám ho nevydá. A teď se co nejrychlejc vrátím zpátky. Jo, jsme sice zloději kolejí, ale tady je to ještě horší. Tady se krade lidský maso. Málem mi dnes v noci ufikli stehno přímo v hotelu, kde jsem spal."

4

Na úsvitu dne radarová stanice pořád ještě odolávala a polovina drezín byla zničena raketami povstalců. Zaúčinkoval moment překvapení a Kid přihlížel zničení jednoho těžkotonážního a jednoho lehčího obrněnce, avšak obléhaní obyvatelé stanice, kterou tvořily výhradně obrněné vagóny, stále zdatně odolávali a hrozilo, že posily z jižní tratě

vůbec nedorazí.
"Zničíme skleněný kryt," ohlásil velitel lovců tuleňů.
Kid dál mlčel. Cloumal jím vztek namířený proti harpunářům, kteří ho připravili o jeho koncesi.
"Kryt zničen, v mžiku tam vtrhne mráz."
"Plamenomety," nařídil Kid. "Chci, abyste všechno podpálili."
"Ale to je nelidské…" zaprotestoval Lichten. "Jsou tam celé rodiny harpunářů. Dopustíte se vlastně genocidy."
"Zaútočíte s novými plamenomety," opakoval Kid. "Zničíme celou radarovou stanici, nezbude z ní nic. A pak musíme co nejdřív obrátit hejna velryb. Chci s povstalci skoncovat."
Dokonce i Stamw vypadal, že váhá. Velitel lovců tuleňů se na svého rivala od železniční policie díval, jako by hledal spojence.
"Pomineme-li krutost celé akce, je tu riziko, že uškodí vaší věci. Kaemsani budou rozhořčeni a…"
"Kaemsani už nebudou mít zanedlouho proč. Hodlám jejich město rozčtvrtit a skoncovat s metropolí, která mě dovádí jen k zoufalství."
Byla to novina jako hrom a Kid okamžitě zalitoval své neopatrnosti. Právě prozradil své nejtajnější úmysly.
"Žádám vás, abyste o tom s nikým nemluvili."
Zakrátko se po speciálních drezínách přisunuly k hnízdům odporu opravdové pojízdné bomby a chystalo se podpálení stanice. Okolo celého městečka vedla železniční síť a Stamw měl k dispozici čtyři tratě a pro každý případ si nechával ještě další dvě. Lichten dával přednost spojení s muži od železniční policie.
Kid vydal rozkaz po radiu a obří hořáky v jeden ráz vzplanuly. Tryskající plameny olízly vyrovnávací komory a prosklené stěny a odpálily je do vzduchu. Drezína na severní straně se mohla konečně pohnout kupředu a zažehnout nádrž s velrybím olejem. Naopak západní drezína po zásahu raketou explodovala, vymrštila se do vzduchu a dopadla na mořský ledovec.
Po chvíli se ze stanice vynořily hořící siluety a snažily se dostat na mořský ledovec, byly však postříleny. Spíš ze soucitu, usoudil Lichten, než z nějaké msty. Raději se ani nesnažil zjistit, jestli šlo o ženy nebo děti.
Když se rozjasnil den, zbyly tu jen dýmající trosky. Paraboly se roztekly. Posbírali asi tucet zachráněných, kteří sem narukovali zcela nedávno. Většina z nich byla vážně popálená, nejspíš stejně nepřežijí.
"Musím se vrátit do Hotstation," řekl Kid, který od této chvíle, jak se zdálo, jednal s chladným odhodláním.
Měl schůzku s Boyem, mimořádným vyslancem Lady Diany. Panameričan měl zpoždění a jen co se zjevil v pracovně generálního ředitele, vypadal rozpačitě:
"Omlouvám se za své zpoždění, ale musel jsem odeslat zprávu správní radě."
"Nebude to dlouhé," pravil Kid. "Odmítám veškeré vaše návrhy. Pokud vaše flotila pronikne do koncese, bude to zcela nezákonné a my proti vám použijeme zbraně."
Zdálo se, že Boye taková rezolutnost nijak nepřekvapila. Právě se dozvěděl o masakru a požáru v Radar-Station. Kaempolis bylo varováno voláním o pomoc, které obyvatelé vysílali hned na několika frekvencích a městský rozhlas už celou hodinu chrlil pomstychtivé zprávy a smyšlené podrobnosti o hrůzyplném konci hrdinných obránců malé stanice.
"Vyřídím to," řekl Panameričan, "ale dovoluji si vás upozornit na rizika vašeho nového postoje. Lady Dianě se to nebude moc líbit. K přijetí takového rozhodnutí nebyla svolána rada. Komise pro Dohody z NY Station bude při nás."
"Pokud vtrhnete do této koncese, nikdo vás nepodpoří."
Boy pochopil, že si Kid dobře spočítal rizika, než nařídil úplné zničení radarové stanice organizovaným zabíjením plamenomety. Byl teď u zdi, mohl už jen dopředu nebo zemřít. Skřet působil úctyhodným dojmem a Boy mlčel, zaskočený respektem a hrůzou. Opustil zvláštní vlak a spěšně přesedl na vlastní, aby mohl z těchto končin odjet.
Kid zakázal odesílám jakýchkoliv psaných zpráv a Stamw ho osobně přišel informovat o tom, co se pak dělo v Radar-Station:
"Prořezávali jsme lasery a plamenomety velký kruh do ledovce, dokud se trosky nezanořily do oceánu. Místo bylo příhodné, led tu měl jen pětimetrovou tloušťku."
"Zakázali jste sem přístup?"
"Než se ledovec úplně zacelí, uplyne týden. Stavíme také jednoduchou trať na východě, abychom hejna donutili postupovat velkou oklikou. Takových čtrnáct dnů se velryby nebudou v lovném pásmu příliš vyskytovat."
"Skvěle. Pošlete své muže na sever, ať si odpočinou. Rozdělte je do malých jednotek. Nařiďte jim, aby zapomněli na to, co viděli."
"Už se na tom pracuje," pravil velitel lovců, "ale…"
"Končíme. Na jihu přejdete do ofenzívy. Musíme využít zmatku protivníka a nečekat na jeho zuřivou pomstu. Od této chvíle přebíráte vrchní velení nad všemi operacemi."
"A co Lichten?"
"Bude mít speciálně na starost vnitřní policii a organizaci logistiky."
Zůstal sám a prohlížel si mapu okrsku. Radar-Station už neexistovala. Vybudují jinou, jen co se znovu dostane k moci.

5

Nakonec jí tu novinku oznámil Jdrien, dřív než se zvědavostí dočista pomátla.
"Mám někde nevlastního bratra. A proč ne vlastního?"
Mladá žena nepromluvila ani slovo celý den. Lien pracoval na svojí zatracené lokomotivě a po večerech se staral o Kidovy stoupence. Bylo třeba rozdělovat úkoly a peníze. Jiní zas peníze přinášeli, hlavně lidé, kteří prchali z

Kaempolisu kvůli svému nepřátelskému postoji vůči gildě.
Jednou večer se ho Yeuze nakonec podařilo zastihnout, když se chystal ulehnout v jiném kupé.
"Co to má znamenat s tím synem? S kým jsi ho měl?"
"Až jindy."
"Ani nápad. Chci vysvětlení. A Jdrien ostatně taky. Ví bezmála všechno."
"Je to všechno šílenost. Ponurá a směšná zároveň."
Nakonec jí řekl celý příběh o Mamá Sunny, která si bez ustání nechává od všech cestujících dělat děti.
"Chce každý rok další dítě, už jich musí mít pětadvacet nebo třicet, co já vím."
"Je krásná?"
"Hora masa a sádla."
"Jak jsi tedy mohl…"
Vyprávěl jí, jak ho přišla nejdřív rozrajcovat Sunnyina dcera Jael, takže matka pak mohla na konci dokonat své dílo.
"Byl jsem připoutaný na posteli, vydaný napospas."
"To vypadá jako nějaká noční můra?"
"Úplně, ale zatraceně reálná."
"Co budeš dělat?"
Nic. Dosáhla svého. Vlastně si to dítě vynutila. Nemám ponětí, co bych mohl udělat."
Yeuze potřásla hlavou a od té chvíle vypadala zamyšleně. Jdrienovi se však podařilo její tajemství odhalit Jednou jí nakreslil na papír hezoučké, ještě nenarozené dítě, a přinesl jí ho ukázat.
"Tohle jsem vyštrachal v tvojí hlavě."
Rozplakala se.
"Chtěla bys ho nosit v břiše, viď?"
Yeuze plakala ještě úpěnlivěji.
"Jestli chceš, udělám ti ho."
Ucítila, jak jí vstaly vlasy na hlavě. Tolikrát už se jí zdálo, že Jdrien v jejich milostném vztahu nahradil svého otce, až se začala Lienova mazlení obávat. Od příjezdu do tohohle pekla ale na nic podobného už nepomyslela a vida, tenhle zatracený kluk se domáhá znovu. Říkalo se, že u Zrzavců začínají děti získávat pohlavní zkušenosti velmi záhy, od pěti let, a klukovi už tolik před nedávném bylo. Zrzaví měli hodně krátký život, dožívali se něco kolem dvaceti až pětadvaceti. Vyložení starci se nikdy nedožili padesáti.
"Dej mi pokoj, jo?"
Docela ráda by měla Jdrienovo dítě, i v tomhle odporném místě. Nebyly tu totiž nemocnice ani porodnice, pouze podezřelá zařízení pod vedením pochybných doktorů a někdy i jasných šarlatánů. Amertume-Station byla zbudována v koncesi Mikadovy společnosti, avšak její generální ředitel, poživačný obří tlusťoch, úmyslně na tento vřed, kdesi na hranicích svého území, zapomínal. Dokonce se ani nevědělo, jakou pozici zaujímá v nové situaci, která vznikla ve Společnosti Mořského ledovce. Vlastnil část akcií, poněvadž byl zpočátku Kidovým společníkem.
"Zakázala ti, aby ses přijel na dítě podívat?"
"Nemám v úmyslu zákaz porušit," řekl Lien Rag podrážděně.
Starostí pořád přibývalo. Potřeboval parní stroj, aby mohl jezdit po východní síti a případně proniknout i dovnitř koncese. Na jihu bylo možností nespočet, sever byl velkou pustinou. Zamýšlel vyslat expedice dost hluboko do koncese, aby tu udeřily velkou silou a harpunáře demoralizovaly.
Noví vyhnanci přinášeli zprávy z hlavního města, kde chyběla řada základních potravin. Lidé se tvářili nepřívětivě a obchodníci začínali litovat, že gildu podpořili. Hovořilo se o přídělovém systému a přísných represích proti pašerákům. Gilda rovněž pověřila výkonem policejní činnosti bandu Beltupů, lumpy z předměstí, kteří při rvačkách používali kožené řemeny. Dostali za úkol pronásledovat Zrzavce. Ti raději uprchli a odvezli s sebou tělo bohyně ledu Jdrou, Jdrienovy matky. Všichni se domnívali, že uprchli do svobodné zóny na severu.
Tehdy přišla zpráva o masakru a úplném zničení Radar-Station.

6

I když to nebylo poprvé, co se Lien Rag ocitl před Mikadovým hinduistickým chrámem, přesto znovu pocítil stejnou směsici ohromení a posměchu. Architekta, který tento mobilní palác, vyžadující několik párů kolejí k pojíždění, vytvořil, muselo stihnout nezvladatelné šílenství. Celý chrám byl navíc strašně těžký a při zločinné oblevě, která trvala týden, se zabořil do ledovce. Aby ho odtud dostali, potřebovali celé týdny a spoustu značně finančně nákladného úsilí. Kidův společník si z toho odnesl hluboký pocit trpkosti vůči Společnosti Mořského ledovce a říkalo se, že tajně odprodává všechny své akcie.
Liena v doprovodu profesora Ikara přijali pupkáčovi sloužící, dva atleti svlečení do půl těla, odění do baňatých rajtek. V paláci panovalo horko jak v peci. Stavba měla podobu labyrintu, v němž by bez doprovodu nikdy nenašli centrální sál, kde žil Mikado v umělém světle, vyzařovaném neviditelnými lampami. Trůnil tu na hromadě starobylých hedvábných polštářů, bezpochyby nalezených v hlubinách ledovce. Generální ředitel skupoval všechny starožitnosti, nehledě na cenu. Lien Rag mu jich z Transevropské nechal poslat celý zaplombovaný vagón.
"Rád vás vidím," zamumlala hromada sádla v podobě hlavy, která seděla na jiné hromadě, obalené v brokátu.
Usadili se do huňatých kožešin. Služebníci se snažili seč mohli, ale tady nemohlo dojít k mýlce. Mikado byl stále dobře střežen a bezpochyby nařídil, aby tito lidé byli pořád v jeho blízkosti. Lien Rag a Ikar dostali sklenici kořeněného vína a

neobvyklé cukrovinky. Mikado se nenasytně cpal po celý den, čas od času si k sobě zval některou z žen, aby se s ní obveselil, a jen občas přemýšlel o svých obchodech. Říkalo se, že je nesmírně bohatý jeho bohatství plynulo z pirátských útoků, jimž se věnoval za mlada.
Kid se pokouší propojit s vaší koncesí výstavbou nouzové tratě, která má přibližně procházet po páté jižní rovnoběžce. Při tom ovšem naráží na velké těžkosti. A vy přece máte dokonalé zařízení pro stavbu tratí, lokobuldozery, grejdry, pokladače kolejí. Za necelých čtrnáct dnů byste mohl postavit provizorní spojku, která by umožnila vybudování rozsáhlejší sítě. Zároveň by se mohl znovu rozběhnout obchod. Svobodná zóna by dodávala maso, zeleninu, tulení olej a mořské produkty."
"Kid potřebuje zbraně a válečný materiál," opáčil Mikado. "Vydělal by na tom především on."
"Jste společníci," poznamenal Lien Rag. "Musíte mu pomoci…"
"V Kaempolisu je správní rada. V současnosti právě rada představuje zákon. Dvě třetiny obyvatel společnosti jdou za gildou."
"Rada je nelegální. Nemůže předložit ani jednu akcii, ani sebemenším způsobem cokoli blokovat."
Mikado se neznatelně ušklíbl a Lien Rag pochopil, že nejspíš odprodal harpunářům potřebných dvacet procent.
"Na druhé straně pak nemohu do koncese bez písemného Kidova povolení. Tak zní zákon. Nechci porušit Dohody z NY Station."
"Víte dobře, že teď neexistuje žádné spojení, kromě radiového. Přijmete tedy jeho depeše?"
"A kdo mi dokáže, že jsou od něho?"
"Ale jděte, nesnažte se chytračit. Odmítáte zaujmout stanovisko a tajně udržujete čilé styky s gildou. Obchodujete s nimi a necháváte tudy projíždět konvoje. Což je ovšem nezákonné."
"Znám jen společnost. Její vedení ne. Společnost nakoupila dvacet tunokilometrů a já jim nemohu bránit v průjezdu. A vedle toho jsem zděšen krutou zprávou o tom, že Kidovi vojáci zmasakrovali a zcela vypálili jednu odlehlou stanici."
Lien Rag tento argument očekával. Výbor pro Osvobození už dva dny horečně zasedal a mezi Kidovými stoupenci panovalo divoké vření. Obyvatelstvo Amertume-Station vůči nim projevovalo rostoucí nepřátelství a v jejich řadách došlo k několika případům odpadlictví.
"Jde o obratnou propagandu spolku harpunářů," odvětil Lien Rag.
"Nevěřím. Mám své vlastní pozorovatele, kteří mi poslali důkaz o tomto masakru."
"Takže můžete komunikovat s lidmi kolem Kida? Proč tedy odmítáte kontakt přímo s ním? Mohl byste přece obdržet písemné povolení k vjezdu do koncese například radiotelexem. Vzdálenost není tak velká pro podobný druh spojení."
Mikado se zadumal. Obvykle se měl lépe na pozoru, býval obezřetný jako potkan, ale tentokrát vypil asi moc opojného vína. Anebo tuk pomalu ale jistě obrůstal jeho mozek a způsoboval chátrání intelektuálních schopností.
"Kidovi nepomůžu," prohlásil s nečekanou prudkostí.
Okolostojící sloužící, jejichž počet Lien Rag odhadoval asi tak na půltuctu, jakoby naráz znehybněli. Vycítili že mezi oběma muži vzrůstá napětí.
Lien Rag upil doušek vína a vzal si jedno poněkud nechutné cukrátko. Nebylo z žádného syntetického medu ale od opravdových včel. Tento hmyz se choval jen v několika málo sklenících. Lien věděl, že jeden takový mají v malé sousední společnosti. Libra medu představovala co do hodnoty tříměsíční potravinový příděl vysoce kvalifikovaného dělníka.
"Zahájil jsem oficiální okružní cestu," řekl. "Na vás jsem pomyslel nejdřív. Ale počítám s tím, že v případě nezbytnosti zajedu do Sibiřské, Transevropské a možná i do Panamerické. Nebudu litovat žádného úsilí, abych Kidovi pomohl. Až do odvolání zůstává pánem této společnosti. Vytvořil ji za cenu značného utrpení. Pracoval na tom ve dne v noci. Žádná společnost nedosáhla za pár let takové úrovně."
"Nezpochybňuji tu Kidovy zásluhy, ovšem pokud používá krvavých metod…"
"Snad abyste mi předložil svoje důkazy," řekl Lien. "Možná, že jsem přece jen příliš zaslepen svou oddaností."
Mikado přivřel oči. Povídalo se, že má v žilách zrzavou krev a tělo obrostlé hustou srstí.
"Už je u sebe nemám. Musel jsem je předat jistým osobám."
"To je smůla," řekl Lien Rag.
Profesor Ikar zjevně nehodlal tento rozhovor prodlužovat. Byl přespříliš čestný a neoblomný a nesouhlasil s tím, když se jednání nesla v duchu všelijakých úskoků. Jenže Lien Rag chtěl přece jen dospět k nějakému výsledku.
"Sami bychom potřebovali nějaká vozidla," řekl Lien Rag. "Snad byste nám mohli půjčit pár starých drezín, případně lokocar. Zastupujeme několik stovek osob, které uprchly do Amertume-Station a vystupují proti gildě."
Mikado schramstl pár cukrátek a potřásl hlavou.
"Je mi líto, ale to není možné. Hodlám i nadále zaujímat vyčkávací pozici. Například musí ve Společnosti Mořského ledovce zasahovat Panamerická, já zůstanu stranou celého konfliktu. Její 5. flotila obsadí za pár dnů část koncese."
"Mohu vám podepsat dlužní úpis," řekl Lien Rag a snažil se potlačit vztek, který jím cloumal.
Profesor Ikar se už raději zvedl. Stroze se uklonil a namířil si to k východu. Dva sloužící mu chvátali v patách.
"Vašemu příteli schází zřejmě dostatečná zralost, aby mohl o věcech diskutovat."
"Možná dělá dobře," pravil Lien Rag. "Musíte mít srdce úplně zarostlé tunou sádla. Měl byste na sebe dávat pozor. A nezapomeňte, že Kid toho dokázal pokaždé využít."
Mikado zadržel pochopy, kteří se užuž do toho chtěli vložit.
"Zdvořile ho vyprovoďte."
Plní odporu stáli znovu na hlavním nástupišti stanice. Aby se dostali až k Mikadově paláci, utratili celé jmění. K odjezdu z Amertume-Station si museli za šílenou cenu najmout taxi-drezínu a dojet až na další stanici. Jízdenky se totiž vydávaly pouze na tisíc a více kilometrů, aby lumpy z Amertume-Station přešla chuť. Pořídili si tedy jízdenky a popojeli

asi tak o sto kilometrů, třikrát přesedli a dojeli až sem.
"Vyzraje na to tak, že všechno hodí na gildu a Panameričany. Kid mu nedal nikdy žádnou pravomoc."
"Měl jsem sto chutí zakroutit mu krkem," řekl profesor, který byl jinak nadmíru klidný a příjemný člověk.
"Postaráme se, aby svého postoje litoval. Doufal jsem, že z toho vypadne aspoň jedna nebo dvě drezíny. Vyhodili jsme stovky dolarů pro nic za nic. Naši přátelé z výboru budou zuřit."
Zbývaly jim dvě hodiny čekání na omnibus, který ovšem stejně nejel přímo do blízkosti Amertume-Station. Počítali se dvěma dny na cestách. Měli už jen dva dolary, aby si zakoupili něco k snědku. Vagóny byly naštěstí dobře vytopené. V Mikadově společnosti pohonné hmoty nechyběly.
Omnibus je vezl napříč čistě průmyslovou koncesí. Zahlédli zařízení na stavbu tratí a štěrk. Lien Rag zatínal pěsti. Jeho kolega dal přednost spánku.
Využili přesedání a pojedli trochu polévky. Když spatřili v Cross station butiky přecpané zbožím a hlavně potravinami, litovali, že nemají víc peněz. Maso vypadalo, že je skutečně zvířecího původu. Měli tu chléb, zeleninu a nápoje ze všech možných společností. Povídalo se, že vlakoví piráti svou kořist odprodávali právě malým společnostem, které byly sdruženy pod názvem Australasijská federace. Ale Lien Rag věděl, že jde jen o zástěrku. Federace nikdy neměla žádnou skutečnou pravomoc, žádnou politickou linii. Každá ze společností, a byly jich tu desítky, byla řízena bez ohledu na své sousedy.
"Ikare, vrátíte se sám," prohlásil zničehonic Lien Rag. "Nechci přijet s prázdnýma rukama."
"Co ale chcete dělat?"
"To nevím, ale jak se jednou vrátíme, budeme v koncích, bez vozidel i bez peněz."
"Ale co vaše žena a syn?" koktal Ikar.
"Řekněte jim, ať si nedělají starosti."
"Zase ten váš individualismus," vyčetl mu profesor, uvědomělý přívrženec kolektivního postupu. "Všichni společně bychom jistě dosáhli víc."
"Zbytečně dlouho o tom diskutujeme," opáčil Lien Rag, aby to ukončil.
Stiskl mu ruku a zmizel v davu cestujících. Nelhal. Nevěděl, co udělá, věděl jen to, že čekání v pohraniční městské stoce odčerpává představivost a energii.
Cestou přes nástupiště směrem k periferii stanice pod proskleným poklopem objevil průmyslovou zónu a dostal se do kanceláří společnosti pro veřejnou výstavbu, která hloubila tunely v ledovci až k někdejší pevné půdě, kde se prováděly výkopové práce.
Stanice ležela přibližně na severovýchodním australském vnitrozemském ledovci a těžilo se zde zpod stovek metrů pod ledem černé uhlí z bývalých dolů Laura.
Požádal o setkání se stavbyvedoucím, ale měl štěstí a přijal ho koordinační inženýr.
"Jsem glaciolog. A po událostech v Kaempolisu i nedobrovolný vyhnanec. Hledám práci. Pod ledovcem jsem již pracoval. Vím, jak vyvrtat spirálu, aby se důlní vozíky dostaly až pod původní zemský povrch. Celé měsíce jsem pracoval v solném dole na severu Transevropské."
Inženýr byl zprvu zaskočen a začal vykládat, že tu pro něj nemá žádnou práci.
"Máme tu dobré ledovcové techniky. Ale kdybychom vás snad někdy potřebovali… Přijďte znovu za čtrnáct dní."
Třikrát byl odmítnut. Pochopil, že podnikům veřejné výstavby je bezpečnost pracovníků, kteří se posílali do podzemí, pro smích. V téhle společnosti nechránil zaměstnance žádný sociální zákon. Všechno se zakládalo na okamžitém rychlém zisku. Pokud se nějaká spirálovitá štola zbortila, byla opuštěna a s ní i důlní vozíky a oběti a začala se hloubit opodál nová. Zkonstruovali zde obří rýpadlo, které bylo schopné provrtat za necelý týden do ledu stometrovou díru. Na volných plochách se tvořily ledové haldy, kam se posléze ukládal černouhelný prach. Mikado to trpěl a krajina byla zcela pokryta zmrzlým uhelným prachem. Byl úplně všude, dokonce i na lehátkách hotelových vlaků a v jídle.

7

Po čtyřech dnech, kdy byl nucen krást svou obživu v obchodech, dostal konečně práci. Stavěla se tu podledovcová expresní trať spojující dvě stanice, vzdálené od sebe sto padesát kilometrů. Tunel byl ekonomičtější než povrchová dráha vedoucí značně členitým terénem. Vítr po dvě stě dnů do roka a víc jak sto padesátikilometrovou rychlostí tesal do ledu kaňony, štíty a další udivující stavby. Žádná přímá trať tu nevydržela dlouhou dobu, proto bylo rozhodnuto vyvrtat alespoň ve dvou stech metrech tunel pro šest tratí. Ale potkaly je další obtíže, především pohyblivá jádra, která ohrožovala práce. Jen co Lien Rag vyložil, že je odborníkem na pohyblivé konkrece, byl ihned najat na práci a dostal tisíc dolarů zálohy ze slíbených dvaceti tisíc, pokud bude tunel pokračovat tempem čtyř kilometrů za týden.
Bylo to čiré šílenství, ale přistoupil na to a dostal elektrickou drezínu, aby se mohl odebrat na třicet kilometrů vzdálené staveniště.
Jel zvolna po zvláštní trati, aby prozkoumal dělící přepážky a uvědomil si, že četné konkrece skutečně stavbu ohrožují. Dělal si poznámky a orientační značky.
Hlavní vedoucí stavby, inženýr panamerického původu, ho okamžitě poznal a byl z toho celý pryč.
"Vy tu pracujete? Vy, Lien Rag? Pravá ruka Lady Diany? Muž spojený s velkým projektem mezi dvěma póly? To je neuvěřitelné."
"A co vy tady děláte?"
"Musel jsem Panamerickou opustit, protože jsem byl lživě obviněn ze šíření podvratných myšlenek. Vyvinul jsem technologii, kterou se odlehčily vlakové soupravy, použil jsem do všech dutých prostorů lokomotiv a vagónů hélia,

což je plyn lehčí než vzduch. Chtěl jsem o dvaadvacet procent snížit váhu souprav, hlavně kvůli zboží. A protože jsem vyráběl hélium a plnil jím balónky, domnívali se, že by můj vynález mohl podnítit kolejové úchylkáře. Dokonce si představovali, že nakonec vyrobím aerostat, letadlo lehčí než vzduch. Utekl jsem pryč. Chtěl jsem odejít do Společnosti Mořského ledovce, ale po roce čekání v Amertume-Station jsem se vrátil sem a našel tu práci. Tenhle tunel je stejně nebezpečný jako ten, který jste stavěli vy. Je prošpikován pohyblivými konkrecemi a my se jich bez ustání snažíme marně zbavit."
"Cestou jsem jich pár objevil. Mělo se razit spíš pod nimi, tam, co je led kompaktnější."
"Sepsal jsem o tom zprávu, ale zcela zbytečně. Tady se hledí jen na rychlé výsledky."
"Tím jsou ovšem v nebezpečí celé vlaky."
"Mikadovi je to úplně fuk. Tenhle vnitrozemský ledovec je soustavně unášen proudem. Nevydrží tu žádný tunel a my jsme ve dne v noci ohroženi sevřením."
Jenže museli buď pokračovat dál, anebo odtud odejít. Lien Rag během několika dnů vypátral stovky konkrecí, některé měly rozměry tisícitunového vlaku, jiné byly menší, ale mohly ze stěny vystřelit zničující silou dělové koule.
Sepsal zprávu, kterou odeslal společnosti, jež získala koncesi na stavební práce, ale žádná odpověď nepřišla. Naopak pokračující tempo vedení na povrchu uspokojovalo, a tak rozdávalo prémie a gratulace.
Odpovědný inženýr Mailer si k sobě často zval Liena Raga, který si přitom všiml, že dotyčný hodně pije. Nicméně pracovní podmínky nebyly nijak tvrdé, kromě hrozby, která na ně číhala, a každou minutu se vše mohlo zhroutit.
"Mohli bychom postupovat jako na mořském ledovci, silně namrazit," řekl jednou večer Lien Rag. "Takové sítě tenkých vlásečnic by bránily teplotním odchylkám. Právě tyhle výkyvy podporují postup konkrecí."
"Kolik by ovšem takové zařízení stálo?"
"Pokud po téhle železniční síti nebude nikdo jezdit, odkud se vezmou zisky?"
"Síť je určena pro dopravu zboží, hlavně černého uhlí z Laura-Station k zásobení tepelné elektrárny. Cestující mohou dát přednost tisícikilometrové objížďce, ale uhlí?"
"Vždyť ho stejně povezou strojvůdci, a co personál?"
"Jistě, ale těm dají rizikový příplatek a hotovo."
Po čtrnácti dnech práce na tunelu jedna z konkrecí odřízla nejpokročilejší část stavby, zablokovala tu několik desítek osob a zdemolovala razící soupravu.
Byl to výstražný poplach, který je stál týden dřiny, než se podařilo zachráněné pracovníky vyprostit, což značně zdrželo práce. Polovina lidí raději tahle hrozivá místa opustila a Mailer se musel odebrat na kobereček k vedení podniku. Lien Rag ho doprovázel.
O Yeuze a synovi neměl žádné zprávy. S Amertume-Station, kterou Mikadova společnost zcela ignorovala, neexistovalo žádné poštovní spojení. Připomínalo to stav nevyléčitelné choroby, o níž se nikdy nemluví. Lien Rag věděl, že bude mít za čtrnáct dní nárok na týden dovolené a že by mohl použít elektrické drezíny. Nic jiného ho nezajímalo. Dostal už čtyři tisíce dolarů jako zálohu z konečné odměny.
Zpočátku s nimi vedení jednalo pěkně spatra, ale Lien Rag na číslech a pořízených fotografiích prokázal, že je čekají ještě další překvapení, a poprvé se rovněž zmínil o mrazicí vlásečnicové síti.
"Chcete nás zruinovat?"
"Lze ji snadno vyrobit a můžeme na to založit podnik," řekl Lien Rag. "Ani ne za rok budete tenhle výrobek dokonce vyvážet, není nijak drahý a nevyžaduje žádné nadměrné energetické výdaje. Jde o termickou ochranu, která se již osvědčila například v Kaempolisu."
Informace, které odtud přicházely, byly dost neurčité. Nikdo se o nic vlastně nezajímal, tisk ani rozhlas se celé dny o ničem nezmínily. Říkalo se, že Kidovy oddíly dosáhly jakýchsi úspěchů. Panamerická doposud nevyslala žádnou flotilu.
"A proč ho tedy nezaložíte vy sám?" zeptal se ředitel podniku veřejné výstavby. "Můžeme vám poskytnout mobilní nevyužitou továrnu, strojní zařízení a lidi. Budete svým pánem s tím, že naše strana bude mít právo na věci dohlížet."
"Odpovím vám až poté, co znovu uvidím svou rodinu v Amertume-Station."

8

Yeuze netrpělivě čekala v kupé, které používala jako kuchyni, až se Jdrien vrátí. Jen co se Výbor pro Osvobození sešel uvnitř vagónu, poslala chlapce do chodbičky. Požádala ho, aby těm lidem zapátral v hlavách a prozradil jí jejich skryté myšlenky.
"Chystají se k odchodu," řekl Jdrien, když vrazil dovnitř tak chvatně, až nadskočila.
"Dobře, nic neříkej."
Zašli za ní, aby se rozloučili. Ikar se na ni díval tak mile, až z toho byla dojatá.
"Zneklidňuje nás, že nemáme od Liena Raga žádné zprávy," řekl profesor. "Jsme z toho pěkně vedle. Čím dál víc chybějí peníze. Valí se sem vyhnanci a my jim nejsme schopni pomoct. Od události v Radar-Station nám společnosti přestaly cokoliv dodávat."
"Zítra upeču pro všechny chleba," řekla Yeuze. "Ale budu potřebovat olej na roztopení trouby."
"Dobře, půjdeme nějaký sehnat. Ve staré lokomotivě, kterou opravujeme, ho ještě trochu je. Když se přefiltruje, mohl by vyhovovat."
Nakonec odešel. Jdrien se usadil v koutě kupé a pošklebovál se.
"Mluvil s tebou a přitom si představoval tvoje břicho. Myslí si, že tam máš chlupy do tvaru srdce."

"Nech toho," odsekla a prudce zrudla.
Nikdy si nezvykne na chlapcovu prostořekost. A co si myslel, bylo ještě horší. Někdy jí sděloval představy, které jí připadaly hodně troufalé, vzhledem k tomu, že je vytvářel dětský mozek.
"Ostatní si tě taky pořád představujou nahou. Třeba Mahin, ten nejčastěji myslí na tvůj zadek. Pořád by ti tam strkal prst. Tohle je ukazováček nebo prostředníček?"
"Co si myslí o Lienu Ragovi?"
"Myslí si, že je nechal plavat a šel hledat pomoc jinam."
Yeuze teď měla jistotu. Bála se nejhoršího.
"Elliongin si myslí, že se táta nevrátí, a taky to říká nahlas. Že musel jít hledat nějakou ženskou a pak se vrátit zpátky k Lady Dianě pracovat."
"To je ale blbec."
"Chce převzít řízení výboru."
"To je všechno?"
"Mají strach a hlad a je jim zima. Nemají už žádné peníze, jenže ten největší z nich, takový vyzáblík…"
"Rodon?"
"Ano, tak ten nosí na prsou schovanou obrovskou částku. V dolarech. Spoustu bankovek. Myslel na to, že jen co skončí výbor, půjde se za tyhle peníze potěšit s dvěma masérkami a pak si zajde na jídlo tady vedle do restaurace."
Byla z toho v šoku. Rodon štval proti gildě nejdivočeji a přitom se nedělil o peníze?
"Ty mě necháváš špehovat tatínkovy přátele? To není pěkné."
"Odkud máš to slovo špehovat?"
"Nevím. Ale v zásadě jsi spokojená, že si tě představují, jak jsi s nimi nahá, co?"
"Zmlkni. Už tak mám dost starostí. Nemáme skoro nic k jídlu. Jenom samou mouku. Tvůj otec po nás ani nevzdechne."
"Mýlíš se. Myslí na nás, na výbor a na Kida. Brzy se vrátí zpátky."
"Ty jsi s ním navázal spojení?"
"Jen na pár minut. Musel být odtud hrozně daleko, nebo nás od sebe něco rozdělovalo."
"Ty víš, kde je?" Ne "
Pomyslela si, že se z tohohle odporného světa už sama stala odpornou. V brlohu plném banditů se člověk musel pořád prát. Pro nic za nic. Jen aby mohl chodit po ulici. Protože byla žena a muži kolem číhali jako vlci. K vidění tu totiž byly jen ženy s doprovodem nebo prostitutky. Každé vehementně nabízené zboží bylo nutně podezřelé. Všechno se muselo nejprve pečlivě prohlédnout, pak se smlouvala cena. Velká zásoba mouky, kterou měla, pocházela z řady vagónů, které bandy z města ukradly z normálních tratí. Měla dobrý nápad, když nabídla nejvyšší cenu za celý pytel, pak si za dolar našla muže, který si ho naložil na záda. Jakmile se pokusil uhnout jiným směrem, než byl její vagón, vytáhla svůj malý revolver a namířila na něj. Zuřil, ale musel jí mouku donést až domů. Od té doby žila spolu se Jdrienem z chleba a škvarkových placek. Doufala tiše, že škvarky jsou z vepřového sádla. Chutnaly tak, ale v tomhle městě bylo možné úplně všechno. Ve velkém tu šli často na odbyt tučňáci. Velcí tučňáci s prorostlým masem, páchnoucím rybinou, ale jí se podařilo sehnat půlku mladého ptáka, kterou upekla. To bylo už nejmíň před deseti dny. Teď neměla vůbec nic a ani nevěděla, z čeho zaplatí neúnosné nájemné za vagón. Bydlela jich tu celkem asi stovka. Všichni byli politickými uprchlíky, mnohdy se jich v osmimístném kupé tísnilo i dvanáct. A navíc zavazadla. Yeuze měla dvě kupé, což bylo trnem v oku hlavně ostatním ženám. Ale Lien Rag od počátku souhlasil s tím, že třetinu nájemného uhradí.
"Pane Bože," pomyslela si, "v nádrži nebude už dost oleje, aby se člověk v klidu vyspal. A Ikar přinese kanystr až zítra."
Znovu šla přivřít topení. Jdrien byl schopen snášet teplotu kolem nuly. Byl zrzavým míšencem, a proto mu chlad byl lhostejný. Venku měl na sobě pochopitelně kožešinovou kombinézu, aby vydržel průměrnou teplotu minus padesát, ale cítil se i při ní ve svém živlu.
"Chtěl bych být s Kidem," řekl zničehonic. "Pořád válčí s harpunáři. Pomalu dobývá zpátky stanice a tratě."
"Válčí s nimi lovci tuleňů, ne on."
"Nemůže být u všeho."
"Jsi s ním v telepatickém spojení?"
Dítě se zaškaredilo a neodpovědělo. Jakmile byl jeho otec pryč, nebylo s tímhle zrzavým bůžkem k vydržení. A jí často scházela trpělivost. Tesknila po North-Pacific-Station, kde byli šťastnými trosečníky na mořském ledovci a Město Fantomů jim bylo zcela k dispozici.
"Možná, že mě jednoho dne," řekl jí, když zjistil, na co myslí, "že mě můj mořský racek znovu najde. Ale nechtěl bych, aby přiletěl sem. Tady by ho zabili a snědli."
Mořští rackové se prodávali. Dokonce to bylo ve zdejším městě, kde scházelo absolutně všechno, nejlevnější maso.
"Nemohli jsme tam zůstat napořád," řekl něžně, když si všiml, že má pláč na krajíčku.
"Jistěže ne. Ale měli jsme určitý cíl. Vybudovat Síť Raka východním směrem, abychom se odtud dostali. Tady jen tak nuzně živoříme."
"Mořský ledovec bude vydán."
"Komu a proč? Generálnímu řediteli, který masakruje jeho obyvatele? Nejisté společnosti, která se neustále potácí na okraji vzpoury a úpadku?"
"Takže tobě se nelíbí nikde?"
"Chtěla bych se vrátit do Transevropské. Víš, kabaret Miki, to bylo přece jenom něco. Hráli jsme jako posedlí a byli šťastní. S Kidem byla velká legrace. Říkalo se mu trpaslík. Tehdy ještě neměl velikášské nápady."
Bezděky se začala smát tomu, co řekla.

"Velikášské nápady, chápeš to u takového pidimužíka?"
"Je to můj adoptivní otec," řekl Jdrien. "Má mě rád a má rád i Zrzavé."
"Někoho nakonec mít rád musí," zavrčela Yeuze úlisně.
V noci došel olej, takže si musela na pokrývku naházet všechny deky a kožešiny. Nastane vůbec někdy den, kdy bude jednou provždy v teple a pohodlí a bude se moci normálně najíst?

9

Ptal se sám sebe, jestli se mu podaří dojet drezínou až k pullmanovu vagónu. Trať nebyla udržovaná, ztrácela se pod ledem, případně se po ní válely lecjaké trosky. Mnoho přijíždějících se také usadilo na nevhodném místě, s plošinovými a cisternovými vagóny přebudovanými na obytné maringotky na kolejích.
Amertume-Station bylo ještě hroznější. Spaloval se tu starý olej a stanici zahalovala mastná a páchnoucí mlha. Lien Rag jel pomalu vpřed, v ruce lehký kulomet. Už jenom drezína představovala v tomhle nuzném místě celé jmění, a kdyby ti lidé věděli, co se skrývá uvnitř, zaútočili by na něj bez ohledu na to, že je ozbrojen. Zabil by jich deset možná i dvacet, ale ostatní?
Musel přehodit výhybku, aby objel nově vzniklou skupinu úplně rozvrzaných vagónů, a ptal se sám sebe, jestli vůbec někdy dorazí k cíli. Bylo to děsivé. Nemohl opustit drezínu bez toho, že mu během několika vteřin nezmizí. Některé pohledy byly neklamné. Číhaly, vyčkávaly, až se u něj dostaví slabá chvilka.
"Možná právě teď."
Jeho mysl usilovně pátrala po Jdrienově mozku nastaveném na příjem. Dítě nakonec porozumělo, že je odtud nějakých dvě stě metrů a upozornilo Yeuze i ostatní. 'Je to tatínek se zásobami, olejem, dárky a s ostatními věcmi pro své kolegy!' V myšlenkách si to neustále přehrával tam a zpět, a popisoval přesně, co bylo napěchováno ve skladišti podpalubí.
Nakonec rozpoznal Yeuze, zachumlanou v kdysi bílém, dnes už zasedlém kožichu. Uviděla sice novou drezínu, kontrastující se zdejšími nuznými stroji, ale hned jí to nedošlo. Až když Jdrien, který k ní přišel, ukázal prstem na svého otce. Dala se do běhu a v patách za ní dva chlápci v sobí kožešině. Lien vystřelil dávku do vzduchu, odkud se snášely špatně spálené mazlavé saze. Oba pobudové se svalili na zem.
"Jsi to ty, Liene? Jsi v balíku nebo co? Komu jsi tohle štípl?"
Stála naproti němu na kolejích, ruce v bok. Vrcholně obhroublá, ale krásná. Úplně mu z toho vyschlo v krku. Už měsíc se nedotkl žádné ženy.
"Zavolej ostatní," vykřikl. "Musíme tuhle trať uvolnit."
Stály na ní staré důlní vozíky, které sloužily jako obydlí věčným somrákům. Mohli v nich přebývat jen vleže. Lidé do nich strkali vždycky, když příliš překážely, a zrezavělá litinová kola skřípěla, jen co se je podařilo uvést do pohybu. Což nebylo pokaždé.
Ikar se přiřítil s celou partou a za okamžik byly koleje volné až k automatické výhybce, nasměrované k pullmanovi.
"Už jsme ani nedoufali," řekl profesor.
Yeuze stojící opodál se leskly oči, ačkoliv pusu měla plnou hněvu. Bezpochyby se vzápětí pomilují, ale bude to spíš souboj. Nehodlala se smířit s tím, že se na celý měsíc vytratil, aniž se pokusil podat o sobě přinejmenším nějakou zprávu. Přestože pošta neexistovala. Bylo totiž možné vyslat rychlého posla, kterému se za to daly peníze. Podobně jako v případě Zetha, syna Mamá Sunny.
"Pojďte se podívat."
Výbor byl v plném počtu. Scházel jenom Elliongin, který dával dohromady starou parní lokomotivu. Ikar se odtud vrátil s vyjetým olejem na pečení chleba.
"Koukejte."
Byly tu pytle napěchované potravinami, kanystry s olejem, hromady dárků.
"A to není všechno."
Nadzvedl pytel, pak silnou plastikovou desku a odkryl skrýš přenosných zbraní, bedny s municí, trhaviny.
"Měl jsem dolary. A vzal jsem si dopředu zálohu. Máme co dlabat a s čím se rvát."
Ikar zvedl obličej s jemnými rysy.
"Rvát?"
"Vysvětlím ti to."
Začali přenášet zboží a dělit ho rovným dílem. Ještě nikdy Yeuze nezažila tak roztomilé ženy, jako se teď tvářily manželky spiklenců. Bylo tu všechno, co hrdlo ráčí, dokonce i sladkosti, které stály hromadu peněz. Pro děti.
"Mám i peníze. Kde je pokladník?"
Elliongin, ke kterému už se také všechno doneslo, zrovna přibíhal a Lien Rag mu dal tisíc dolarů, aby posloužily na pomoc těm, kteří sice bydleli jinde, ale patřili k jejich bojové organizaci.
"Nesmíme na ně zapomínat. Na odpoledne svoláme výbor. Teď se jdu vykoupat."
Yeuze šla ohřát vodu a naplnit starou umělohmotnou vanu, vlastně obyčejný přepůlený sud. Člověk ho nesměl zapomenout vylít, jinak v něm voda zmrzla. Pak už se dal vyprázdnit jen s pomocí kladiva.
Smál se po krk v horké vodě, s mastnou špínou plovoucí okolo, šťastný, že je s Yeuze a synem. Tvrdě pracoval na tunelu, ale i na založení vlastního podniku na výrobu jemných mrazicích sítí s plynným médiem.
"Budeme je vyrábět pro vnitřní trh a později i vyvážet. Zájem o ně je a já ještě sestrojím termočerpadlo pro středně velká zařízení. Skleníková iglú mají například potíže s vytápěním pro pěstování zeleniny a chov zvířat. Moje sítě budou chránit vnitřní led a při zvýšení teploty zabrání tání."

"Můžu se koupat s tebou?" zeptal se Jdrien.
Při pohledu na dítě v amatérsky vyrobené vaně, jak objímá otce kolem krku, pocítila Yeuze žárlivost. Ona měla být na jeho místě, objímat pevně jeho svalnatou šíji, tisknout se břichem k Lienově břichu, ztuhlém žádostí.
"Ještě teplou vodu," požádal rozesmátý Lien.
"Bude tady všude nalito," hudrala Yeuze.
"Vytřeme to, slibuji."
Jdrien ponořil hlavu pod špinavou hladinu a dlouho se nevynořoval. Lien ho vytáhl za vlasy.
"Dokážu zůstat dlouho pod vodou."
Pohlédli na sebe. Zrzavci byli ještě mnohem a mnohem výkonnější. Lien to mohl potvrdit.

10

Odjeli v noci, protože je čekalo bezmála dvě stě kilometrů jízdy přetíženou drezínou. Dvacet vyzbrojených stoupenců, munice, trhaviny a olej na cestu tam i zpět. Jeli po maličké síti, která se táhla na jih koncese mořského ledovce, směrem k Antarktidě. Měli tudy dojet do Y-Station, odkud vedla trať dál na sever. Až k velké západní síti, která tvořila jakousi pupeční šňůru Kaempolisu. Každou chvíli tudy v obou směrech projížděly konvoje. Komando dorazilo až ke kontrolnímu postu číslo 17. Bylo tu velké stanoviště lokomotiv a vagónů. Posunovací práce probíhaly nejčastěji tady, čímž se zároveň bránilo tomu, aby soupravy zajížděly až do Kaempolisu, kde bylo příliš malé nádraží, aby se tu prováděla překládka takového množství zboží.
"Mělo by tam stát nejmíň dvacet souprav cisternových vagónů, čekajících na odjezd," sdělil jim Lien Rag. "Podařilo se mi obstarat rozpisy jedné velké Cross-station Mikadovy společnosti, kde jsou termíny příštích průjezdů konvojů. Pohybem ledovce došlo ke zkřivení kolejnic, takže na dráze vzniklo osmačtyřicetihodinové zpoždění."
"Vyhodíme je všechny do vzduchu?"
"Pokud se nám to podaří."
Blížili se k hranici. V těchto místech nebyla dobře střežena. Čtveřice mužů vystoupila a zmizela v kolejišti, které vedlo k maličké stanici.
Za necelou čtvrthodinu přemohli hrstku železničářů a otevřeli elektronické uzávěry. Drezína teď jela územím mořského ledovce. Nejtěžší bude zřejmě přiblížit se ke kontrolnímu stanovišti, protože odstavné a posunovací tratě vedly směrem k jihu a po okrajích tohoto komplexu stálo několik zpracovatelských firem. Provoz tu byl naprogramován, aby se zamezilo zácpám, nehodám a vyřešila se otázka předností v jízdě. Doufali, že ke třetí hodině ranní projedou bez potíží.
"A pokud ne, ukradneme jinou programovatelnou drezínu a tu naši s ní spřáhneme. Musí to jít. Nikdo nás tady nečeká."
Na pohraniční posádku dohlíželo komando, které na zpáteční cestě potřebovali naložit.
Dvacet kilometrů před stanovištěm 17 byli odkloněni na trať s pomalým provozem. Nic divného se nedělo. Provoz tu byl minimální. Pojízdná ocelárna vypouštěla ke strupatému nebi gejzíry jisker. Páchl velrybí olej.
Lien Rag studoval plán celého komplexu. Téměř se ztratili mezi stovkami a tisícovkami kolejnic. Pomalých nenaprogramovaných tratí bylo dost málo, museli postupovat dopředu cik cak. Někde v nějakém dispečinku se jejich pohyb nakonec objeví na světelném panelu. Mohli by je sice pokládat za dozorčí hlídku, ale stejně tak by mohli vyhlásit poplach. Byla to jejich první důležitá expedice a Lien doufal, že nenarazí na příliš mnoho překážek.
"Jsme už docela blízko," oznámil. "Nějakých pět set metrů. Buď to doneseme po svých, nebo se pokusím o něco lepšího, ale může to být nebezpečné."
"Budeme muset jít několikrát," řekl profesor Ikar. "Ztratíme tím moc času."
"Dobře, pokusím se to ještě trochu dotáhnout, ale v tomhle pásmu nejsou žádné pomalé tratě. Vždycky budeme muset přes hlavní koleje."
Obával se především toho, že někde vypukne poplach.
Objevil výhybku, která dovolovala ještě párkrát otočit koly, pak rozhodl, že dál už se nejede, a začala vykládka. Potřebovali dvě hodiny na to, aby umístili trhaviny pod vagóny a napojili je na dálkově řízené centrální odpalování.
"Jedeme zpátky," zavelel Ikar, když mu dali znamení.
Zčistajasna se po jejich levé straně rozsvítily reflektory, Lien Rag zprvu zpomalil a pak zběsile zrychlil.
"Sakra!"
Blikla červená. Ocelárna, kterou předtím potkali, přejela na prioritní osmikolejnou síť, přičemž ze svých vysokých pecí chrlila oheň a zamořovala vzduch sirnatým smradem. Jela desetikilometrovou rychlostí a trvalo jí to hodnou chvíli, než přejela kolem.
"Na co ten semafor, hergot, ještě čeká?"
"Možná je to léčka," řekl někdo. "Vyčmuchali nás a blokují nám kolej."
"Jestli tudy projedu, strhne se poplach," poznamenal Lien, který se snažil chovat chladnokrevně.
Vzdálená světla se dala do pohybu a oni pochopili, jaké hloupé a nebezpečné chyby se dopustili. Byly to reflektory hlídkujících obrněných strojů, které projížděly napříč celým úsekem po stejné trati, po které oni pomalu dojeli až sem. Nebude to dlouho trvat a obrněnce se s jejich drezínou čelně střetnou.
"Pět set metrů bychom mohli urazit po střední prioritní trati," řekl Lien. "I když je to v rozporu s morálkou a k tomu všemu jsou kolem i jasná označení zákazu. Na konci je výhybka, která se dá odpálit. Přehodí se tím do žádoucího směru. Je tady nějaký dobrovolník, který půjde napřed?"
"Já jdu," řekl Ikar, který si v podobných ilegálních akcích liboval.

Počkali ještě pár minut, než se na střední prioritní trať vydali. Výhybkářské stanoviště spustí šmahem všechna poplašná zařízení, ale to už budou dávno za zničenou výhybkou.
"Blíží se sem obrněnci."
"Klid. Připravte raketomet. Pokud by nás chtěli ohrozit, rozprášíme je."
"A co takhle vyhodit do vzduchu cisternové vagóny? Zaměstnalo by je to."
V tu chvíli odpálil Ikar svůj nevelký příděl trhaviny na výhybce. Když vybuchly a vzplanuly stovky vagónů, uvěřil na pár vteřin tomu, že celá tahle apokalypsa byla jen a jen jeho dílem.

11

Zrzavci, vyhnaní ze skládky v Kaempolisu, se shromažďovali na východ od největšího stanoviště tuleňů v celé koncesi, kterému se říkalo the hole. Vyskytovaly se tu neustále statisíce zvířat a jezero, které se vytvořilo uvnitř mořského ledovce, zůstávalo trvale bez ledového krytu. Přes páru, která se zvedala z černé vody se jen stěží dalo dohlédnout na druhý břeh. Lovci tuleňů využívali tohoto "naleziště" oleje, masa a rozmanitých produktů nanejvýš šetrně. Do té míry, že si ploutvonožci ani neuvědomovali desátek, který odvádějí za svůj výskyt v těchto místech. Silně okysličená voda přitahovala ryby množstvím planktonu, ale lov sleďů a makrel byl i nadále zakázán. Povolení se vztahovalo pouze na tuleně.
Na zdejších březích pobývala již dříve asi šedesátka Zrzavců. Teď jich byly v malé oddělené zátoce víc jak dvě stovky, odchytávali tu velké, osamělé a nemocné jedince, které pak trhali na kusy.
Kid byl štěstím bez sebe, když po vystoupení z pohodlného vagónu rozpoznal obnažené siluety Rama a Jdruiho. Oba starci žili pospolu už delší dobu. Nebylo jim ještě ani padesát, ale vypadali, jako by jim bylo dvakrát tolik. Srst měli bílou a na mnoha místech prořídlou. Nad jejich svrasklým přirozením se občas rozhihňala mladá zrzavá děvčátka, která jim nosila potravu. Přesto si však oba zachovávali velkou vážnost, aniž by si museli hrát na moudré stařešiny. Kmen Zrzavých neznal takové poměry, kde veškeré pravomoci náležejí nějaké skupině, natož pak jednomu jedinému člověku.
Nabídl jim euforizující doutníky, láhev vodky a šli se posadit na břeh k vodě. Ačkoliv měl Kid na sobě kombinézu a kožešiny, byla mu stejně zima, zatímco jeho dva společníci byli viditelně ve svém živlu.
Povídali si o útěku ze skládky. Kid věděl, že byli přepadeni Beltupsovými, kteří zabili Ramova syna Ram-Oua. Kmen jen tak tak stihl zmizet s tělem Jdrou, bohyně ledu. Co nejdál od kolejí, po kterých je mohli pronásledovatelé dostihnout.
"Chceš vidět matku božího dítěte?"
"Za chvilku," řekl Kid.
Jednoruký Jdrui na něj hleděl z bezprostřední blízkosti a Kid přes ochrannou helmu vybavenou termofiltry cítil všechny pachy. Jdrui ještě smrděl tuleněm, kterým se nejspíš před krátkou chvílí nacpal.
"Tak co chceš, říkej. Víme, že máš nějaký starosti, že po tobě taky jdou."
"Je to pravda," přiznal Kid. "Jsem tady a moji přátelé jsou tam, poblíž sopky. Jenže trasa, která by spojila je a moje zdejší přátele, vede nutně přes Kaempolis. Takže je hned jasné, že to nejde."
Ram ukázal na mořský ledovec.
"To je někde tamhle. Pár dní chůze odsud."
"Musím po kolejích," řekl Kid. "Musím použít strojů."
"Jste blázni," řekl Jdrui. "Je tam volný led, dá se jít mezi dvěma tratěmi, které stejně nevedou přímo k cíli. Co se to s vámi lidmi z tepla děje?"
"Jsme blázni, sám jsi to řekl. Je to prostě tak. Pokud nějaký člověk putuje jinak než po kolejích, je ostatními zavržen. Kdybych to udělal, nebudu už vůbec ničím. Uspořádali by na mě hon. Nebo by mě zavřeli do zvláštního kupé."
Wark, který se opovážil uprchnout z North-Pacific-Station na palubě oplachtěných lyží, byl teď zavřený v psychiatrickém vlaku. Jeho bláznivé a skandální dobrodružství bylo původem veškerého Kidova neštěstí. Noviny, harpunáři i většina obyvatel hlavního města byli vzteky bez sebe, vinili ho, že dotyčného bezbožníka chrání a je jeho komplicem. A v Jarvis-Station fanatikové spálili plachetnici na lyžích i s mrtvolou Warkova druha uvnitř.
"Já sám nemohu," opakoval Kid, "ale lidé z chladu mohou."
"Chceš teda, aby někdo z nás došel až k sopce?"
"Ne tak úplně."
Jdrui potáhl z doutníku, který si svou jedinou rukou podal k bezzubým ústům. Kid by si taky rád zakouřil, ale helma na hlavě mu to dost dobře neumožňovala a navíc měl rozpraskané rty.
"Odvezu vás na skládku, kde dostanete ještě víc masa a oleje. Vezmete si tam s sebou i bohyni. Budete uvítáni ještě mnohem srdečněji. Ale musíte mi pomoct. Můžete totiž přejít pěšky po ledovci, obejít město a napadnout harpunáře z místa, odkud to vůbec nečekají."
"Chceš snad, abychom s nimi bojovali?"
"Naučím vás, jak zacházet se zbraněmi, které zabíjejí na dálku. Za měsíc všechny, které určíte, naučím bojovat."
"Pořád jsi to ještě ty?" zeptal se Ram.
Kidovi došlo, že se nejspíš vydal na cestu zbytečně, ale přesto ještě doufal, že se mu Zrzavé podaří přesvědčit. Kdyby to dokázal, získal by alespoň padesátku jedinců, schopných držet v ruce zbraň. Za necelých deset dnů by obklíčili město a zaútočili ze strany, kterou harpunáři nebrání. Kid by nařídil všeobecnou a zuřivou ofenzívu a gilda by nakonec musela začít s vyjednáváním.
"Víš přece, že lidi nezabíjíme."
"Hodně daleko odtud leží území jiných Zrzavců, v západní zóně. Aby tohle území získali, museli se vaši bratři statečně

bít. A když bylo třeba, tak i zabíjet. Tak proč ne taky vy?"
"Nepatříme k nim. Chceme žít volně na ledovci, co nejdál od lidí z tepla, mít okolo sebe tolik tuleňů nebo velryb nebo tučňáků, abysme se uživili. Zbytek je nám fuk."
"Pozor," řekl rozčileně Kid, "my vás budeme trpět u tuleních děr a na skládkách, ale budu jediný, kdo rozkáže, aby vás nechali na pokoji. Pokud jednoho dne zmizím, nezbude tu pro vás místo."
"Jsou i jiné tulení díry," řekl Ram. "Odejdeme doprostřed mořského ledovce. Proč po nás chceš, abysme bojovali?"
"A co Jdrien, boží dítě, kam se poděl? Vždyť se k vám ani nemůže vrátit."
"Jednou se vrátí, říká to věštba. Je to víc dítě než božstvo."
"Moji nepřátelé se málem zmocnili těla jeho matky a hodili ho do ohně. Začnou s tím znovu, když budete pořád takhle krotcí."
"Nebudeme bojovat. Ani za tebe ani za boží dítě. Když to bude třeba, přijdou Zrzaví z kruhu, bude nás přesila a nebudete nás moct zabít."
Říkali horizontu kruh. Když se člověk otočil kolem své osy, horizont se dokonale kruhovitě uzamkl. Zrzaví se domnívali, že se kruh přemisťuje spolu s pohybem člověka, a tvrdili, že jsou středem tohoto kruhu. Lidé z tepla se svými stanicemi pod kopulemi a s kolejemi mohli oproti tomu kruh spatřit jen zřídka, a proto neměli stejnou představu o své existenci na ledovci.
"Takže odmítáte oba?"
"Neodmítáme. Je to stejné, jako bys po nás chtěl, abysme skoncovali s vlastním životem. Pojď se konečně podívat na Jdrou."
"Už musím zpátky," vyštěkl Kid vztekle.
"Máš ještě čas, než odvedeš svoje lidi do boje. Pojď se podívat na Jdrou v její ledové rakvi."
Šel nakonec za nimi. Mladá žena, dočista ještě dítě. ležela uzavřena v dokonale průhledném ledu a ve svém zlatém kožíšku s dětskou tváří byla pořád krásná. Kid byl pokaždé dojat při pomyšlení, že se Jdrien narodil právě z tohoto těla se zlatou srstí.
"Už musím jet," řekl Kid.
Cestou ke svému zvláštnímu vlaku si ještě všiml starých osamělých zvířat, která se navzájem střežila v nevelké sousední zátoce. Sváděla mezi sebou boj na život a na smrt a Zrzavci toho vždy využili, aby sebrali mrtvolu poraženého zvířete.
Jak si vůbec mohl myslet, že Zrzavci odsouhlasí, aby z nich byli vojáci, jak vůbec mohl nařídit onen masakr v Radar-Station? Ztráta moci ho přiváděla k šílenství. Nenáviděl teď všechny lidi, trval na svém plánu, že Kaempolis zničí, zapřáhne mobilní domy za silné lokomotivy a prohnilé město rozčtvrtí. Nejspíš ho nechá nadobro zmizet z povrchu zemského.
Zrovna tak nechal zmizet Radar-Station, jehož zuhelnatělé trosky se teď nacházely pět nebo šest mil pod hladinou Tichého oceánu. Od té doby se led znovu uzavřel, jako když otevřená rána zaroste ještě pevnější kůží.
Jen co se vrátil do Hotstation, dostal telex z jediné tiskové agentury, která ležela na jeho území: podle radiových zpráv ze zahraničí zahájila Panamerická flotila útok na jihu koncese, přičemž použila staré antarktické sítě.
Ani ho to nepřekvapilo. Čekal něco podobného každým dnem a popravdě řečeno, zpráva ho uklidnila. Věděl, že síť byla posílena a tratě zdesateronásobeny. Lady Diana bezpochyby použije jednotek střední velikosti, lehké křižníky, které dělaly na obyvatelstvo velký dojem. Nechat jezdit po ledovci obří, sto a vícetunové pevnosti, nepřicházelo v úvahu.
Po příjezdu do Hotstation se zúčastnil zasedání štábu. Lovci tuleňů šmejdili po Síti 160. poledníku, obsazovali maličké stanice a stále znovu upevňovali své pozice.
"Domníváte se, že Lady Diana vyšle svoje stroje?" zeptal se oprýmkovaný Výhybkář.
"To nevím."
"Výroba velrybího oleje se musela podstatně snížit, protože hejna se od obvyklých lovných stanic odchýlila o nějakých sto kilometrů. Budou muset urychleně zbudovat nějakou provizorní síť, aby je mohli začít pronásledovat. To jim nějaký čas zabere, zaměstná to lidi i materiál."
"Dejte na vědomí," poručil Kid, "že pokud se nějaký zaměstnanec trakce či dráhy zúčastní libovolné nové expanze na síť v povstalecké zóně, bude souzen hned, jakmile celou koncesi dostaneme zpět pod svou kontrolu."
"No jo," namítl velitel železniční policie Lichten, "ale gilda bude požadovat jeho vydání."
"Nezbývá jim tedy než vstoupit do ilegality nebo emigrovat. Proč by to měli takhle dělat jenom intelektuálové? Neříkejte mi, že nemají peníze na život za městem. Víte dobře, že moji stoupenci z Amertume-Station chcípají hladem a zimou kvůli nedostatku peněz. Musíme zorganizovat železniční odboj."
"Dohody z NY Station stanovují, že obsluha musí zůstat na svých postech, ať se děje co se děje."
"Poslušnost dohodám bude tedy přednější než naše věc?"
"Víte dobře, že Dohody stojí nad všemi spory mezi lidmi," zahuhlal Lichten, zděšen Kidovými úvahami.
"V takovém případě je požádáme, aby se beze zbytku drželi zákona. Ať setrvají na svých stanovištích a dál ani na krok. Žádné další kladení kolejnic mimo současné sítě."
Přinesli vzkaz z fronty. Techničtí odborníci zachytili vysílání vyhrazené harpunářům, v němž se oznamoval požár stovek cisternových vagónů na 17. kontrolním stanovišti západní sítě, v samé blízkosti hranice.
"Naši stoupenci z Amertume-Station se nakonec přece jen dali do ozbrojeného boje. Teď tu budou dvě otevřené fronty a harpunáři nebudou mít žádné valné vyhlídky."
"Nezapomeňte na Lady Dianu," řekl Stamw, šéf lovců.
"Nezapomínám. Můj přítel Lien Rag právě přebírá iniciativu a je s to vyhodit téhle tlusté Panameričance její lodě do

povětří. Stačilo by, aby jednu z těch lodí pohltil ledovec, určitě by začala přemýšlet o tom, jestli se tu neangažuje až příliš."
"Víte, jak se Lien Rag dostal do Amertume-Station?" zeptal se zase stejný oprýmkovaný Výhybkář.
"Je mi to fuk."
"Říká se, že použil jedny z těch ďábelských oplachtěných lyží."
"Říká se už kdovíco všechno."
"Nezapomeňte, že jsme v téhle situaci kvůli Warkovi, který se opovážil použít právě tohohle zakázaného dopravního prostředku."
"Nezapomínám na nic."
Výhybkář už ho štval. Postará se o něj hned, jak to půjde, přeloží ho na sever, na jedno prakticky opuštěné stanoviště na 160°. Od nynějška už nebude trpět, aby tihle lidé překračovali svoje pravomoci. Výhybkáři byli možná poněkud zvláštní kasta v současné železniční společnosti, ale on se postará, aby ji rozbil.
"Schůzka je skončena," oznámil. "Ať se každý vrátí k sobě na stanoviště a plní si svoje povinnosti."

12

Slepec docházel často až k ptačí kolonii. Byl vždycky zcela ohlušen tisícovkami překřikujících se tučňáků, takže si tu mohl nerušené přemýšlet. Bezmála již dva roky tu žili všichni, co přežili Jarvis-Station, odtrženi od světa na mořském ledovci, západně od Sítě 160. poledníku, po které uprchli na konci svého katastrofického pokusu. Na týden zbavili slunce jeho obalu z lunárního prachu. Vzduch se celý týden prohříval a na mořském ledovci začala obleva. Právě kvůli tomu došlo v jejich týmu k zásadním neshodám, proto se také rozpadl na dva vzájemně znepřátelené klany. Na jedné straně ti, kteří chtěli pokračovat a dosáhnout úplného návratu hvězdy bez ohledu na případné důsledky, na druhé straně ti, co odmítali obětovat zbývající lidstvo kultu minulého světa. Člověk se ledovcům mezitím přizpůsobil, nemohl zčistajasna začít znovu s životem v teple a ve sluneční záři, ale zároveň také v záplavě vody, ohrožující devět desetin Země, a navíc v blátě, které by tu zůstalo nejméně celé jedno století, včetně všech potíží při shánění potravy k přežití. Před třemi stoletími vyvázl člověk už z jedné katastrofy. Nebylo přece možné vnutit mu další.
Nakonec Julius Ker a jeho žena Ma, spolu s Annou a Gregorem Subaovými z Jarvis-Station, odkud předtím za pomoci výkonných laserů odstraňovali jednotlivé vrstvy měsíčního prachu a vyráběli statickou elektřinu, opustili. Julius vlastně původně patřil k těm, co hodlali věc dotáhnout až do konce, dokud ho Ma nedonutila přistoupit na poněkud méně euforickou vizi děsivé skutečnosti. Společně pak záměrně zničili část zařízení a uprchli. Druhá skupina udělala posléze totéž, ale už se s nimi nikdy nesetkali.
Po vedlejší a všemi zapomenuté trati dojeli až k této kolonii tučňáků, která jim poskytovala podstatnou část obživy a energie. Někteří tučňáci vážili až padesát kilogramů a daly se z nich získat celé litry oleje. Vyskytovaly se tu i ryby, krevetky krill a chaluhy. Lidé žili v iglú a pokračovali dál ve svých výzkumech. Nevzdali se poslání Obnovitelů slunce, nicméně teď hledali způsob, jak dosáhnout jen pozvolného sílení světla a tepla. Jakékoliv prudké zvýšení teploty by způsobilo takové odpařování, že by se Země zahalila do věčné mlhy. Jak dlouho by asi trvalo, než by se rozplynula?
Ma mu položila ruku na rameno a slepec okamžitě poznal, že je to jeho žena. Každého, kdo se k němu přiblížil, rozeznával podle jakéhosi informačního vlnění.
"Greog identifikoval plyn, který jsme objevili v mrtvém velrybím mláděti. Vzduchové měchýřky obsahují helium. Je přítomno i v kostech a různých dalších orgánech."
"Tak proto mohou vylézat na ledovec," vykřikl Julius.
Museli od kolonie poodejít, aby nemuseli hlasitě hulákat.
"Ti skvělí živočichové prostě vyrábějí helium," vykřikl nadšením Julius. "To je fakticky… vzrušující."
"Škoda jen, že velké měchýře toho nešťastného zvířete byly protržené. Mohli jsme získat dostatečné množství plynu pro podrobnou analýzu."
"Taky jsme k nim mohli přivázat provaz a zkusit, jak vysoko by vystoupaly do vzduchu."
"Když jsem byla malá," pravila Ma Kerová, "žil jeden muž, kterého pokládali za čaroděje, prodával tehdy malé igelitové pytlíky plněné plynem, lehčím než vzduch. Děti tím byly úplně posedlé, jenže jeho brzy zatkli a rodiče dětí měli oplétačky s železniční policií. Vzpomínám si, že se můj otec dostal pro porušení zákona až před soud."
K Juliovi dolehl radostný křik a žena mu vysvětlila, že k nim právě běží Greog Suba.
"Blázen, ani se pořádně neoblékl. Určitě se nachladí."
"Poslouchejte," vykřikoval o překot mladý vědec… "Já už asi vím, jak helium vyrábějí… Je to jednoduché… Zachycují ho… takovým zvláštním filtrem."
Jektal zubama tak strašně, že ani nemohl pořádně mluvit. Ma ho musela popadnout za ruku a utíkat s ním rychle do iglú, kde měli laboratoř. Začala ho usilovně zahřívat třením. Na pomoc jí přispěchala i Anna Subaová, zatímco vracející se Julius dosud tápal ve vyrovnávací komoře.
"Skvělé," křičel Greog… "Helium… Filtr… Kubometry…"
"Jak s tím chcete naložit?" zeptal se pobaveně Julius.
"Na vzdušné plavidlo… Aerostat… K přemisťování mimo kolejí…"
"Je to blázen," řekla jeho žena, "učiněný blázen."
"Jsme odříznuti od železničního světa," řekl Julius. "Zničili jsme za sebou sebemenší stopu po vedlejší trati, která zajišťovala napojení na Síť 160. poledníku. Teď tuhle kolejemi vymezenou civilizaci zavrhujeme. Nikdo si ostatně nepřeje, aby se objevilo slunce, pokud zároveň s ním nezmizí z povrchu zemského i koleje, jakmile roztaje vrstva ledu."

"Jeden takový balón," opakoval Greog dokola… "A poletíme s pomocí větru… A představte si tisíce balónů… Už jenom ta reklama pro naši věc… Lidé zjistí, že se dá cestovat, žít taky jinde než v chatrných vlacích."
Julius nahmatal laboratorní sedátko, posadil se a začal svlékat svoje kožichy a kombinézu. Na topení používali olej z tučňáků, kterého teď měli habaděj. Jaké štěstí, že na útěku objevili tuhle kolonii, kde jich byl bezmála milion.
"Ale kde ten filtr mají?"
"V plicích. Bohužel je poškozený… Dalo se vlastně jen zjistit, že tu vůbec je… Ale složení se analyzovat nepodařilo."
Mládě velryby se zatoulalo příliš hluboko dovnitř kolonie. Zdechlina drásaná zobáky mořských racků a ožíraná krysami bleskově mizela, takže Greog našel už jen velký splasklý měchýř a pár menších, v nichž byl dosud plyn, o němž tvrdil, že je to helium.
"Za tři staletí jim narostl filtr," pravil Julius zasmušile. "Vývoj jiných živých bytostí někdy potřebuje miliony let a takové velryby…"
"Jsou to inteligentní zvířata, na to nezapomeňte."
"No ale stejně… Jeden by začal věřit, že bůh doopravdy existuje a že bdí mnohem víc nad zvířaty než nad lidmi. Neznám nikoho, kdo by byl schopen snášet minus sto stupňů bez kombinézy a kožichů."
"Ale ano, Zrzavci přece," řekla jeho žena. "Bůh nám možná seslal Zrzavce stejně, jako kdysi seslal svého syna, aby nás spasil."
Julius věděl, že si ráda zažertuje. Ale skutečně v tuhle chvíli žertovala?

13

Šéf stanoviště v Junction-Station už celé týdny střežil jižní cíp. Pracoval v Titanopolisu a tuhle službu si přímo vymínil. Byl přesvědčeným Kidovým stoupencem, poznal se s ním dokonce ve chvíli, kdy panameričtí agenti unesli jeho adoptivního syna Jdriena, a tvrdil, že ví úplně všechno o menších druhořadých tratích, které se sbíhaly k východní síti. Z důvodů diplomatické obezřelosti Kid nikdy nevyužíval mořského ledovce na jihu od této důležité železniční spojnice. Panameričané obsadili antarktický vnitrozemský ledovec, dokonce na něm vybudovali i významnou síť. Tato odlehlá provincie dodávala nerosty, ropu a hlavně tulení olej. Bylo to jakési území no man's land, které žádná z obou společností doopravdy nevymáhala. I když po převratu spolku harpunářů začaly mezi lidmi z Titanopolisu kolovat divné řeči. Panameričané obnovovali jednu z vedlejších severojižních sítí, zvyšovali počet tratí, zřizovali občerstvovací stanice a posádky. Zbrojení, probíhající v tomto nárazníkovém pásmu, věštilo příští agresi proti společnosti.
Jen co se Carson dostal do Junction-Station, uskutečnil několik kontrolních vyjížděk na palubě obrněné drezíny, která doprovázela obří remorkér, převážející dva raketomety středního doletu. Nedalo se to sice srovnat se skvělou námořní flotilou, která byla dozajista soustředěna tisíce kilometrů směrem na jih, ale neměl v úmyslu kapitulovat bez boje. A spolu s ním ani třicítka chlapů, stejně rozhodnutých vzdorovat, kteří plně důvěřovali tomuto křehkému, bledému, světlovlasému mládenci, plachému mladíkovi s hlavou plnou neobyčejných nápadů, jak ubránit východní síť.
"Jedna věc je jistá," řekl. "Budou muset rychle, přímo v rekordním čase, dostavět posledních sto kilometrů, které jim ještě zbývají, než se napojí na tuhle síť. Na vybudované tratě pak vyšlou lehké hlídkové vozy, průzkumné stroje, které území obsadí. Za nimi pojednou obří pokladače kolejí. Říká se, že jsou fantastické, prý úplná města na kolejích. Předek planýruje ledovec a zařízení ve střední části pokládá koleje se speciálními pražci. Za čtyřiadvacet hodin postoupí o třicet kilometrů. Atomový pohon, pancéřování, naprostá soběstačnost. Jakmile úsekem jednou projedou, zůstane za nimi desítka až dvacítka perfektně rovných kolejí, které snesou všechno. Pružný kotvící systém umožňuje vykrývat veškeré změny. Panameričané mohou seřadit vedle sebe několik takových monster. I Kid si chtěl jedno takové koupit, ale chtěli po něm deset milionů dolarů jenom za malý typ, který nepoloží víc jak dvě tratě najednou."
"Třicet kilometrů? To k nám dorazí za tři dny?"
Hlídkové vozy nikdy nepřejely kótu osmdesát, čili vzdálenost osmdesáti kilometrů. Za touto hranicí už byla trať místy přerušena a Carson nechtěl Lady Dianu provokovat.
"Některé mohou jet i rychleji. Ale s těmi si poradí malé průzkumné stroje, jsou schopny je zničit a trať zasypat hromadou šrotu."
"Dorazily staré vagóny. Mohli bychom je naložit dynamitem a vyslat dopředu."
"Kdybychom tak dokázali dostat jeden z těch velkých pokládacích strojů. Znehybnit jednu tuhle technickou nestvůrnost. To by byla reklama pro naši společnou věc!"
Carson nechal nainstalovat kontrolní zařízení, zaznamenávající každou změnu na trati, návěstidla citlivá na rachot kol, drncajících po kolejnici. Bude varován nejméně s dvouhodinovým předstihem, než sem první průzkumný stroj nastrčí svůj nos, přesto však byl trochu nedůvěřivý a raději ještě pátravě hleděl do dálky dalekohledem.
Do dálky, to znamenalo na obzor, který s přibývající tmou ztrácel své jasné obrysy. Na nebi se objevily přeludy, způsobované hrou barev. Nejčastěji tmavě šedé na světle šedém pozadí. Přeludy byly možná odrazem velkých zmizelých měst. Nejspíš zničených. Obzor měl tvar zřícených trosek a Carson pocítil, jak mu rychleji zabušilo srdce, snad lítostí nad uplynulým časem.
Pojednou spatřil černou siluetu, tečku na staré vedlejší trati, která se postupně zvětšovala. Poněvadž ani návěstidla ani kontrolní zařízení, sledující případné přerušení kolejnic, nevyhlásila poplach, zůstal chvíli překvapením zírat. Že by nějaká drezína? Uprchlíci? Mise vyjednavačů?
"Pozor," ozvalo se z postranního hlásiče, "návěstidlo právě spustilo."
"Jsou tady," řekl Carson. "Určitě nějaký průzkumník a kus za ním dva torpédoborce."
Starý dobrý parní remorkér vyrazil kupředu, jen co do něj světlovlasý mladík naskočil. Nehledě na tmu, která rychle a

cudně zahalovala celou scénu, rozeznával z centrální kabiny jednotlivé obrysy.
"Vypálíme jako první?" dotázala se policie.
"Právě pronikli do koncese. Hlásí to návěstidla a dokonce i jeden starý panel. Jsou prostě tady."
Remorkér zrychlil a obsluha raketometů zaměřila svůj cíl.
"Ještě okamžik," řekl Carson, který kontroloval jejich rychlost.
Věděl, že veškerá jeho snaha je směšná, ale couvnout už nemohl. Proti tunám železa stál jejich obyčejný a k tomu ještě poněkud zbastlený tažný stroj.
"Pal!"
Obě rakety pomalu vystartovaly a namířily si to podél kolejí, které sloužily jako navaděče. Na nepřátelské straně se objevily tři bílé záblesky a vzápětí spatřili rakety, které si to mířily vstříc jejich raketám.
"Protiraketové střely."
"Čekal jsem to," zalhal Carson. "Teď tam hodíme zpátečku."
Rakety vybuchly všechny najednou a zřejmě došlo i k poškození kolejí, protože tři stroje zastavily svůj postup vpřed. Carson telefonicky nařídil, aby na místo vyjely vagóny s dynamitem.
"Podívejte!"
Na temném pozadí vzplály girlandy světel. Celé řady planoucích záblesků.
"Pokladače kolejí," zamumlal kdosi.
"Jeden by řekl, že se proti nám valí celé město."
Jak byli asi daleko? Třicet kilometrů? Možná mnohem blíž.
"Vagóny."
Zapraženy za staré, opravené a automaticky naváděné stroje, valily se k nepřátelskému předvoji ve čtyřech vlnách. Dalo by se tak vyhodit do vzduchu úplně všechno, ale museli se mírnit, jinak by tu nezbyla žádná trať a možná ani žádný ledovec. Pokladače se blížily a pokrývaly ledovec kolejnicemi. Po desítkách. Jako řeky v dávných dobách, které na svém toku zaplavovaly úplně všechno. Po takové železné řece se posléze hrnuli obři z 5. flotily, pancéřované vlaky s vojáky a další soupravy s proviantem. Veškerý neznámý a obávaný svět se zrovna teď valil do Společnosti Mořského ledovce, aby ji zadusil ve svých chapadlovitých sítích. Sladké živobytí v koncesi tedy bere za své. Pravděpodobně se všichni stanou otroky zaslepené síly, budou muset pro ni dřít, anebo se zcela vytratit, a to všechno jen pro ještě větší slávu nějaké takové Lady Diany. Kvůli jejímu proklatému tunelu, který měl spojit severní pól s jižním.
Carson se slzami v očích sledoval, jak si soupravy razí cestu tmou. Nebyly osvětlené, zato průzkumné vozy ano a pořádně, na znamení sebevědomé síly. Proč jezdit poslepu, když jsme si svým vítězstvím jisti, když proti nám stojí pouze neozbrojení lidé?
Konvoje vybuchly a ledovec po celé šíři stávající sítě vzplanul ohněm, zanedlouho po obou stranách šlehaly plameny.
"Že by to zasáhlo průzkumný vůz?" podivil se kdosi. "Hoří mu totiž palivo."
Jakmile si tím byli jisti, padli si do náruče a vyrazili na zpáteční cestu do Junction-Station. Mořský ledovec bude hořet dlouho do noci a za svítání se objeví obrovské jezero, které jen stěží někdo překoná.

14

Když nadešel okamžik návratu do Laura-Station, byl Lien Rag se svým pobytem v Amertume-Station docela spokojen. Během jednoho týdne odvedl s výborem a přívrženci dobrou práci. Zničili stovky tun velrybího oleje a podařilo se jim uniknout pronásledujícím obrněncům. Profesor Ikar jednoho z nich zastavil ranou z bazuky. Zpět přes hranici se dostali hladce. O dvě noci později napadli nákladní vlak na mikadovském území. Zabavili dva vagóny lehkých zbraní, které gildě prodali překupníci z federace. Byl to těžký úder, protože byly splatné v dolarech. V místních krajích se teď za dolar platilo osm set kalorií.
Po návratu tvrdě pracoval na spuštění svého podniku, vytvářel plány potřebných strojů a jedna továrna se uvolila, že mu rychle vyrobí prototyp. Zároveň pravidelně docházel do tunelu, který měl spojit Laura-Station se sousední stanicí. Mailer měl pořád víc a víc potíží a dělníci to zabalili pokaždé, když se objevila konkrece. Brázdiče dvakrát moc dobře nefungovaly a potíže byly s větráním. Ve vzduchu bylo příliš mnoho kysličníku uhličitého a nikdo nevěděl proč.
Lien Rag se dozvěděl, že se Panamerická rozhodla vyslat část své flotily. V dané chvíli měla obsazeno pásmo jižně od velké východní sítě. Její síly dosud nezaútočily ani na Junction-Station, jediné osídlené místo přímo naproti. V dalších dnech přišla zpráva, že se posádka této miniaturní stanice postavila na zuřivý odpor útočníkům a obří pokladače kolejí uvízly vzadu na frontě, aniž by se byly schopny pohnout dopředu. Byl z těch zpráv radostí bez sebe a chvátal do své kanceláře, aby se o ně podělil s jedním vyhnancem, který tu spolu s ním pracoval.
Muž však nebyl sám. Ve vagónu byli čtyři železniční policisté od Mikada. A Lienovi okamžitě došlo proč.
"Chtěli bychom vám položit pár otázek," řekl poručík.
Mikado šel ve své megalomanii tak daleko, že svůj železniční personál oblékal naprosto komicky do baňatých rajtek, vyšívaných kamizol a do turbanů. I policisté měli baňaté kalhoty, k nim ovšem nosili kazajky a na hlavách plastikové přílbice prušáckého vzezření. Podle předpisu musel podbradní pásek přetínat bradu. Když opouštěli vytápěná místa a stanice, nasazovali si průhlednou helmu stejného prušáckého tvaru.
"Vy jste se do toho zchátralého města na hranicích vrátil?"
"Měl jsem týden dovolené. Mám tam momentálně ženu a syna."
"Proč je nepřivezete sem?"
Aby své přívržence uklidnil, nechával je raději tam, spolu s ostatními vyhnanci. Něco jako rukojmí.

"Nejsem tady ještě dobře zařízený a moje žena pomáhá jak může tamním uprchlíkům."
"Tam je to jen samá chátra. To asi sám dobře víte. Jste členem politické organizace, což je v této koncesi zakázáno.
"Jde o dobročinnou organizaci."
"Nepokoušejte se z nás dělat blázny, máme přesné informace," řekl poručík. "Svého pobytu využíváte k tomu, abyste kradl a páchal zločiny. Napadl jste vlak na našem území a ukradl zbraně. Svědkové vás poznali."
"Tak nás tedy konfrontujte," řekl Lien Rag klidně, zatímco druhý vyhnanec, jistý inženýr Vichtez, začal jevit neklid.
"Mikado se rozhodl, že k vám bude shovívavý. Ale jen za podmínky, že vezmete svou ženu a syna sem a skončíte s veškerou politickou činností, a zejména už nikdy nepáchnete do toho hnusného místa, zvaného Město Hořkosti. Spíš by se to mělo jmenovat Město Zločinu."
"A když odmítnu?"
"Odvezeme vás neprodleně na hranici a předáme železniční policii vaší společnosti."
"Transevropské?" otázal se poklidně Lien.
"Ne, Společnosti Mořského ledovce."
"Ale já odtud nepocházím. Jsem Transevropan a zároveň Panameričan. Dohody z NY Station zakazují vydat mě jiné společnosti než té, odkud pocházím."
Poručík byl zjevně na rozpacích. Pak rozhodl.
"Dobrá, vydáme vás tedy do Transevropské."
"A kdy?"
"Máte osmačtyřicet hodin na to, abyste dojel pro svou rodinu a našel si tady nějaké mobilní obydlí."
Jeho četa začala pochodovat na místě, nakonec všichni vyšli, následováni poručíkem. Lien se díval, jak pochodují po sousedním nástupišti.
"Uf," vyhrkl Vichtez. "Už jsem myslel, že nás přišli zatknout."
"Všechno se nám komplikuje," řekl Lien Rag. "Musím okamžitě odjet. Dokončujte studie a jednejte namísto mě s lidmi."
Podařilo se mu napěchovat svou služební drezínu potravinami a v noci vyjet, takže byl za svítání v Amertume-Station.
Pořád musel být ve střehu. Lidi tu číhali na svou příležitost v kteroukoliv denní i noční hodinu. A taková drezína tu představovala celé jmění.
Yeuze se probudila leknutím, myslela, že se stalo nějaké neštěstí. Byla radostí bez sebe, že se stěhuje.
"Laura-Station je díra plná sazí a uhelného prachu," varoval ji Lien.
"Kašlu na to. Ale většina lidí tam bude normálních. Tady je to jen snůška psychopatů, dokonce i mezi tvými milovanými politickými uprchlíky. Jeden z nich se mě pokusil znásilnit. Neřeknu ti jeho jméno, ale děláš velkou chybu, když mu důvěřuješ."
"Sbal se," řekl.
Podařilo se mu vzbudit přátele z výboru a oznámil jim Mikadovo ultimátum.
"Naložil jsem plnou drezínu potravin. Ukradnete ji a schováte. Pomůže vám to."
"Vždyť budeš mít kvůli tomu oplétačky? A jak se vrátíš do Laura-Station?"
"O to se nestarejte. Té společnosti je fuk, když přijde o jednu drezínu. Pojišťovna to zaplatí. Pojedeme prostě vlakem."
Když se Yeuze dozvěděla, že pojedou rychlíkem, cloumal s ní vztek a od té chvíle už nepromluvila ani slovo.

15

Při četbě projevu před oddanými bojovníky z Junction-Station se Kidovi podařilo překonat svou přirozenou rezervovanost a najít patetický tón, který většinu lidí, kteří ho poslouchali, vzrušil.
Později se dozvěděli, že v samotném Kaempolisu čtyřicet procent populace buď chytilo vysílání, nebo o něm slyšelo mluvit. Uskutečnilo se několik manifestací na podporu hrdinů z Junction-Station, ale harpunáři brutálně zasáhli a rozprášili malé skupinky po celém městě. Přesto všechno lidé projevovali vůči panamerické intervenci svou nelibost.
Na Radar-Station se zapomnělo. Zahraniční transevropští a afrikánští novináři si vyžádali, aby mohli ono místo navštívit, ale nic tu nenašli. Ani sebemenší zbytky, ani sebemenší náznak.
"Vidíte sami, že je to jen fáma," řekl jim Výhybkář, který je doprovázel. "Gilda šíří falešné zprávy, aby nás očernila, ale zapomíná se zmínit o příkladném odboji hrstky našich chrabrých druhů v Junction-Station."
Kid se často zavíral do své kanceláře, aby tu mohl celé hodiny pracovat. Situace se nevyvíjela tak, jak by si přál. Dráha budovaná směrem na západ se na 5. rovnoběžce potýkala s obrovskými těžkostmi. Mohl je vyřešit jen Lien Rag.
Mikado se postupně přikláněl na stranu spolku a svého společníka nechával plavat. Myslel si, že dostane svůj díl koláče, ale Panameričané schramstli všechno.
Později někdo zachytil vysílání televize a nahrál ho. Po dobu tří minut byli svědkem odporu v Junction-Station. Z třicítky na začátku jich teď byla tisícovka, uprostřed nuzné aglomerace, vytvořené kolem výhybky, zablokované už přinejmenším sto let. Na obzoru bylo vidět velké Panamerické válečné loďstvo, úctyhodná seskupení pokladačů kolejnic, struktury s naježenými raketomety a děly. Objevily se odhodlané tváře bojovníků a jejich skrovné vybavení.
Jen co se nepřítel dal do pohybu, zapálili ledovec, a nechali ho, aby roztál a vytvořil jezero. Anebo odčerpávali vřící vodu, přitékající od Titanu, a pod tlakem ji stříkali na koleje. Kolejnice mizely pod centimetry ledu. Bylo vidět, jak horká voda padá nejprve v podobě sněhu a pak ledových krup.
Lady Diana byla očividně na vahách. Mohla sice udělat s tímhle hnízdem odporu krátký proces, ale obávala se, že by mohlo dojít k sjednocení a povstání v celé koncesi.
Kid si zastavil záběr na pokladače kolejnic a řekl si, že s podobným zařízením by byl už dávno v Mikadově společnosti

a stošedesátku by protáhl směrem k Sibiřské.
"Musíme to odvysílat stejnými kanály směrem na Kaempolis a na Mikada. Lidem to už prostě musí dojít."
Lady Dianě se právě podařilo udělat z Junction-Station symbol a musela teď svého rozhodnutí litovat. Odevšad se řinuli dobrovolníci. Neobeznámení lidé dokonce přijížděli i do Amertume-Station v domnění, že i gilda bojuje s Panamerickou. Obyvatelé prchali z hlavního města a dokázali se sami dostat k obléhaným i se zbraněmi a potravou. Zuřící gilda prakticky všude zesílila své represe.
Velryby se objevovaly zřídka, nedostávalo se už oleje na vývoz a zbývající příděly na dodávky tepla a elektřiny do města byly regulovány. Znovu se přistoupilo ke snižování teploty na nástupištích o dva stupně a k přídělovému hospodaření s velrybím masem.
Kid se skutečně obával jediného, že se Lady Diana rozhodne k opravdovému zásahu ve chvíli, kdy uvidí, že se gilda není schopna se situací vypořádat. Miliony tun oleje už nepřicházely do panamerických elektráren, které dodávaly proud na stavbu velkého tunelu. Dělníci byli propuštěni z práce. Konec války mezi Sibiřskou a Transevropskou zpomalil celý jeden hospodářský sektor. V soupravách, kde přebývali dočasní námezdní pracovníci, docházelo k rebeliím. Příděl kalorií i teplotu bylo nutno v těchto vlacích snížit.
Zároveň se v Panamerické rozrůstala podivná sekta: "Obránci zrzavého lidu, nového mesiáše." Tito vizionáři tvrdili, že Bůh seslal na ledovou zemi Zrzavce proto, aby ukázali lidem, jak v těchto dobách žít. Sekta pitvala mrtvoly Zrzavců a zkoušela přijít na důvody jejich odolnosti vůči chladu, ovšem někteří sahali dokonce až k vivisekci. Tito lidé ujišťovali, že stačí, aby se člověk odvážil vyjít nahý na mráz, a vzápětí bude obdařen boží milostí stejně, jako je tomu u Bohem vyvoleného lidu. Nikdo však nepřežil víc jak pár minut, takže bylo nutno sektu zakázat, aby se zabránilo opakování těchto podivných činů. Sekta pak v ilegalitě nabyla na nové síle, což se projevovalo zásahy, které měly zabránit, aby bylo vyvoleného lidu používáno k ponižujícím pracím.
Mezitím se podařilo vyslanci ze Sibiřské dostat do Hotstation, kde se Kidovi představil jako nějaký Čekiev, velvyslanec, který byl jmenován při zákonné radě Ledové Společnosti.
"Jak se vám ale podařilo projet nepřátelskými liniemi?"
"Nechali projet několik novinářů. Tak jsem se za jednoho takového vydával. Stejně jim na zpáteční cestě zabaví veškeré fotografie a materiál. Přijíždím, abych vám navrhl spolupráci s mou společností. Jsme připraveni renovovat Síť 160. poledníku, počínaje naši koncesí. I my máme výkonné pokladače kolejnic. Jsme schopni postupovat denně o třicet až čtyřicet kilometrů."
"Trvalo by to přesto celé měsíce, víc jak rok, než byste dorazili až k nám."
"Můžeme vybudovat provizorní trať na severozápadě, směrem k Bones-Company, s níž jsme uzavřeli dohodu. Vzdálenost by se zkrátila a my tak získali síť, po které bychom vás zásobovali. Dvě stovky odborníků a poradců na gerilu jsou už nyní k dispozici. Zvítězili jsme nad transevropským nepřítelem a náš ekonomický a vojenský potenciál vyšel z této války zocelen."
Kid věděl, že tato mocná společnost měla stejně jako Transevropská značné potíže.
"Budu o vašich návrzích přemýšlet", řekl Kid, "ale v danou chvíli mám k dispozici dostatek prostředků, abych svůj tlak na gildu udržel."

16

Podnik už od včerejšího dne najížděl na výrobu mrazicích sítí, zatím sice pozvolna, ale zařízení bylo už na svém místě. Pokud bude všechno klapat, dostane budovaný tunel za tři měsíce svou armaturu pro termické vytvrzování. Ale dorazily i další objednávky pro skleníková iglú, například pro zařízení na mořském ledovci. Lien Rag najal asi padesátku lidí, hlavně ženy, které byly šikovnější při svařování jemných trubiček. Inženýr Vichtez, odborník na fluidní látky, dokončoval vývoj nové plynné směsi, která nezpůsobovala korozi čerpadel.
"Po čase převedeme výrobu mimo stanici", prohlašoval Lien, "do továrního iglú, což bude nejlepším důkazem spolehlivosti naší technologie."
Podnik pro veřejnou výstavbu neškudlil na poskytnutých fondech a pokusy přilákaly lidi z různých končin.
Yeuze se radovala ze svého nového mobilního domu v obytné čtvrti stanice. Měla pro sebe celý vagón, v němž si zřídila salón a dvě koupelny, a mohla také vycházet do okolí na nákupy. Úzkost na ni padala jen tehdy, když se Lien Rag a Vichtez setkávali s politickými uprchlíky, kteří tajně přijížděli z Amertume-Station. Někteří se u nich zdrželi několik dnů a odjížděli odtud s kapsami napěchovanými dolary a s nákladem zásob. Aby dojeli nazpět, museli si půjčovat taxi-drezíny a Yeuze dobře znala prohibiční tarify těchto dopravních prostředků. Ale Lien Rag utrácel pro své přátele zcela nezištně. Navíc ještě organizoval sbírky u lidí, kteří nadšeně vítali odboj v Junction-Station, a v mírumilovné společnosti, kde se po léta snilo jen o zisku a okamžitém blaženství, zažehlo hrdinství Carsona a jeho druhů plamen v hlavách, o nichž se všichni domnívali, že jsou už dočista otupělé a intelektuálně zlenivělé.
"Příliš se zviditelňuješ", vytýkala mu. "Mikadova železniční policie tě sleduje."
"Nedělám nic nezákonného. Peníze dostávám a rozděluji z čistě humánních pohnutek." Jednou večer přijel z Amertume-Station sám profesor Ikar. Cestoval za obzvlášť těžkých podmínek, musel si koupit jízdenku na minimálně tisíc kilometrů do nejbližší stanice od Amertume-Station. Pak několikrát přesedal, to vše bez peněz a bez teplého oblečení.
Yeuze byla zároveň dojata i šokována jeho vzezřením, připravila mu bohatou tabuli a nabídla, aby se šel ohřát do vany. Odnesla mu tam Lienovo oblečení, ale když se objevil v plandající kombinéze, příliš objemné na jeho hubenou postavu, vypadal ještě žalostněji.

Lien byl rád, že ho vidí. Otevřel láhev vína až z Transevropské, žádné místní splašky.
"Přináším zvláštní novinky," řekl profesor. "Víte asi, že jsem pokračoval v pátrání po vašem dávném příteli Harlu Mernovi, který se dostal až do Amertume-Station a pak záhadně zmizel. Seznámil se tu se ženou, která načerno obchodovala s akciemi Společnosti Mořského ledovce. Přes ni se setkal s jakýmsi Eliasem, takovým malým podivným vousáčem. Tahle žena, Nina Oselová, se v současnosti potýká s finančními těžkostmi, protože čachrování s akciemi je konec. Gilda zrušila možnost dostat se po předložení deseti akcií do společnosti."
Lienu Ragovi se zjevně zdál celý tenhle úvod zbytečný, ale profesor chtěl, aby bylo ve všem jasno.
"Vede dost podezřelý způsob života, snad jako kuplířka pro ženy, které se občas živí prostitucí… Taky prodává informace. Prodala nám zprávu, podle níž se měl zmíněný Elias znovu vyskytovat na stanici. Oholil si vousy a nosí vysoké podpatky, aby byl větší. Nakonec jsme ho unesli, abychom ho mohli podrobit výslechu."
"Co udělal s mým starým přítelem?"
"Nalákal ho příslibem, že mě může kontaktovat v Kaempolisu, ještě těsně před událostmi, a posadil ho do zvláštního vlaku. Tvrdí, že ho prodal za pět tisíc dolarů neokatolíkům, kteří byli značně znepokojeni novou hypotézou Harla Merna."
"Kde je teď?"
"To Elias neví. Možná ho odvezli do Nového Říma, a možná taky, že prostě zmizel. Nic víc neví."
"Pustili jste ho?"
"Nemohli jsme ho držet donekonečna. Ale dozvěděli jsme se od něho ještě jinou věc. Naposledy prodal gildě dvaačtyřicet izotermických vagónů. Speciálně pro přepravu mraženého masa."
"Určitě půjde o dovoz. Velryby se teď u nich vyskytují zřídka."
"Vypadá to, že půjde o vývoz. V každém případě gilda nemá ve zvyku vyvážet rozčtvrcené maso tímhle způsobem. Obyčejné nákladní vagóny obvykle stačí, ale tady se zdá, že chtějí mít jistotu, že chlad uvnitř i venku bude stejný. Trochu jsme si tu informaci prověřili a je jisté, že spřáhnou dvaačtyřicet vagónů do jediné soupravy, která pojede přes hranice na začátku příštího týdne."
Vytáhl z kapsy nějaký papír.
"Rozpis pohybu nákladu přes Společnost Mikado. Vidíte, že konvoj vjede do koncese za tmy a nikde nebude zastavovat. Dostal absolutní přednost."
"Kid si také nakoupil tunokilometry. Za příplatek může společnost absolutní prioritu dostat, hlavně v noci."
"Nám to připadá dost divné, proto jsme se rozhodli, že soupravu zadržíme. Všechno se to odehraje nedaleko odtud."
"Poblíž téhle stanice?"
"Přesně tak."
Lien se vyhnul Yeuzinu pohledu. Názor měl ovšem stejný. Bylo to šílenství.
"Řítíme se nezadržitelně vstříc katastrofě."
"Hranice je příliš dobře střežená, než aby se dalo operovat tam. Tady to bude skvělé. Podle 'Železničních instrukcí' je tu jedna opuštěná výhybka, která slouží pro starou odstavnou kolej. Zablokujeme výhybku a zastavenou soupravu prostě odtáhneme. Pak prohledáme ty jejich slavné vagóny."
"A co stráže?"
"Nás by mělo být nejméně dvacet. Se zbraněmi. Musíme si obstarat drezíny a lokocary. Já pojedu na tuhle výpravu o něco napřed. Ostatní budou přijíždět po malých skupinách během týdne."
Lien Rag se celý naježil.
"Tohle rozhodnutí jste přijali, aniž jste ho se mnou projednali?"
"Ztratili bychom příliš mnoho času."
"Nedáváte mi žádnou možnost, abych nesouhlasil. Jestli mě zabásnou, jste ztraceni. Nebudou ani peníze, ani potraviny."
"No právě. Nepřipadá nám moc zdravé, když závisíme na jednom jediném člověku. Zapomínáš na jednu věc, Liene, jsme přece výbor. Máme kolektivní vedení. Nikdo tu nešéfuje."
"Nejde mi o uchopení moci a ty to dobře víš. Čas to dostatečně ukázal."
"Člověk stárne a mění se. Podívej se na Kida. Nikdy dřív by nenařídil srovnat nějakou stanici se zemí jen proto, aby si udržel autoritu. No a teď vypálil Radar-Station, zmasakroval obyvatelstvo a odřízl ledovec, aby trosky zmizely v oceáně."
"Takže věříte tomu, co tvrdí nepřítel?"
"Jsou tu uprchlíci, kteří o všem vydali svědectví. Jeden člověk od železniční policie zmizel ze svobodného pásma a uchýlil se do Kaempolisu. Odtud přijel do Amertume-Station."
"Je to agent, provokatér. Platí ho gilda."
"My si to nemyslíme. Kid se chce znovu dostat k moci a válku vede až příliš vehementně."
"Vy ostatní radši marníte čas žvaněním. Já jednám. Buduju výrobu, jejíž zisky naplní výboru kasu. A co děláte vy?"
"Vlastně se ti daří skloubit svůj úkol se zálibou v příjemném živobytí. Tohle víno je vynikající, ale za ty peníze bychom mohli celý den jíst a topit."
"Výborně," řekl Lien, vzal poloprázdnou láhev a mrštil s ní skrz předsíň ven. "Tak budeme pít napříště jen vodu. A taky budeme muset dát pryč tuhle vepřovou pečeni, luštěniny a umělou zavařeninu, co?"
"Liene, tak jsem to nemyslel…"
"Chcete mě prostě potopit. Protože žárlíte a závidíte, jste prostě ubožáci. Hnijete si někde ve svém bahně s vyvrheli a ztroskotanci, jimiž pohrdáte, ale sami nejste o nic lepší."
"Liene," ozvala se Yeuze, vyděšená jeho vehemencí, "zacházíš příliš daleko."

"Koukej, Ikare, ty by sis mohl najít tady u nás práci, ale místo toho radši žvaníš s ostatními a kuješ pikle. Takhle se ale Kida nezbavíte. Kid generálním ředitelem téhle společnosti zůstane. Byl to on, kdo pro ni vytvořil zákony, které z ní udělaly cosi přívětivějšího a obyvatelnějšího než jsou jiné společnosti. Ale vám je to pořád málo. Ztratili jste svou bdělost, zapomněli jste vytvořit silnou stranu, která by ho podržela. A ostatní zatím zakládali kluby, asociace, takové rádoby odvětvové syndikáty. Ale ve všech těch spolcích se sdružovali jen a jen nespokojenci, ti co chtěli urvat svůj podíl na moci, ti, které přílišná volnost mravů děsila."
"To je všechno pravda," řekl profesor, "kromě tvrzení, že tě chceme potopit. Tohle místo je prostě nejvhodnější k tomu, abychom prověřili, co se v těch divných vagónech veze. Nic neukradneme, ničeho se nedotkneme. Jenom si to zkontrolujeme."
"Mikado si tuhle poslední kapku, kterou přeteče pohár, nenechá líbit."
"Proti Amertume-Station nic nezmůže. Má pouhou tisícovku policajtů připravených k zásahu, nás je stokrát, dvěstěkrát víc. Ani ten nejubožejší vandrák si nenechá nic líbit… Ty nic neriskuješ. Pro tuhle operaci tě nepotřebujeme, snad jen k tomu, abys nás ukryl a pomohl nám sehnat vozidla. Až bude po všem, vrátíme se na základnu, aniž bychom se vraceli tudy. Drezíny a lokocary necháme někde šikovně stát, abychom o ně nadobro nepřišli."
"Vy mě z toho prostě vynecháte, je to tak?"
"Nechceme tě kompromitovat."
Pozvolna se uklidňoval, šel pro jinou láhev vína stejného původu a pro euforizující doutníky. Hovořili o etnologovi Harlu Mernovi a dohadovali se, v čem asi spočívá jeho nová hypotéza.
"Pracoval vědecky, neměl žádnou předem vytvořenou představu, musel prostě dospět k přesvědčivým závěrům."
"Když si jen pomyslím," řekl Ikar, "že tomu Eliasovi předal práci, která podávala veškerá vysvětlení. Vousáč nemohl ničemu rozumět, hemžila se vědeckými termíny. Kdybych ji tak býval dostal do ruky."
"Slyšel jsi o té Panamerické sektě, která si představuje, že jsou Zrzavci nově vyvoleným národem od Boha a že ztělesňují jediné jsoucno, čili mesiáše? Bojím se o Jdriena."
Dítě už před hodnou chvílí vyšlo z jídelny a hrálo si ve svém pokoji na konci vagónu.
"Představ si, kdyby přišli na to, že sami Zrzavci považují za boží dítě Jdriena. Vznikne z toho pěkná motanice a chlapec bude v nebezpečí."
"Hospodářská a společenská situace je v téhle mocné společnosti taková, že se lidé utíkají ke kdejaké náhradní víře. Nemyslím, že by sis měl v tuhle chvíli dělat nějaké velké starosti."

17

V průběhu týdne přijeli všichni, po malých, nejvýše tříčlenných skupinkách, ale nejčastěji po jednom. Přesně dvaadvacet. Někteří využili zastávky nákladních konvojů na hranici, aby mohli zalézt do vagónů v kožešinách a kombinézách s aluminiovou vrstvou, ale většina utrpěla hluboké omrzliny a všichni zmírali hladem. Bylo nutno obětovat tři kupé, aby měli kam složit hlavu. Yeuze byla v jednom kole, musela je nakrmit a sehnat nenápadné oblečení. Nezdálo se však, že by ji to nějak obtěžovalo, snad si uvědomovala, že si od příjezdu do Laura-Station žila životem s mnoha výsadami.
Lien se musel hodně ohánět, aby sehnal vozidla a přitom neupoutal pozornost železniční policie. Výbor pro Osvobození měl naštěstí ten nápad, že vyvolá menší incidenty poblíž hranic tak, aby většina disponibilních sil byla vyslána právě sem. Došlo k atentátům s nevelkými následky, útokům na pancéřované vagóny gildy a k požárům na kolejích.
Našel dva vyřazené lokocary a nechal je opravit jedním strojním technikem. Tvrdil každému, že je to pro jeho příští tovární iglú a v Mikadově společnosti bylo svobodné podnikání nade vše. Jakmile šlo o ekonomiku, nikdo se o své sousedy nezajímal. Dělník mohl být ze dne na den propuštěn bez odstupného. Ale takový dělník mohl také odejít z podniku a hned v jeho bezprostředním sousedství založit dílnu, kde vyráběl stejný výrobek mnohem levněji. Chudí tu byli stejně početní jako jinde, ale zámožní lidé je klidně vyhazovali mimo stanice a nutili je, aby odešli do jiných, méně produktivních stanic, kde měla ruční práce dosud velké uplatnění.
Lien bez potíží sehnal palivo, ale kvůli zbraním se musel vypravit dost daleko. Nakoupit se daly lovecké pušky, lehké kulomety a granáty. Ale pouze pro osobní potřebu. Lidé chodili lovit s výbušninami na ledovec. Nejprve se musela vyhloubit granáty jáma a jakmile se objevila voda, použily se podmořské granáty. Lovily se i tuleni, vlci a krysy. Za sto krys byl dolar a profesionální lovci je zabíjeli denně po tisících. Vykupovala je jedna koželužna na kožky a maso, které sloužilo ke krmení chovných ryb.
Večer se vždy scházel s muži, kteří u něj v teple spali a dosyta jedli. Zjišťovali zároveň, že si jeden ze členů výboru žije v přepychu, což vyvolávalo jistou nevoli. Lien Rag nepochyboval o tom, že jeho slova a činy budou vždy nahlíženy skrze filtr jeho současného způsobu života.
"Rozhodl jsem se, že do toho půjdu s vámi," oznámil Ikarovi.
"Ty ses zbláznil," vykřikla Yeuze.
"My to po tobě nechceme," odpověděl profesor.
"Já vím, ale je to nutné. Síť téhle společnosti znám lépe než vy, vím, jak se dostat k vybrané výhybce, aniž by nás odhalili. Nakoupil jsem lokocary, protože jsou obytné. První odtud odjede s osmačtyřicetihodinovým předstihem. Na palubě bude deset mužů, nějaké potraviny a palivo. Pojedou po pomalých tratích podle přesně stanovené trasy. Druhý vyjede čtyřiadvacet hodin předem s dalšími deseti muži. Vím, že zbývají ještě čtyři, ale pojedeme mou vlastní drezínou. Mám v těch místech sjednanou obchodní schůzku, kde se mám dohodnout o rozpočtu na velké chovné skleníkové

iglú. Někdo tam chce chovat koně na výsek."
Yeuze se zachvěla, vzpomněla si totiž na lidožroutské koně Sibiřanů. Vojáci je používali k útokům na nepřátele, zcela v rozporu se zákony z NY Station. Málem ji také jeden sežral, byl to jezdecký kůň jednoho důstojníka, který byl jejím milencem.
"Dost riskantní, ne?"
"Budou si myslet, že bych nikdy neměl tu drzost pobývat oficiálně v oněch končinách, kdyby to mohlo všechno špatně skončit. Ale pokud mi slíbíte, že nedojde ani k sabotáži ani k rabování, je dost málo pravděpodobné, že by železniční policie vedla nějaké rozsáhlé vyšetřování."
Osmačtyřicet hodin před únosem se určení chlapi jeden po druhém odebrali během dne do nové Lienovy továrny. Vichtez je přijímal v náborové kanceláři. Vždycky tu postávala padesátihlavá fronta žadatelů o práci. Vcházelo se jednou a vycházelo druhou stranou. Příslušníci komanda přecházeli do určité části mobilní továrny, do lokocaru, spřaženého se zbylými vagónovými dílnami, takže tím neupoutali žádnou pozornost. Stroj fungoval na uhlí, kterého bylo v těchto krajích habaděj a za nízkou cenu. Vyžadovalo to dosti objemný tendr a špinavou údržbu. Ale stroj byl hotový nezmar a byl méně choulostivý než jiné systémy.
Vyjeli ve chvíli, kdy už byl Lien Rag doma. Muži v lokocaru nic neriskovali. Spousta lidí přejížděla sem a tam po Australasijských společnostech, aby tu hledala či zahájila dočasné práce. V Panamerické bylo všechno organizováno společností a pracovníci museli žít ve skupinách ve zvláštních vlacích, kde Společnost zajišťovala minimální teplo a příděly stravy. V mnoha takových vlacích se odehrály v nedávné době vzpoury.
"Jsou už daleko," řekl Lien Rag, vstal a šel ulehnout ke spaní. "Zítra je řada na dalších."
"Bez tebe by se nám to nikdy nepodařilo," připustil Ikar.
"Já vím," řekl odevzdaně Lien. "Ale o tom nemusíme hodně dlouho znovu začínat."
Jakmile se ocitl s Yeuze v kupé, řekla mu, že chtěli vyzkoušet jeho loajálnost.
"To je normální," řekl glaciolog, "nepatřím vlastně k obyvatelům mořského ledovce. Jsem pouze Kidův spolupracovník a Kid je v očích stoupenců podezřelý."
"Pokud skutečně nařídil masakr a zmizení té stanice, jak ho můžeme dál obhajovat?"
"Čekám, až dostanu spolehlivější informace."
"Výbor se ho snaží odstranit, aby mohli vytvořit skutečně demokratickou společnost. Akcie by se zrušily a zavedly se volby."
"To bude dost obtížně proveditelné, pokud komise pro Dohody projekt odmítne. Nikdy nebude v souladu se zněním těchto Dohod."
Mikadova televize vysílala reportáže o pokračujícím odboji v Junction-Station. Jak se jí vůbec podařilo získat záběry takových kvalit? V Junction-Station sice byl vysílač, ale gilda se ho snažila rušit.
"Možná tyhle záběry opatřuje nějaká tajná organizace. Říkám si, jestli by se s její pomocí nedalo proniknout až do Kaempolisu."
Nazítří se podle stejného scénáře nalodila druhá skupina stoupenců do dalšího lokocaru. Byli v něm trochu víc stísněni, museli se prostřídat na čtyřech nevelkých lehátkách v maličké kabince. Ostatní museli zatím počkat jinde, na řídícím stanovišti, ve spojovací chodbě a ve strojovně.
"Můžete si je nechat," oznámil Lien Rag profesoru Ikarovi.
"Ale stojí přece velké peníze, jak je zaplatíš?"
"Nějak to udělám. O moje mrazící vedení je takový zájem, že mám plnou kasu peněz."
"Je paradoxní, že v takových mrazech je potřeba ještě většího mrazu."
"Prostě technika, pokrok."
Následující noc opustili Laura-Station na palubě drezíny. Yeuze neskrývala své dojetí a prosila ho, aby dával pozor.
"Hlavně zbytečně neriskuj. Všichni tě nutně potřebují a hlavně Jdrien a já."

18

Zrána, ještě před rozbřeskem, probudil Carsona jeden z jeho přátel.
"Panameričané zmizeli."
Chvatně se oblékl a odebral se na předsunuté stanoviště, zbudované ze starých, narychlo opancéřovaných vagónů. Vysoukal se do kumbálu, který kdysi sloužil pro brzdaře. Před sebou měl teď jenom pustou mořskou kru. Obří pokladače a rychlé torpédoborce zmizely.
Osádka začala hurónsky jásat a plácat se po zádech, ale Carson zůstal rezervovaný. Nedomníval se, že by se Lady Diana stáhla jen proto, že se hrstka tvrdohlavých jedinců vzepře jejím ambicím.
"Musíme upozornit všechny stanice za námi."
"Je tu jen jedna, Round-Station. Ty další se všechny přidaly ke spolku harpunářů."
"Jedu tam s deseti muži. Jsem si jistý, že Panameričané změnili svoje plány."
Navázat spojení s Round-Station, stanicí vzdálenou odtud osmdesát kilometrů, už nešlo. Aby bylo jasné, zda leží místně za nimi či před nimi, řídili se tokem vřící vody, která proudila horkovodem od sopky směrem ke Kaempolisu. Drezína vezla jenom lehké zbraně, bazuku a dva těžké kulomety na střeše. Když si Carson uvědomil chabou sílu palby, bylo již příliš pozdě na to, aby se dali na ústup. O pár vteřin později radar ohlásil, že se budou brzy míjet s nějakým obrovským konvojem. A přitom se od převratu na východní síti už žádné obří konvoje nevyskytovaly.
"Obracíme," zavelel Carson. "To není konvoj. Nechali jsme se zaskočit z pravé strany od Junction-Station."

"Obrátka není možná," řekl strojvůdce. "Anebo jenom s použitím olejového motoru."
"Rychle to udělejte. Ta neznámá jedoucí masa bude u nás za necelých pět minut."
Značně primitivní radar nebyl schopen stanovit rychlost neznámého stroje. Carson se vyhoupl na střechu drezíny a snažil se něco zahlédnout dalekohledem, ale obzor byl zamlžený. Přivaděč vody způsoboval přes veškerou izolaci, že se místy vytvářela mlha. Stačil nepatrný únik horké vody.
Olejový motor odmítal naskočit. Aby bylo možné provést zpětnou obrátku, museli za daných podmínek dojet k výhybce, která dovolovala změnit trať. Elektronické zabezpečení zabraňovalo tomu, aby lokomotiva jela po trati pozpátku. A příští výhybka ležela přibližně v bodě střetu mezi drezínou a neznámou soupravou. Nešlo totiž o žádný běžný vlak. Radar začal blikat a zobrazené obrysy byly mnohem vyšší. Pojízdné superstruktury se záhy měly stát ještě zřetelnější, ale Carsona hned napadlo, že to bude nějaký lehký křižník. Takový stroj mohl po tak široké síti, jaká vedla do Kaempolisu, projet bez rizika.
"Kdybychom tak měli jednokolejná torpéda," povzdechl si strojvůdce.
Vlastnili jich aspoň tucet, ale zůstaly v Junction-Station.
"Křižník, něco mezi pěti až deseti tunami, zabírá aspoň deset kolejí!"
"Upozorněte Junction-Station. Ať jsou připraveni vyslat torpéda!"
"No jo," řekl strojvůdce, "ale jsme vůbec na správné koleji?"
"Odešlete zprávu."
"Jedeme dál?"
"Krokem. Podejte mi Železniční instrukce."
Museli jet ještě celé tři minuty, než narazili na klubko výhybek, umožňující nabrat opačný směr. Carson bedlivě studoval plán sítě a málem si nevšiml maličké výhybné koleje po pravé straně, která sloužila soukromé rybářské farmě.
"Musíme zmizet. To je jediné, co nám zbývá. Jeďte, co to dá."
"Ale co se vlastně stalo?" zeptal se jeden z mladíků, který nervózně svíral svou pancéřovku.
"Zatímco jsme spali na vavřínech hrdinů, Panameričané postavili trať směrem k Round-Station. Obří pokladače kolejí maskovaly menší stroje, které pracovaly jižněji. Motory rušily vysílání zvukového a infračerveného vlnění. Postupovali jihozápadním směrem a museli vyslat jeden nebo dva doprovodné stroje, které se zmocnily Round-Station, a v noci se dostavěla provizorní síť. Hned nato vyjela část páté flotily směrem na Kaempolis a tenhleten křižník jede k Titanopolisu, doufá, že po cestě všechno hladce smete. Příliš brzy stáhli obří pokladače, asi je potřebovali na dokončení spojovací dráhy."
Strojvůdce se snažil řítit co nejrychleji, ale přízrak křižníku na obrazovce radaru byl stále zřetelnější. Dokonce šlo o těžký křižník. Lady Diana si musela dobře zjistit odolnost mořské kry, aby se odvážila vyslat takovýto stroj.
"Kolem jsou ještě další… Nebyly vidět."
Ochranka, nejméně čtyři vozy. Dokonce jely po sudé koleji. Díky parnímu motoru jim byly klapky elektronického zabezpečení pro smích.
"Tady je ta malá výhybka."
Všem se ulevilo. Při pohledu na obrazovku radaru byli ochromeni děsem. Dokud viděli z Junction-Station Panamerické válečné loďstvo kdesi v dálce, pořád ještě věřili, že je vítězství možné. Ale jejich iluze se rázem rozplynuly. I kdyby jednokolejná torpéda křižník zničila, vyslala by Lady Diana další a ještě mocnější stroje.
"Sdělte do Junction-Station, ať vyšlou veškerá torpéda a na co nejvíc tratí."
"Úplně všechna?"
"Slyšel jste dobře. Na sudé i liché tratě."
Drezína všelijak manévrovala, aby se dostala na jednokolejku, vedoucí k rybářské farmě. O kus dál se pak ukryli mezi sněhovými závějemi a zastavili. Carson vystoupil ještě s několika přáteli z drezíny a vyšplhal se na nejvyšší závěj.
"Pane Bože!" vykřikl jeden z nich.
Křižník byl ještě démoničtější a měl rudou barvu krve. Byl rozlezlý po celé síti jako nějaká nestvůra, pyšný na své děsuplné vzezření. Čtveřice vozidel vedle něho vypadala směšně. A přitom tu jel i torpédoborec, schopný pojmout čtyři osobní vlaky naskládané jeden na druhém. Souprava jela průměrnou rychlostí čtyřicet až padesát kilometrů za hodinu.
"Torpéda už vyrazila," oznámil zadýchaný muž, který se právě vysápal na ledovou dunu, "ale viděli jste to?"
Křižník jim právě nastavil svůj bok a Carson si pojednou uvědomil, že je to jeho nejzranitelnější místo. Sem bylo třeba vypálit z raketometu. Na přídi a na zádi mělo tohle monstrum superpancéřování. Jednokolejná torpéda by ho jen tak škrábla, možná by ještě tak potopila torpédoborec, ale kdoví jestli.
"Měli jsme mít s sebou miny."
Všechny byly zužitkovány na obranu Junction-Station od jihu. Carsonovi došlo, že má ve strategii co dohánět.
"Domnívám se, že se nebudeme schopni v dohledné době vrátit domů," podotkl hořce. "Zůstali jsme trčet tady na téhle jednokolejce. Nebude to sice hned, ale jednou konečně vyšlou rychlý hlídkový vůz, aby zjistil, kde asi končí tahle trať, a přitom nás tu najdou."
"Mohli bychom zatím zajít za rybáři?"
"A co kdybychom výhybku pohřbili pod závějemi? To přece dovedeme?"
"Existují železniční příručky, kde ji nejde přehlídnout," řekl Carson. "Ale získali bychom tím čas."
Pojednou zaduněly v dálce směrem od nich výbuchy. To se právě střetla torpéda s konvojem, anebo se je Panameričanům podařilo na síti vypátrat a na dálku zneškodnit. I když Carson věděl, že je nemohli zlikvidovat úplně do jednoho. Pokud je z Junction-Station vyslali všechny ve stejný okamžik, dobrá polovina musela svůj cíl zasáhnout.
"Co kdybychom se tam šli podívat?"

"Dýmu je tam požehnaně, no teda, toho je! Jeden stroj to chytil na plný pecky."
Takhle hořel minerální olej. Celá Panamerická flotila používala pro své největší stroje, obrněnce a zvláště pro obří pevnosti buď minerálního oleje nebo atomové energie. A pochopitelně i pro pokladače kolejnic, vyžadující značné množství energie.
"Parádně to hoří."
Carson si všiml bílých mračen, která stoupala k nízkému nebi. Obzor se pomalu utápěl v hustém dýmu.
"Musel bouchnout přivaděč vody."
"To se snadno zjistí," řekl mladík. "Rybářská farma má svůj přívod."
I Carson si všiml nevelké trubky, která vedla podél kolejí. Nehledě na tepelnou izolaci mohlo citlivé měřidlo snadno zjistit, zda pořád ještě přitéká horká voda, a jejich drezína byla pro tento druh operací speciálně vybavena.
Teplá voda už netekla.
"Pokud tahle rybářská rodina nepočítala s náhradním zdrojem energie, jsou ztraceni a my s nimi," řekl Carson. "Musíme k nim."
Přesto se jim pořád nějak nechtělo slézt z vysoké závěje. Kdesi hořela vozidla. Jaká? Křižník možná ne, ale přinejmenším jeden z těch malých dravců, kteří monstrum doprovázeli.
"Musíme už k rybářům," říkali všichni kolem něho.
"Dobrá, necháme tu dva pozorovatele s vysílačkou, aby nás průběžně informovali."
Začali slézat k železniční trati, když tu je náhle přivolal zpátky velký křik. Vylezli znovu nahoru a uviděli neuvěřitelnou věc. Konvoj couval. Těžký křižník sice držel v rovné poloze, ale levý bok měl zničený a ohněm zkroucený šrot hořel pořád dál. Jeden z torpédoborců ho kryl z boku, další fungoval jako zadní voj.
"Dva tedy chybí," prohodil Carson nevěřícně, "včetně velkého torpédoborce. Ne, tomu nevěřím."
"Budeme se moct vrátit do Junction-Station," řekl muž, který stál nejblíž. "Stačí, když se nám podaří tenhle zatracenej olejovej motor nahodit. Nejspíš se zavařilo vstřikování. Oleje máme tak na hodinu, pak pojedeme na volnoběh."
"Jo," řekl Carson, "takhle to uděláme."
"Elektřina stejně už nejde. Buď použijeme olejového motoru, nebo tu chcípneme."
Poškozený konvoj pozvolna mizel. Torpéda musela zasáhnout velký torpédoborec a protože kryl velký stroj z boku, jeho výbuch zčásti zničil křižník, kterému zůstal pouhý jeden motor na to, aby se vrátil na základnu.
"Teď se budou mít pořádně na pozoru, počkají si, až bude zabrané území natolik jisté, aby se mohli znovu pokusit o dobytí Titanopolisu."
"Přesto nutně musí obsadit vulkán, jinak jim nezbyde, než aby hlavní město zásobovali energií a potravinami sami. Lady Diana vede válku, aby se zmocnila zdrojů energie, ne proto, aby je rozdávala."
Trvalo jim několik hodin, než se jim podařilo uvést drezínu do chodu na olejový motor. Carson se zasadil, aby navštívili rybářskou rodinu. Byl jich asi tucet, počínaje prarodiči a konče dětmi, a všichni žili v rozměrném iglú. Lovili sledě a naštěstí už jistou dobu část úlovku vždy obětovali na výrobu oleje. Všimli si již, že z přivaděče neteče žádná voda, ale nijak se nad tím nepozastavovali. A že se Panameričané zmocnili Round-Station, na tom jim pramálo záleželo. Žili uzavřeně mezi sebou, byli zcela soběstační. Jejich jediným problémem a jedinou obavou byli Zrzavci, kteří se občas potloukali kolem farmy a prohrabávali odpadky. Stříleli po nich, v životě totiž neslyšeli o zvláštních zákonech, které Kid přijal, aby lid z chladu ochránil.
"Divoši," prohlásil Carson znechuceně. "Neomluvitelní primitivové."
Postupovali vpřed po trati a záhy se před nimi objevila hrůzná scenérie zdrcující porážky Panamerické flotily. Celé kilometry mořského ledovce zčernaly a takřka všude se válely trosky, dokud nedorazili k obrovskému kráteru, vyhloubenému v ledu.
"Hergot, už tu nic není."
Obří torpédoborec totiž mezitím zmizel v propasti oceánu. Torpédoborec menších rozměrů se málem také ponořil. Jeho kostra trčela nad kolejemi a vzhůru k nebi čněl celý předek. Ale protože vozidlo sestávalo z pěti ohebných kusů, zadní část přepadávala k zemi v podobě otazníku.
"Tudy se nám nikdy nepodaří projet."
"Na levé straně zbyly ještě dvoje koleje."
Vystoupili a brodili se v rozměklém sněhu. Aby roztála kra, silná na jednotlivých místech dvacet až padesát metrů, musel tu hořet pekelný oheň. Velký torpédoborec měl určitě plné zásobníky paliva a zároveň nejspíš vybuchla veškerá munice. Leželo tu pár těl, asi tak desítka, kterou tu nechali vyděšení námořníci, jak se ve spěchu snažili dostat co nejdál od modrozelené jámy.

19

Všechno běželo dobře a Lien Rag oceňoval profesionalitu svých druhů. Za pár týdnů udělali velké pokroky v ilegálním boji. Na značně frekventované síti bylo třeba velké chladnokrevnosti a zkušeností, aby se určitý vlak vypátral, izoloval a svedl z původní trasy. V jejich řadách působilo povícero železničářů, kteří byli politickými vyhnanci, ale nikdo z nich nepatřil ke kastě Výhybkářů. Výhybkáři zůstávali zarputilými odpůrci jakékoliv formy ilegálního boje. Někteří zachovávali věrnost Kidovi, jiní se připojili ke gildě, ale už k nikomu jinému. Nehledě na určité politické rozpory vytvářeli pevný blok a udržovali mezi sebou kontakty.
Konvoj dvaačtyřiceti izotermických vagónů byl tedy nasměrován na zapomenutou odstavnou kolej. Stačilo pět minut, aby partyzáni odstínili elektronický systém. Vlaky znehybněly uprostřed ledové samoty, což však nebylo nic

mimořádného. Brzy bylo všechno opět normální a mezinárodní expres projel v bezprostřední blízkosti odstavné koleje, aniž by pojal podezření, že zde neznámé komando obklíčilo zastavený vlak.
Nepočítali ovšem s ozbrojeným ochranným doprovodem, který seděl v brzdařských kukaních, a jen co se přiblížili, aby otevřeli dveře, začalo po nich pálit několik lehkých kulometů. Museli se v chvatu stáhnout, ale žádná panika nevznikla, takže druhá část komanda zaútočila z druhé strany se slzotvornými granáty a podařilo se tak vypudit osm příslušníků ochranky, zavřených v osobním vagónu.
Lien Rag se účastnil otevření prvního vagónu a jen co reflektor ozářil jednolitou žlutou masu, bylo mu všechno jasné.
"No teda," řekl muž stojící poblíž něho, "Zrzavci! Tak my jsme jako blbci riskovali kvůli několika Zrzavcům…"
"Otroci," řekl Lien suše. "Gilda tedy pašuje Zrzavce a prodává je otrokářům."
Lidé z chladu pomalu vycházeli ven. Ženy, po nich děti.
"Jsou mezi nimi i mrtví," řekl úplně šokovaný profesor… "Chyběl jim totiž vzduch. Bylo jich tu moc pohromadě."
Když otevřeli všech dvaačtyřicet vagónů, vyšli všichni, dobrých patnáct set až dvě tisícovky. Ikar a Lien se jim snažili klást otázky, ale příliš vystrašení Zrzavci toužili jen po jednom, zmizet ve tmě, pryč od téhle sítě, dostat se zpět do ledových pustin, které byly jejich útočištěm.
"Jsou to kmeny z jihu," řekl Lien Rag, "patří k Solnému etniku, ale drželi se vždy daleko od lidí z tepla."
Partyzáni byli očividně zklamaní a vraceli se zpět do lokocarů. Celá práce, veškeré riziko jen kvůli osvobození nějakých Zrzavců.
"Nerozumějí tomu," řekl Lien, "že Mikado bude postaven před hotovou věc. On, který se vždycky chlubil, že nikdy neobchoduje s podobným zbožím… A k tomu ještě ti mrtví."
Nejméně stovka v celém konvoji.
"Odpojte lokomotivu a osobní vagón. Ať se ti lidé jedou nechat pověsit jinam."
Ikar se pokoušel zadržet Zrzavce, aby s nimi mohl trochu víc promluvit, ale prchali pryč a za chvíli po nich zbyly jen pozotvírané vagóny a mrtvoly.
"Musíme zmizet," rozhodl Lien. "Zůstali jsme tady moc dlouho."
Zatímco lokocary odjížděly, pořídil ještě několik fotografií.
"Na co jste myslel?" zeptal se Ikar. "Já se původně domníval, že najdeme speciální materiál, který někam odesílají."
"Myslel jsem teď na mrtvoly," řekl Lien. "Jde o hnusnou represi, k níž došlo v Kaempolisu. Gilda je mohla prodat Afrikanii, aby se jich zbavila a utržila za ně peníze."
"Myslíte si, že taková represe může co do hrůzy překonat strašnou chybu z Radar-Station?"
"Nevím. Kidovi každopádně odpuštěno nebude."
Nastoupili do Lienovy drezíny a vzdalovali se od vagónů plných mrtvol. Zrzavci se museli dostat z dosahu sítě a určitě budou pochodovat celou noc na jih. Čeká je cesta přes nebezpečná místa, obydlená lidmi z tepla, schovávání za bílého dne. Jak dlouho potrvá, než se dostanou k velkým ledovým pláním, které jim byly tak důvěrně známé?
Lien Rag, Ikar a ještě další dva, kteří je doprovázeli, se vrátili v noci a Yeuze byla radostí bez sebe, že je vidí živé a zdravé. Nemohla stejně zamhouřit oka. Jdrien bděl spolu s ní a dokonce i na tak velkou vzdálenost se pokoušel číst v myšlenkách svého otce.
"V jednu chvíli mě ujistil, že je všechno v pořádku, ale unavilo ho to natolik, že jsem se styděla zneužívat ho jen pro utišení vlastní úzkosti. Všechno dopadlo dobře?"
"Vlak byl plný Zrzavých, které určitě prodali jako otroky."
"Ach," řekla studeně. "Zrzavců?"
Pak se ale začervenala. Na moment zapomněla, že i Jdrien patří k lidem z chladu. Stávalo se jí, že se ocitala mezi onou odpornou většinou, která zarputile pohrdala Zrzavci, anebo jí byli přinejmenším lhostejní, když už jim nepřála nic zlého, a Lien takový přístup nesnášel.
"Jdeme spát," vyhrkl náhle.
Yeuze se pokusila svou chybu napravit a chovat se něžně, ale on se na ni osopil a otočil se zády. Byl navíc unavený a zmatený, říkal si, jak zareaguje Mikado, až jeho policie objeví izotermické vagóny, opuštěné na odstavné trati, plné mrtvol Zrzavců.
Nazítří opustil Ikar se svými dvěma druhy vlakem Laura-Station. Lien jim dal peníze, aby mohli cestovat v pohodlí. Vrátil se pak do svého podniku, pustil se do usilovné práce a čekal na Mikadovu reakci.
Koncem týdne, když se nic nedělo, vyvolal fotografie a pár jich generálnímu řediteli této společnosti poslal.
"Vypadá to, že Panamerická flotila je v Kaempolisu," oznámil mu nazítří Vichtez. "Zachytil jsem velmi slabé vysílání odněkud z mořského ledovce, ale je to zatím nepotvrzené."
Během dne se měl dozvědět, že Panamerické flotile se skutečně podařilo oklamat bdělost udatných bojovníků z Junction-Station a že pronikla na východní síť. Gilda uvítala námořníky s otevřenou náručí a od té chvíle vozidla Lady Diany hlídkovala v okolí hlavního města. Zpevňovaly se tratě a chystala se invaze na Síť 160. poledníku a k tomu i obsazení Titanopolisu.
Ovšem Lien Rag se měl ve vězení dozvědět i to, že Panamerická flotila prohrála bitvu, když se sebevědomě snažila uchvátit východní sítě a města u vulkánu Titan. Do povětří vylétl obří torpédoborec a křižník byl vážně poškozen. Do vězení však zprávy přicházely se zpožděním a po kapkách.
Železniční policie v baňatých rajtkách a prušácké přílbě zatkla glaciologa večer, při odchodu z továrny. Okamžitě ho naložili do vězeňské drezíny, která musela jet pořádný kus cesty tmou, než dojeli do hlavního města společnosti.
"Jste obžalován z podvracení bezpečnosti této společnosti," řekl mu soudce. "Svolal jste do Laura-Station partyzány a dezertéry z mořské kry. Spolu s nimi jste zajal obchodní vlak, abyste se tak zmocnil zbraní, střeliva a zásob potravin."
"Vlak byl plný Zrzavců, které posílali do otroctví," opáčil Lien Rag. "Mohu o tom předložit důkazy."

"Nic takového nebylo na odstavné trati nalezeno."
"V takovém případě nemám co dodat."
Mikado tedy zareagoval, ale ne tak, jak Lien Rag předpokládal. Vstup Panameričanů do Kaempolisu musel být k něčemu dobrý. Od té chvíle se vítr obrátil ve prospěch gildy harpunářů a Mikado uměl těchto okolností využít. Liena Raga zavřeli do cely bez oken, na samotku a ve vší tajnosti. Nesměl přijímat návštěvy a po prvním výslechu mu měl být přidělen obhájce.

20

Provizorní trati na 5. jižní rovnoběžce vůbec nepřibývalo. Kid si toho všiml a svoje spolupracovníky zlostně seřval. Oblast to byla bezpochyby náročná. Mořská kra se v blízkosti australského vnitrozemského ledovce vrásnila, tvořila kopce a mezi nimi hluboká údolí. Bylo riskantní stavět v tomto kraji železnou dráhu, proto se jí museli vyhnout a vyhledávat ledovec, který tolik nepracoval.
Mikado si hrál na mrtvého brouka a na Kidovy radiové depeše neodpovídal. A přitom tam na druhé straně museli jeho výzvy bez potíží zachytit. Mikado měl dokonalejší zařízení. Mohl spojku vybudovat za pár týdnů, pokud by mu na ní skutečně záleželo, ale enkláva svobodné zóny, kterou měl v držení Kid a jeho přívrženci, mu zjevně vyhovovala. Obchodoval s gildou, dodával potraviny a shraboval za to velké částky. V hlavním městě se povídalo, že ve veřejných fondech už není ani kapka, takže byli harpunáři nuceni sáhnout do svého osobního vlastnictví a ždímat obyvatelstvo. Avšak Mikadovo mlčení neodůvodňovalo vleklost prací. Kid zajel až na konec tratě a ukázal na volnou mořskou kru před sebou.
"Na co čekáte? Pro začátek stačí jedna trať a síť se hned začne rozrůstat."
"Nemáme dost dělníků a materiál přichází ze severu po troškách."
Technici brali ze zásob, které tu byly nashromážděny pro Síť 160. poledníku. Cesta k nim byla zdlouhavá. Část silných lokomotiv padla do rukou gildě. Ty, které běžně jezdily v této oblasti, patřily k málo výkonným. Stejně tomu bylo i s materiálem z veřejné výstavby. Pouhých pár lokorypadel a grejdrů.
"Můžete postavit pět kilometrů za den."
"Nemožné," protestovali odborníci. "Nanejvýš dva."
"Pošlu vám další lidi."
Ale žádné nemohl najít. Do bojů se nasazovali všichni schopní muži. Lovci tuleňů bez ustání prováděli nábor. Hospodářská výroba potřebovala zbylé lidi. 'Šiklo by se nadělat nějaké vězně' pomyslel si Kid, 'a využívat jich jako pracovní sílu. Všichni ti rebelové, kteří si zasluhují smrt, by dostali na výběr, buď šibenici nebo nucené práce.'
Cestou do Hotstation se dozvěděl, že Panameričané právě vjeli na východní síť a valili se současně na Kaempolis a Titanopolis. Zavřel se k sobě do kanceláře a nechtěl nikoho vidět, hodil do sebe panáka vodky, třebaže věděl, že alkohol nesnáší kvůli svojí chabé kapacitě plic. Špatně ho eliminoval.
Valily se další dálnopisy. Gilda organizovala velké slavnosti k uvítání Panamerické flotily a povídalo se, že Lady Dianu očekávají napříště v rámci oficiální návštěvy.
Rozhlas ovládaný gildou dnem i nocí rozšiřoval zprávy o vítězství a hlásalo se, že do měsíce bude osvobozena celá koncese. Obyvatelé svobodné zóny a Titanopolisu byli žádáni, aby se přidali k řadám harpunářů a aby už dále neplnili rozkazy tělesného a duševního degeneranta.
Kid nakonec usnul, ale probudil se uprostřed noci, když rádio Kaem začalo vysílat starou vojenskou hudbu a pak oznámilo, že první stroj Panamerické flotily právě dorazil na dohled k městu. Pak oznamovali postupné přijíždění dalších jednotek. Nakonec byla řeč o obřích pokladačích kolejí, skutečných pojízdných městech, která urovnávala povrch ledu a připravovala ho tak, aby bylo možné na něj položit naráz od čtyř do dvaceti párů kolejnic.
Snílek Kid si představil, že by mu jedna z těchto zázračných mašin padla do rukou. A že by v rekordním čase postavil síť, která by je propojila přes enklávu se stošedesátkou. Sibiřané by pak dorazili s jejich vlastní flotilou a učinili by přítrž těm vítězoslavným zprávám, ze kterých už šílel.
Odjel na frontu a jednal s hlavním štábem, kterému velel Stamw. Poddůstojníci měli obavy ze změny událostí.
"Sežerou nás v libovolném okamžiku. Můžeme se jim postavit na odpor jen s drezínami. Pošlou rychlá lehká vozidla, po nich pokladače a nakonec hlavní část flotily."
Právě v tu chvíli přinesli záznam vysílání rozhlasu z Titanopolisu, ve kterém se oznamovalo, že pokus o obsazení sítě byl zastaven díky Junction-Station. Jednokolejná torpéda potopila obří torpédoborec, malý torpédoborec a poškodila těžký křižník, který se musel dát na ústup.
Po přečtení zprávy následovalo ohromené ticho, pak opojení a nálada v mžiku stoupla. Vzpomněli si, že mají jednokolejná torpéda na skladě a že je dokonce mohou i vyrábět.
"Aby je nešlo vypátrat, mohly by se vyrábět z neželezných materiálů."
"Také bychom mohli začít s výrobou min a síť zaminovat. Nedostanou se k nám jen tak snadno."
Domnívali se, že 5. flotila je neporazitelná a hrstka mužů jim ukázala opak. Potřebovali jen větší válečné zkušenosti a Kid zalitoval, že nemá schopné instruktory, přičemž si vzpomněl, že mu sibiřský velvyslanec Čekiev nabídl nějaké poslat, jen co bude svobodná zóna konečně propojená.
"Máme pokračovat v nátlaku?" zeptal se velitel syndikátu lovců tuleňů.
"Víc než kdy jindy. Musíme na naše protivníky dorážet dnem i nocí."
"Nakonec Panameričany požádají, aby je z toho dostali."
"Toho chci právě dosáhnout. Obří pokladače kolejí prostě musí dojet sem k nám. Jsou to obří stroje, které jedou před

flotilou. Ale nemají pancéřování. Chrání je doprovodné vozy, torpédoborce, lehké vozy.
Štáb mlčel. Všichni důstojníci vyhlíželi strnule.
"Chci jeden z těch pokladačů. Musíme se ho pokusit zmocnit. Posádka je složena z techniků."
"Ale vždyť s ním nedokážeme manévrovat."
"Musíme je vlákat do pasti. Nastražit nějakou léčku. Cíl Panameričanů je jasný. Chtějí, aby se velryby vrátily na místa, kde loví harpunáři. Prostě sem do našich končin."
Ukazováčkem objel někdejší polohu Radar-Station, o kterém se nikdo neodvažoval mluvit.
"Pokusí se zmocnit jižní linie. Necháme je, aby se domnívali, že je to slabé místo naší fronty. Musí se do tohoto sektoru dostat hodně daleko. Necháme je projet a pak jim odřízneme ústup. Zničíme bojové stroje a zmocníme se pokladače. Je mi jasné, že je lehčí o tom mluvit, než to provést, ale tuhle operaci si promyslete do všech podrobností."
Rádio Kaem neustále vytrubovalo zprávy o příjezdu Panameričanů, ale o východní síti a postupu flotily tímto směrem nepadlo ani slovo. Byl to důkaz, že Kidovi přívrženci v těchto místech tvrdě odolávají. Potopení obřího torpédoborce, nebyla žádná smyšlenka, protože se opravdu propadl ledovou krou a zmizel v oceánu, to snad Lady Dianu donutí přemýšlet. Říkalo se, že se mořské kry bojí a že se na ni odvážila jen s největším odporem.
Vrátil se do Hotstation a odeslal několik blahopřejných zdravic obyvatelům východního cípu. Zuřil, že je odříznut od nejlepších území své společnosti a že má po ruce jen lovce, nadržené, aby zmlátili harpunáře, a pár venkovanů, žijících na chovných či pěstitelských farmách. V Titanopolisu zůstali intelektuálové, lidé chytří a s velkou intuicí.
Ze zprávy se dozvěděl, že byl spolu s obřím torpédoborcem zničen i přivaděč vody a že už nepoteče horká voda.
"Jen tak dál," pomyslel si.
Zašel povečeřet do staniční kavárny a jeho příchod vzbudil úplnou senzaci. Pozval velitele stanice a jeho pobočníky. Malé sídlo nabývalo čím dál víc na významu a tihle lidé byli věrnými Kidovými stoupenci. Zjevně jim nevadila ani jeho malá postava ani směšná chůze.
Při jídle si povšiml pozorného výrazu servírky a její horlivosti při obsluhování. Byla to asi čtyřicetiletá žena, sice trochu tělnatější, ale pohledná blondýnka s hnědýma očima.
"Jak se jmenujete?" zeptal se na odchodu, když mu přinesla kožich.
"Glinda Stallová," řekla. "Jsem vdova po jednom lovci, který nedávno zahynul na frontě. Radši pracuji tady, než abych se vrátila do Hole. Nikdy jsem lovce tuleňů neměla ráda."
"Děti nemáte?"
"Ne."
Užuž odcházel, ale pojednou se obrátil a vrátil se zpátky.
"Nechcete pracovat u mě ve vlaku? Vybíravý dvakrát nejsem, mám rád jednoduchou kuchyni a taky věci na svém místě."
Podívala se na něj s naprostým klidem. Kid jí sahal čelem po její bujné poprsí a když na ni mluvil, musel zvednout hlavu.
"Dostanete dobře zaplaceno," řekl a už začal litovat své slabosti, jak si mohl vůbec jen pomyslet, že by nějaká žena, třeba i takováhle prosťačka, souhlasila, že půjde k němu.
"Kdy se tedy mám ohlásit?"
"Jak to jen půjde."
"Dnes večer tu končím v deset."
"Kde je můj zvláštní vlak, to víte. Dejte strážným tuhle propustku."
Napsal na kartičku pár slov a odešel. Zavřel se do pracovny a přemýšlel, jak vlákat pokladač kolejí do pasti. Na Glindu úplně zapomněl a když zaklepala na dveře, domníval se, že se vlakvedoucí přišel zeptat, jestli ještě něco nepotřebuje, než si půjde lehnout.
Glinda Stallová tu stála s podnosem. Byl na něm čajník, mléko a sušenky.
"Pojďte si dát také šálek," řekl zničehonic.
Měla na sobě šaty ze silné vlny a červené vlněné punčochy. Už celé měsíce do jeho pokoje nevstoupila žena.
"Děkuji," řekla, když jí nalil. "Přinesla jsem koláče z kavárny. Ale zítra udělám nějaké sama. Mám pár docela dobrých receptů."
"Co ještě dovedete?"
Zamyslela se a pak řekla, že ráda hraje na housle, ale jen tehdy, když ji nikdo neposlouchá.
"Taky umím řídit drezínu. Jednu jsme u nás v Hole měli."
"Je vám vašeho manžela líto?"
"Ne. Bil mě, jakmile se napil červeného alkoholu."
Byl to alkohol, do něhož se přidávala tulení krev, někdy i krev žraločí či mořského psa.
"Budete ještě pracovat?" zeptala se ho.
"Myslím, že ne."
"Tak dobře."
S úplným klidem si rozepnula šaty a odhalila svá těžká ňadra s tmavými dvorci bradavek. Pokračovala ve svlékání, obnažila i své široké břicho, na kterém pak vzápětí spočinul svou hlavou.

21

Po uplynutí čtvrtého dne hladovky spatřil Lien Rag, jak do jeho cely vchází soudce, který ho obžaloval.

"Chtěl jste mě vidět?"
"Chci být vyslechnut ve věci svého obvinění."
"Soudu je potřeba ponechat nějaký čas, aby připravil váš spis. Musíte prostě jíst."
"Chci se setkat s Mikadem. Už několikrát jsem mu napsal a jsem si jist, že moje dopisy neodesílají."
"Generální ředitel naší společnosti nemá s touto teroristickou záležitostí nic společného."
"Vy mě obviňujete z terorismu?"
"Jistě. Jste v tomto oboru profesionál. Začínal jste v Transevropské, pak v Panamerické. Vždycky jste osnoval spiknutí proti místním vládám."
"Tady v koncesi jsem nic neosnoval."
"Unesl jste a napadl vlak Společnosti Mořského ledovce a vyraboval ho."
"V tom vlaku byli sami Zrzavci. Chtěli jsme Mikadovi dokázat, že ho gilda harpunářů z Kaempolisu vodí za nos."
"Mrtvoly Zrzavců se ve vagónech nenašly. Osobně jsem tam den po vašem útoku zajel a neviděl jsem jedinou mrtvolu. Zcela zbytečně trváte na své lži."
"Přisahám, že tam byli Zrzavci. Nebudu jíst, dokud někdo nezačne prověřovat moje tvrzení."
"A koho tedy obviňujete?"
"Nikoho."
Soudce byl tělnatý chlapík, který chodil v barokním oděvu, i když ne tak rozsochatém jako měla železniční policie. Žádné rajtky, ale jakýsi hábit, v jakém chodili muži v roce 1850, a na hlavě hlavně nakadeřenou paruku, splývající až na ramena. Že by měl Mikado slabost pro divadlo nebo snad svůj škleb dotáhl až k zesměšnění vlastních státních úředníků? Stačilo už jen, že železničáři pyšně chodili ve velkých baňatých čepicích a modrých blůzách až po kolena.
"Nebudete souzen u nás, ale bezpochyby dojde k vašemu vydání do ciziny. Naše zákonodárství je velmi vágní, pokud jde o terorismus a s dobrým obhájcem byste mohl být zase zpátky na svobodě. A Společnost si to nepřeje."
"Nechte mě tedy odjet zpět do Amertume-Station."
"Nepřichází v úvahu."
Lien Rag pokračoval ve své hladovce a musel být převezen do vagónové nemocnice, která bez ustání jezdila sem a tam, protože sloužila hned pro několik stanic. Ale žádná z nich nechtěla obětovat peníze na pořízení vlastní nemocnice. Když si vytrhl jehlu kapačky, přivázali ho a krmili násilím.
Yeuze směla do nemocnice přijít. Musela ovšem stíhat vlak celý den a využít zastávky ve vyrovnávací komoře, aby do něj mohla konečně nastoupit. Plakala.
"Kde je Jdrien?"
"S Vichtezem v drezíně."
"Ty s ním spíš?"
"To je od tebe sprosté," řekla trpce. "Proboha tě prosím, přestaň s tou hladovkou."
"Najdi Mikada a řekni mu, že jsme osvobodili Zrzavé, které poslali do otroctví. Řekni mu, že pokud mě odmítne vyslechnout, stane se komplicem tohohle nečistého obchodu."
"Nepřijme mě."
"Má rád hezká baculatá děvčata. V poslední době jsi ztloustla."
"Vyčítáš mi, že jím, když mám hlad?"
"Mám asi halucinace, nevšímej si toho. Běž za Mikadem. Chtějí mě vydat do ciziny. To znamená buď Transevropanům nebo Panameričanům. Jsou pořád ještě v Kaempolisu?"
"Zatím ano."
"Takže mě vydají nejspíš jim, protože je mají vlastně přede dveřmi koncese. Mikada sežerou hned vzápětí po Kidovi, řekni mu to."
"Kida nesežrali, šílíš nebo co."
Věděl, že je to tak. Domníval se, že k některým věcem, jichž se obával před svým zatčením, už mezitím došlo. Yeuze ho políbila a se slzami v očích odešla. Pak usnul. Nazítří bude mít jasnější hlavu, určitě díky infuzím, ale na každý pád ho nechávali připoutaného. Domníval se, že by z nemocnice mohl uprchnout snadněji.
Když o čtyři dny později zastavil vlak v Laura-Station, byl to Vichtez, kdo vešel do jeho kupé, kde ležel s třemi dalšími pacienty.
"Co továrna?"
"Všechno klape," řekl inženýr. "Daří se nám vyrábět plánované množství. Ozvali se další případní zájemci."
"Dělají vám nějaké potíže?"
"Ne, tady je lidem úplně fuk, co dělá policie a soudy. Tady jsou hlavní prachy. My produkujeme prachy a to rozhoduje."
"Musíte mi pomoct při útěku. Spoj se s Ikarem."
Vichtez uhnul očima:
"Už se stalo. Před několika dny. Dokonce jsem poslal zvláštní zprávu. Měl mi doručit odpověď."
"No a?"
"Výbor vaši situaci studuje a vydá k tomu své rozhodnutí."
"To stačí," řekl Lien Rag, "rozumím. Mikado mě vydá Panameričanům v Kaempolisu."
"Rozhodl jsem se, že pozastavím přidělování prostředků, dokud nedojdou k rozhodnutí."
"Dík, ale to je zbytečné, jsem v jejich očích prostě podezřelý. Víte, byli zklamaní, že v tom slavném vlaku byli jen sami Zrzavci. Nechají mě to odskákat nepřímo. Představovali si věci mnohem dramatičtěji, aspoň z jejich pohledu. Považují Zrzavce za zvířata a nechápou mé stanovisko. Mrtvoly zmizely a soudce našel už jen prázdné vagóny."

"Chcete, abych se pustil do pátrání?"
"Možná, že se železniční policie, anebo samotní zaměstnanci Společnosti postarali o to, aby těla zmizela. Bylo by třeba udělat jinou věc, donutit Mikada, aby zareagoval. Ať nějaké ilegální rádio potvrdí, že se počínaje Kaempolisem pašují Zrzavci. A že je komplicem gildy v obchodování s otroky."
Inženýr mlčel. Po pravdě řečeno, účastnit se podobné zastrašovací akce mu bylo notně proti srsti.
"Radši bych pátral po zmizelých mrtvolách," řekl.
Lien Rag tedy začal znovu jíst a povolili mu docházení do pojízdné nemocnice v doprovodu dvou železničních policistů. Chtěl znovu nabrat síly, než začne pomýšlet na skutečný útěk. Plánoval, že se vrátí zpět do Amertume-Station a že se tam ukryje. Zůstane ve spojení s Vichtezem, bude mu radit a inženýr mu na oplátku bude zasílat peníze a potraviny. Jediným černým bodem bylo, že Yeuze ani Jdrien nebudou v takovém pekle schopni znovu žít.
Další noc se mu zdálo o Leouan, zrzavé míšence, s níž poměrně dlouho žil, než se vrátil do západní zóny, na území, dobyté vývojově vyspělejšími Zrzavci, kde žili zcela svobodně. Jen Leouan mu mohla pomoci. Kdyby se dozvěděla, že Mikado, jehož všichni považovali za jednoho z mála početných ochránců Zrzavých, je vlastně napomahačem obchodu s otroky, možná by něco podnikla a přijela sem do společnosti. Jenomže teď žila asi dvacet tisíc kilometrů daleko.
Nechal si dál zdát o tomhle hezkém děvčeti, o jejím těle, porostlém měděnou srstí. Znovu sám sebe spatřil, jak boří obličej do dlouhých a hedvábných chlupů, zmítán divokou touhou. Zasmál se tomu. Byl to důkaz, že znovu stojí na vlastních nohách a že se z toho může dostat sám.
Jakási sestřička mu prozradila, že v nemocnici už nezůstane.
"Odvezou vás do hlavního města. Soudce se každý den dává ptát, jestli už jste zdravý. A my nemůžeme tvrdit, že ne, chápete?"
Nastal čas, aby podnikl něco s útěkem. Jeho dva policisté nebyli žádnou překážkou. Ale jak se dostat až do Amertume?

22

Greog Suba se beznadějně snažil vyrobit filtr, který velryby používaly k výrobě helia. Pachtil se celé týdny, nevzdával se a zkoušel jiné metody. Zkapalňoval vzduch, přičemž věděl, že helium a neon se budou přeměňovat jako poslední. Helium posléze oddělil od neonu pomocí filtru z aktivního uhlí. Pak už začal s výrobou nevelkého množství plynu, ale amatérsky sestavený přístroj měl časté poruchy, a k tomu, aby si vyrobil aktivní uhlí, musel dělat učiněné zázraky. Doufal, že jednou zabloudí ke kolonii další velryba, ale byla to utopie. Proto raději zahájil výrobu helia.
Jednoho dne vzlétla do vzduchu montgolfiéra, vyrobená z rybích měchýřů, ale neměl dost dlouhý provázek, aby ji mohl pustit ještě výš.
"Musím zjistit, jaké množství bude potřeba na vynesení jednoho gramu hmoty."
"Vyrobíte balón?" zeptal se Julius Ker.
"Mohli bychom se přemisťovat, skoncovat se zákony v Dohodách z NY Station."
On a jeho žena byli jediní, kdo se rozhodně oprostili od veškerého fyzického i mravního omezování kolejemi. Julius a Ma Kerovi byli starší a těžce nesli představu, že by nebyli v dané chvíli spojeni s ostatními lidmi. Tady přece jen pořád viděli, jak kolejnice malé tratě mizí na obzoru, přestože jim bylo jasné, že spojení už stejně neexistuje, poněvadž výhybku i stovky metrů kolejnic zničili, aby je nikdo nenašel.
"Můj přístroj na zkapalňování vzduchu, který může filtrovat helium a oddělovat ho pak od neonu, je příliš těžký, složitý a vyžaduje moc energie," lamentoval Greog. "Představte si filtr, jako mají velryby. Myslím, že jde o sloučeninu proteinů a enzymů, které mají schopnost helium vázat…"
"Slyšel jste již někdy o řiditelných balónech?"
Julius vyprávěl, co se dočetl v jedné velmi staré knize.
"Mohli bychom například použít motoru na olej z tučňáků. Využít vzdušných proudů."
"Založit leteckou společnost, která by konkurovala železniční," řekla Anna Subaová.
"Nikdy vám to nepovolí. Fantazírujete," pravil Julius Ker.
"Pokud je možné řiditelný balón přifukovat a vyfukovat, můžeme přistát na libovolném místě, vyhledávat vzdušné proudy. Ale bez filtru, který mají velryby, nemám šanci. Mohl bych vyrobit jen menší balónky a šířit naše ideje o vzkříšení slunce. Naložíme do nich letáky."
"Už to samo o sobě bude dobrá věc," řekl Julius.
Každou noc snil Greog o tom, že nějaká velryba uhynula v kolonii tučňáků a že měl dost času, aby ji vyvrhl a odebral v plicní krajině vytoužený filtr. Byl na to neustále připraven, upravil si pilu tak, aby s ní mohl rozřezat i rozměrné tělo. Jenže zázrak se ne a ne zopakovat a nadále pouze tučňáci okupovali slané jezírko, o které se ostatně pečlivě starali, aby nezamrzlo. Anna často chodila sbírat vejce, ale jen na něm bylo, aby lovil malé vylíhlé ptáky a připravoval je k jídlu dřív, než začali příliš chutnat po rybách.
"Mohl bych svůj přístroj miniaturizovat, ale chybí mi k tomu vhodný materiál. Jen na zkapalňování potřebuji výkonný kompresor, který mi spotřebovává značné množství energie a vyžaduje zvláštní ocel."
"Naše výzkumy měsíčního prachu se nehýbou z místa," podotkl Julius Ker.
"S balónem bychom mohli vylétnout dostatečně vysoko a zaměřit přístroje na vhodnějších místech. Mohli bychom rovněž použít teleskopu, aniž by nám překážela pára a okolní vzduch."
Život plynul dál, pro Subaovy horečnatěji, pro Kerovy klidněji. Julius si na svou slepotu nestěžoval, vždyť si sítnici spálil při pozorování slunce, které se konečně vrátilo. Teď už věděl, že návrat k mírnějšímu podnebí nelze uskutečnit naráz a že jejich první pokus byl smrtonosným šílenstvím, kterého hluboce litoval.

Ale jednoho rána přiběhla Anna a třásla tvrdě spícím, unaveným manželem.
"Greogu… Velryba… V kolonii… Vstávej, rychle."
Myslel si, že sní, a musel se silně štípnout, aby se ujistil, že zázrak se odehrál podruhé.

23

Lady Diana rozkázala, aby její soukromý vlak zastavil v Round-Station. Cestovala už tři dny a tři noci. Cestu zahájila na Patagonské síti, pak následovala Antarktická. Z Jižního pólu směřovala vzhůru ke Společnosti Mořského ledovce. Technické služby Panamerické a námořní pěchota prokázaly velkou udatnost při výstavbě nové sítě o dvaceti tratích, zásobovacích stanic, výhybkářských stanovišť a elektronických kontrol. Síť dosud nebyla elektrifikovaná. Kolejnice, vyrobené z nových pryskyřic, byly schopny unést značnou zátěž a měly tu vlastnost, že ani při minus padesáti nezamrzaly.
Round-Station vděčila za své jméno okružní trati, která umožňovala, aby se lokomotivy otočily do opačného směru, aniž by k tomu potřebovaly točnu.
Poškozený těžký křižník byl odsunut na odstavnou kolej, vybudovanou narychlo obřími pokladači. Vzápětí na to byla vystavěna sněhová stěna, aby troska zmizela zvědavcům z očí. Mohutná žena, hlavní akcionářka Panamerické, si mohla do detailu prohlédnout značné škody, které skvostný stroj nenávratně změnily na vrak. Pokusy o opravu byly zastaveny.
Zachvěla se při pomyšlení, že doprovodný torpédoborec leží na dně oceánu s celou posádkou, čítající pětasedmdesát mužů. Lehký torpédoborec, odstavený u Junction-Station, ztratil osmadvacet mužů. Na palubě křižníku napočítali víc jak stovku mrtvých a zmizelých. Tajné služby námořnictva netušily, že Společnost Mořského ledovce má k dispozici jednokolejná torpéda. Když admirál, který křižníku velel, spatřil na obrazovce radaru blížící se odpalovací stroje, napadlo ho, že jde o léčku. Rozkázal, aby se jich co nejvíc zničilo, ovšem čtyři nebo šest jich nakonec proniklo přes zátaras, což způsobilo hotovou katastrofu.
Už jen to, že je na nejnebezpečnějším mořském ledovci, se jí nelíbilo, ovšem pohled na křižník vyřazený z boje naplnil její duši hrůzou a rozhořčením. Od nynějška neustane, dokud nebude Kid vyhnán z koncese a jeho věrní přívrženci zlikvidováni.
"Chci jet směrem na východ," nařídila.
"Madam," řekl vyděšený komodor Hiale, "to je šílenství. Kidovi stoupenci, jak se zdá, na nás číhají."
"Chci tu síť vidět. Nenecháme se zaskočit. Obsadíme Titanopolis a odvedeme energii z toho úžasného vulkánu do našich provincií v Antarktidě a Patagonii."
Myslela tím vlastně podledovcový systém, který by vycházel z Jižního pólu a napojoval se na pól Severní, přerušován jen ledovým oceánem.
"Je to poměrně pustá síť, vyjma pár opuštěných farem. Je přerušena od… od katastrofy s Fury, a to obrovským kráterem, který se jen velmi pomalu zaceluje. To místo je ohříváno jednak podmořským proudem a jednak horkou vodou z přivaděče, která z něj vytéká od okamžiku, kdy bylo potrubí přerušeno."
"Našli si pěkný způsob," mumlala si, "jak zastavit náš postup."
"Mají tolik horké vody, kolik potřebují. I energie k jejímu čerpání."
Komodor Hiale jí sloužil jako vojenský poradce. Doprovázel ji úplně všude.
"Abychom se dostali do Titanopolisu, potřebujeme postavit jinou jihovýchodní síť."
"Náklady jako hrom," řekla. "Stačí, jedeme dál do Kaempolisu. Podíváme se na ty naše lovce velryb," řekla s hlubokým opovržením.
Její souprava sestávala z několika lehkých jednotek a lehkého křižníku. Postupně se objevovaly ministaničky vybudované podél sítě a zejména přivaděče vody. Přerušení dodávek horké vody způsobilo, že mnohé byly uzavřeny. Většina obyvatelstva se musela uchýlit do Kaempolisu. Někteří si vypomáhali výtěžky ze svého rybolovu a vyráběli olej z ryb anebo metan z organického odpadu v autoklávech.
Brzy se objevily uvítací transparenty a cedule. Ale obyvatelstva bylo kolem trati vidět jen málo. Zpočátku vyvolal průjezd obřích jednotek úžas, ale jejich pojíždění sem a tam všechny nakonec omrzelo. Vědělo se sice, že Lady Diana přijíždí na oficiální návštěvu, ale všem to bylo tak trochu pro smích.
Naproti za městskými komorami, jimiž projeli, stály desetitisíce lidí, seřazených na nástupištích, kteří mávali praporky, tleskali a volali. Lady Dianu, která nebyla příliš zvyklá na podobná uvítání, to nakonec docela vzpružilo, takže na několik hodin zapomněla na trosky těžkého křižníku.
Vlak zastavil na místě, odkud vstoupila na rudý koberec posetý květinami. Domnívala se, že jsou falešné, a šlápla na růži, kterou rozdrtila. Byly to čerstvě nařezané květiny ze skleníkových iglú, kde se pěstovaly s vynaložením nesmyslně vysokých energetických nákladů. Ti lidé byli dočista šílení. Díky oleji z velryb a tuleňů měli k dispozici dostatek energie, k níž se ještě přidávala elektřina a horká voda ze sopky. Ve světly rozzářeném městě se rychle rozšířil přepychový a pohodlný způsob života, který přitahoval vystěhovalce z druhého konce Země.
Pojednou ji popadl divoký hněv, když si pomyslela, kolik energie muselo být promrháno při výrobě květin a jiných nadbytečných věcí, zatímco ona se každý den a každou hodinu musela tvrdě rvát, aby byly napájeny obří razicí štíty, kterými se hloubil její proslulý tunel.
Byli tu všichni, všichni harpunáři ze spolku, v čele s Yalem. Znala ho z fotografie. Vousatý obr zahalený v kožichách, pod nimiž vykukoval ornát se vzory vyšitými zlatými nitěmi. Vznešení a nadutí barbaři, kteří ji potřebovali ke svému přežití, aby zkrotila trpaslíka, který je ze své výšky metr deset zvysoka přehlížel.

Obr se sklonil a políbil jí sádelnatou ruku se zapuštěnými brilianty. V rozměrné stanici vládlo hrozné vedro. A tenhle chlap kolem sebe šířil velrybí smrad. Všichni páchli velrybím olejem, dokonce i malá holčička, která jí přinášela další obrovskou kytici květin, které jí nakonec zbavil komodor.
Následovalo připravené přijetí se stovkami hostů a takřka nahými ženami v lehounkých šatech, které šmahem vyhlížely jako děvky. Říkalo se, že si harpunáři založili skutečné harémy, plné nejkrásnějších dívek z celé zeměkoule.
Nabídli jí velmi vzácné víno a musela vyslechnout projev a snášet rádoby uctivé pohledy všech těch zhýralých děvek, které se dozajista pošklebovaly nad jejími rozměry. Měla na sobě námořnickou uniformu přizpůsobenou jejím rozměrům, bez jediného hodnostního označení. Byla vrchní velitelkou panamerických sil a její monstrózní vzezření tomu dostatečně nasvědčovalo.
Obyvatelé mořského ledovce zůstávali zcela ohromeni kolosálností panamerických prostředků a metod. Při pohledu na Lady Dianu měli dojem, že sama o sobě ztělesňuje nejmocnější ze všech železničních společností.
Teď musela promluvit i ona. Už z prvních slov všichni pochopili, že hovoří jako pravý vládce. Dokonce i stvořeníčka s tělem nedbale zahaleným do nadýchaných látek ucítila tuto studenou sprchu a začala se třást.
"Neměla jsem v úmyslu přijet tak rychle do vaší koncese, ale události mě donutily zasáhnout. Nyní udeříme všude, kde je železniční rovnováha ohrožena. Tato koncese má k dispozici obrovské energetické zdroje, živočišný olej a v neposlední řadě i sopečný žár. A k čemupak byla tato energie využita?"
Znenadání se obrátila ke svému vojenskému přidělenci, komodoru Hialovi, vytrhla jednu růži z oficiálně předané kytice a zvedla ji do výše.
"Na výrobu takovýchto zbytečností."
Najednou každý cítil, že právě on je obviněn, že zrovna na něj ukazuje prst, že právě jemu hrozí pronásledování, a Yal zrudl. Hanbou, poněvadž pochopil neomluvitelnou chybu, které se dopustil, když této ženě umožnil obsadit koncesi. Měl raději bojovat proti Panameričanům a Kida s jeho stoupenci odříznout. Hned se mu začaly vybavovat nesouhlasné výroky spoluobčanů a jejich vážné, vyčítavé pohledy.
"Zeměkoule tuto energii potřebuje. Existuje rozsáhlý plán, který za deset, dvacet let přinese svoje ovoce. Stále je třeba velkých obětí, abychom naši věc dotáhli až do konce a tohle…"
Ukázala růži:
"Tohle ovšem úspěšnému zakončení našeho velkého díla brání."
Sevřela růži v dlani, až všem zmizela z očí. Když její prsty povolily, zbyly na sádelnaté dlani jen vlhké růžové stopy. Lady Diana si za rozpačitého ticha prudce očistila dlaně jednu o druhou. Rázem většina přítomných lidí, všichni ti lační požitkáři a nenasytní sobci, pochopili cenu a krásu růže. Dokonce i Yal, který zíral na lepivou věc, stále ještě připláclou na prstech cizinky.
"Pomůžeme vám uklidnit situaci a dobýt ztracené provincie. Velryby už nebudou uhýbat ze své obvyklé trasy a sopka bude dodávat horkou vodu a elektřinu."
Dávala si dobrý pozor, aby se neprořekla pro koho. Její závěrečná slova přítomné poněkud zklidnila, a tak zatleskali.
"Připravili jsme i pohoštění," začal Yal…
"Dost už bylo ztraceného času," pravila s milým úsměvem, ale suše. "Chci mít přesnou představu o celé situaci."
Stačilo pár vteřin a byla pryč. Zmizela i gilda. Zbyli tu jen druhořadí jedinci, kteří plni špatného svědomí mířili k přichystané tabuli. Recepce ze změnila v obyčejnou žranici.
V soukromém vlaku vysvětloval Yal Lady Dianě, jak to vypadá na frontě. Pozorně mu naslouchala a prohlížela si mapu kraje.
"Pokud tomu dobře rozumím, Kid značně postoupil a bez našeho zásahu by se zmocnil i Kaempolisu?"
"Úspěšně jsme odolávali," odvětil harpunář.
"Zmocnil se Radar-Station a kompletně ji vymazal z mapy."
"Hnusnou genocidou a…"
"Nechte toho. Nejsem obyvatelkou vaší koncese, kterou potřebujete uvést do varu. Sám jste se dopustil jiných hanebností. Kolik zmizelo lidí od chvíle, co jste přišel k moci?"
"Tak to není," mumlal Yal. "Nepřátelé uprchli na druhý konec hranice, do Amertume-Station."
"Podle mých informací tak jeden z deseti, ale to není důležité. Proč se velryby obrátily na východ?"
"Kid dal postavit trať, jednokolejnou, ale na vyvýšeném náspu, a velryby, které v této části mořské kry vylézají na souš, jsou tím náspem vystrašeny. Našly si nakonec jinou cestu ven, východnějším směrem, aby tak překonaly nejsilnější část ledovce. A my nestavíme nové železniční tratě dost rychle na to, abychom je dostihli. Logické by bylo…"
"Aby se velryby vrátily na svou původní trasu. Musíme proto zaútočit tady?"
"Kid tuhle zónu tak trochu zanedbává. Je to jeho slabé místo, prostě slabina."
"Na co ještě čekáte?"
"Lomcuje s námi nedůvěra. Bojíme se léčky. S vašimi stroji bude všechno jinak. Tahle jižní trať mi připadá…"
"Ne. Nechci podstoupit riziko další porážky jako na východní síti."
"Tohle není totéž. Kid nemá žádná jednokolejná torpéda a…"
"Další porážka by nás zesměšnila a podnítila některé společnosti, aby aktivněji podporovaly Kida. Tuhle trať nepoužiju. Zato si postavíme úplně nové. Skutečnou síť, která povede odtud a napojí se na dotyčnou zónu. Moje obří pokladače kolejí začnou pracovat, jak jen to bude možné. Trpaslíkovy lidi smeteme a otevřeme cestu velrybám. Jakmile se to podaří a upevníme svoje pozice, napadneme sto šedesátou síť. Je dost široká, aby nám umožnila vyslat těžké jednotky, ale abychom se vyhnuli nepříjemným překvapením, vystavíme paralelní síť, po které torpéda nebudou nikdy schopna projet. Ta, která Kid vystřelí, se rozbijí o valy, které nastražíme jako past."

"Měli bychom to udělat u Radar-Station. Led je tam dost silný."
"Dejte přinést poslední průzkumy, prováděné v této části mořské kry. Už se lehkomyslně nepustím proti lidem, kteří jsou na tomhle nepevném ledě ve svém živlu. Rovněž mi sestavíte výčet veškerého materiálu, který máte k dispozici. Budete přizván ke všem vojenským akcím. Chci vás mít u sebe. V Kaempolisu nebo na nějakých oslavách vítězství nedosáhnete."

24

Zoufal si, že už neuvidí Yeuze. Pojízdná nemocnice se vzdalovala od Laura-Station, ale mladá žena ho mohla snadno dohonit taxi-drezínou. Potřeboval peníze a pár informací. Z hlavního města společnosti se mohl dostat opět do Amertume-Station. K tomu potřeboval peníze a oblečení. Dva policisté ho hlídali jen na půl oka. Většinu času se pokoušeli vyspat se sestřičkami a hrát kostky s ostatními pacienty.
Za čtyřiadvacet hodin by měl vlak dorazit do velkého města, kde ho nejspíš strčí do vězení a budou čekat, až si ho některá ze zainteresovaných společností vyžádá. Domníval se, že pro Transevropskou zajímavý nebude, ale naproti tomu Lady Diana, která byla právě na návštěvě ve Společnosti Mořského ledovce, bude štěstím bez sebe, když po něm bude moci chňapnout.
Najednou se vlak zastavil v nějakém malém městě, kde řádila epidemie cholery. Stávalo se to dost často ve špatně řízených stanicích, kde se hromadily odpadky a kanalizace dobře nefungovala. Cholerové vibrio nesnášelo chlad, takže stačilo stanici evakuovat, otevřít vyrovnávací komory, aby mohl polární vítr všechno vyfoukat. Byli tu však již značně postižení nemocní, které nebylo možné vystavit na mráz. Mnozí z nich rychle umírali.
Bylo rozhodnuto, že lehčí pacienty pošlou zpět, a dozvěděl se, že bude přemístěn do vězeňské drezíny.
Nazítří ukradl kořen hlavěnky dávivé a nechal si naservírovat rýži, což nebyl žádný nadlidský výkon. Nemocnice ji neustále každý den rozdělovala, aby se zbavila zásob nakoupených za nízkou cenu.
Ve vězeňské cele na něj přišlo zběsilé zvracení, takže vyzvrátil rýži, kterou neměl ani čas strávit.
"Je to v pytli," řekl jeden z bachařů, který v cele seděl naproti němu. "Má choleru."
"Musíme se vrátit do nemocnice."
Lien Rag se uložil na lavici a začal sténat. Když se k němu oba železniční policisté sklonili, popadl je za hlavy a ze všech sil jim je srazil dohromady. Zároveň se zvedl a vrazil jednomu z nich koleno do žaludku. Neměli žádný výcvik, a tak zůstali ležet na podlaze. Rychle svlékl silnějšího z nich a navlékl se do jeho směšné uniformy.
Řidič drezíny jel po trati s poloviční prioritou. Policisty neznal, poprvé je uviděl teprve v nemocnici.
"Musíme se vrátit zpátky," nahlásil Lien Rag do domácího telefonu. "Ten chlap má choleru."
"No jo, ale to jsme nakažení všichni," zanadával strojvůdce. "Musím dojet až do příští stanice, abych se mohl otočit."
"Mohli bychom počkat na pojízdnou nemocnici."
"Ani nápad, dohoníme ji. Já se teda nechám očkovat."
Lien Rag počkal, až se vozidlo otočí, a strojvůdci znovu zavolal.
"Musíme zastavit na odstavné koleji. Věžňovi je čím dál hůř. Potřebujeme vás."
"Ani nápad. Nechci s nemocným přijít do styku a vy sami už jste nakažení."
"Stejně půjdete na karanténu. My už toho chlapa nezvládneme. Šílí."
Strojvůdce zpomalil, našel odstavnou kolej a zastavil drezínu. Vystoupil a šel otevřít zadní část cely, kde na něj zničehonic namířila služební pistole, kterou Lien Rag sebral spolu s uniformou.
"Jen klid."
Chlap spatřil oba policisty připoutané k lavicím, jeden z nich byl svlečený.
"Ruším rozkazy. Jede se na východ."
Zkontroloval, jestli mají plnou nádrž a zašklebil se. Oleje nebylo tolik, kolik by chtěl mít. Ale věděl, kde ho sežene.
"Jedeme do Laura-Station. Pokud všechno klapne, zachráníte si zdravou kůži, jinak…"
Dorazili do Laury v noci a Lien Rag donutil strojvůdce, aby dojel až k nové továrně. Práci tu skončili před hodinou a všude bylo pusto. Dokonce tu nebyl ani hlídač. Lien vysadil řidiče a nechal ho přinést kanystry s olejem, uskladněné v rezervách pro příští přepadení. Lien pomyslel na to, že je Yeuze a hlavně Jdrien kousek odtud, ale rozhodl se, že se nebude snažit s nimi setkat.
"Jedeme dál."
Díky poloviční přednosti jeli dlouho do noci bez jediné kontroly. Ale blízko hranic už tato poloviční přednost nestačila. U prvního zátarasu vrazil Lien Rag hlaveň zbraně strojvůdci do žeber.
"Jedeme pro jednoho vězně na hranici."
Velitel hlídky vypadal překvapeně. Z masitého obličeje pod špičatou přílbou čišelo váhání.
"Nedostali jsme žádné hlášení."
"Dostanete ho, až s tím chlapem v cele pojedeme zpátky."
"Nějaký zločinec?"
"Nic moc nevíme. Je to určitě přísně důvěrná záležitost."
Lien Rag musel jednat rychle. Měl na sobě uniformu poručíka a velitel hlídky si na něj posvítil baterkou.
"Víte, jaké je to riziko? Koncese zatím končí tady. Dál už je no man's land. Máte zbraně?"
"Nemějte obavy. Před hranicí nebudeme nikde stavět."
"V týhle všivý stanici měli nějaký potíže. Všichni by byli rádi, kdyby se tam pozabíjeli navzájem, ale mohlo by to ohrozit i nás."

Nakonec je nechal odjet, Lien Rag si oddychl a přestal na strojvůdce mířit.
"Nedostanete se z toho," řekl mu chlapík. "Jen co budeme v Amertume-Station, zmasakrují nás všechny. Jenom aby dostali drezínu."
"To je docela možné," řekl Lien Rag.
Co to asi bylo za potíže, o nichž velitel hlídky mluvil?

25

Protiofenzíva začala ještě před rozbřeskem raketovou palbou na obrněné vagóny lovců tuleňů a kulometné drezíny. Kida, který spal ve svém soukromém vlaku, stojícím poblíž fronty, přišli vzbudit. Ruka mu spočívala na těžkém Glindině ňadru; žena se ještě neprobudila.
Harpunáři a Panameričané útočili po celé frontě. Byla to úplná ohnivá záplava, jak hlásil zpravodaj od Stamwa. Situace byla neudržitelná a raději o pár kilometrů couvli.
"Blbci," řekl Kid.
Patřilo to nepřátelům, kteří se nechali nachytat, útočili, aby se zmocnili uzlu výhybek, kterým se ovládala malá jižní síť. Spustí vítězný pokřik a vrhnou se směrem k někdejší Radar-Station. Jakmile bude síť vyčištěna, nechají přistavit pokladač kolejnic, aby stanici znovu postavil. Nejspíš pošlou malé vozidlo zničit železnou dráhu a násep, který velryby nutil, aby vylézaly o něco východněji. Přesně tohle si Kid přál.
"Máme radiové spojení?"
"Drezína, která sloužila jako vysílač, vyletěla do povětří."
"To je vážné."
Naškrábal vzkaz, který si muž odnesl. Glinda mezitím vstala a uvařila čaj. Vypil jeden šálek a pak zkoušel telefonovat. Normálně by měl někoho zastihnout.
Soukromý vlak se pojednou začal otřásat, úplně jako nějaká živá bytost, Glinda Stallová vyděšeně přiběhla. Kid se na ni usmál.
"Mořský ledovec se trhá," řekla družka.
"Ale ne," vykřikl rozčileně, že se každou chvíli znovu a znovu vrací ta známá prastará hrůza. Dřímala v každém obyvateli, při sebemenším poplachu se vynořovala a snad i bránila všem lidem, aby mohli doufat v lepší budoucnost. Každý žil tak, jako by v příštích hodinách měl zemřít.
"Panameričané. Velké válečné vozidlo. Jako deset vlaků vedle sebe, nebo takových čtyři pět nad sebou."
Jenže ona v životě nic podobného neviděla. Až příliš dlouhou dobu žila v ledových pustinách na to, aby něčemu rozuměla. Kid ji měl moc rád, ale zaostávala intelektem za jeho očekáváním.
Konečně navázal spojení s nějakým poddůstojníkem, který mu sdělil, že Stamw zrovna objíždí strážní posty.
"Do boje zasáhla i část flotily. Ničí úplně všechno. Dokonce i koleje."
"Jste si tím jist?"
"Absolutně."
Kid zaklel. Od své porážky na východní síti nasbírali Panameričané zkušenosti. Protože se obávali jednokolejných torpéd, ničili před nimi železniční sítě. Pokladače kolejí pak trať při postupu vpřed znovu obnovovaly.
"Tím se všechno komplikuje."
Bylo třeba najít Stamwa. Ten blbec neměl potřebu nic ostatním vysvětlovat. Jenže všichni ti lidé byli spíše lovci než vojáci. Jednali instinktivně a bez přemýšlení, aniž by sestavovali podrobné plány. Kid dokonce s obavami přemítal o tom, zda podobná troufalost nenaruší jeho lest, která měla vlákat pokladač kolejí do pasti.
"Najděte mi svého velitele," zařval do telefonu.
Vlak se stále víc a víc zmítal na svých kolech, až musel Kid některé věci ve své kanceláři chytat. Vyděšená Glinda se v kuchyni snažila zachraňovat nádobí, které se řítilo z pozotvíraných skříněk ve zdi. Palba neustále sílila, což dokazovalo, že se blíží těžkotonážní stroje.
"Střílejí z děl," pomyslel si Kid, který zažil sibiřsko-transevropskou válku na frontě, účastnil se velkých bojů a viděl, jak do sebe s ničivou zuřivostí, plnou krutosti, narážejí obří stroje.
"Připravte se k ústupu," nařídil strojvůdci, který mu právě hlásil, že sedí u řízení.
"Před námi se to rudě blýská," řekla mu Glinda.
Na příčně směřujících tratích hořely obrněné vagóny lovců tuleňů. Nevelké rakety harpunářů je až dosud nedokázaly proděravět.
"Byli jsme optimisty," řekl Kid ženě, která na něj hleděla, jako by jí něco vyčítal, zatímco tím myslel vojenský štáb.
"Musíme pryč," řekl řidič. "Koleje se podle přístrojů začínají kroutit."
"Dobrá, jeďte pomalu."
Stamw se nakonec ohlásil hysterickým hlasem.
"Všechno boří. Demolují síť a vzadu stavějí jinou. Budeme muset opustit svoje pozice."
"Ustupte o čtyři kilometry," řekl Kid.

26

Policejní řidič jektal zubama, i přes utažený řemínek přilby, který mu vedl přes jeho tučnou bradu. Vrhal zděšené

pohledy na Liena Raga, který se snažil něco zahlédnout předním sklem, zmazaným krví. Cestou k Amertume-Station míjeli rozsáhlé opuštěné soupravy, pokryté silným ledem. Některé možná byly obydleny. Jestli se to tak dalo nazvat. Přece nikdo v takových pochmurných, zchátralých vagónech, bez jediného koutku, kde by se dalo najíst a ohřát si údy, nemohl bydlet. Mrtvé vlaky, stovky vraků železničního světa, které tu skončily s dechem, aniž vůbec dorazily do města-stoky. Vlaky, které byly plné emigrantů a posléze i mrtvol. Jednomu zachráněnému ze sta se podařilo dojít do Amertume pěšky. Hladomor v nich pak probudil vzpomínky, takže se někteří vraceli pro těla, která pak prodávali jako maso od řezníka.
V tomto neuvěřitelném zmatku přežívala skupina lidských hyen na mizející hromadě zmrzlých mrtvol, o kterou se rvala s jinými, ještě chamtivějšími mrchožrouty. Jejich brloh byl ukryt mezi starými vagóny všemožného druhu, ze dřeva, oceli, umělé hmoty, mezi vagóny salónovými a lůžkovými, pojízdnými bordely a vozy na převážení zvířat, vagóny pro hydroponické zahradničení, nákladními vagóny všech velikostí, z nichž byly některé vícepatrové a sloužily v jedné vzdálené stanici jako budovy. Celý tento labyrint se proměnil v rozsochaté pahýly a zbytek posloužil jako palivo. Lidské hyeny unášely pětileté děti a posílaly je do starých cisteren, kde vytíraly zbytky mazutu nebo živočišného oleje a nasáklé hadry z vlastního prádla ždímaly do kanystru. Za jeden pracovní den dva až tři litry špatného paliva. Zapalovali ohně pod starými lokomotivami a obratně pomocí systému filtrů zachycovali mastné výpary, které stoupaly ze starých potrubí. Život, který se odehrával v Amertume-Station, byl učiněným rájem oproti životním podmínkám těchto lidských trosek, které se za dne vůbec neukazovaly. Zato v noci… Chabé záblesky se mísily s pachy, které ani nízké teploty nedokázaly potlačit.
Policejní drezíně nezbývalo, než se proplétat mezi rozsáhlými pohřebišti železničního zařízení, když tu náhle se ve světle reflektorů objevila vehementní skupina, která jim chtěla zatarasit cestu. Měli k dispozici neforemné vraky. Policista nejprve začal brzdit, ale Lien na něj zařval, aby naopak zrychlil. Proto měli přední sklo pocákané krví.
"Tamhle jsou další," zahuhlal policista.
Postávali kolem velkých rozžhavených koksáků, obří siluety zachumlané do několika vrstev kožichů, jako by vyskočili přímo z lidského dávnověku. Byli ozbrojeni.
"Dobrá," řekl Lien Rag.
"Měli jsme jet po velké síti. Tady číhá smrt při každém otočení kol."
"Velká síť tvých kámošů," zachechtal se Lien, "to není nic pro takového uprchlíka, jako jsem já."
Museli zastavit a kožešinové balíky, na kterých nešlo rozpoznat nohy, ruce ani hlavu, se blížily podobny koulejícím se válcům.
"Dočasný výbor pro osvobození mořského ledovce," řekl přidušený hlas.
Lienovi se oči zalily slzami, možná kvůli polárnímu větru, který vtrhl do kabiny.
"Vystupte si. Ruce nahoru."
"Já jsem taky z výboru! Lien Rag."
"Vystupte, ruce nad hlavu. Při sebemenším pohybu střílíme."
Lien Rag dal řidiči pokyn, aby uposlechl, prošel komorou a položil si ruce na helmu.
"Jsem Lien Rag, z řídícího výboru."
"Slyšeli jsme."
Nikoho z nich neznal. V ohřívačích hořelo něco divného, čím hnusně smrděl okolní vzduch. Ale teplo bylo znatelné.
"Odkud přijíždíte s těmi policisty?"
Právě totiž objevili ostatní, kteří byli svázáni uvnitř cely.
"Uprchl jsem. Jedu za svými druhy."
"Komu vydáte tyto tři vězně?"
"No, nikomu, jen co tam budu, pustím je."
"Kde tam?"
"Ve starobyle vyhlížejícím pullmanově vagónu, který nám slouží jako hlavní sídlo."
"Žádný vagón a žádné sídlo už není. Nehýbejte rukama. Tenhle samopal máte odkud?"
"Přemohl jsem tyhle tři policisty, vzal jsem si uniformu jednoho z nich a jeho služební zbraň. Co se děje v řídícím výboru?"
"Už není žádný řídící výbor. Jsme teď lidové koordinační buňky. Řídící výbor byl složen jen ze samých buržoustů a intelektuálů, kteří se starali především o vlastní pohodlí."
"Buržoustů," podivil se Lien Rag, "co znamená to buržoustů?"
"Slovo, které železniční diktatura hodlá definitivně vymýtit z jazyka. Poněvadž má urážlivý náboj. Buržoust je to, co jste vy, Liene Ragu, člověk, který hájí konzervativní myšlenky a tyje z každodenní hrdinské práce lidu. Řídící výbor si na téhle stanici žil jako vypasená krysa na hromadě odpadků. Jenže odpadky začaly kvasit a krysa se probořila do vody."
"Ničemu z toho nerozumím," řekl Lien Rag. "Kdo jste?"
"Jsme lid Amertume-Station. Nyní vládneme této stanici spravedlivě."
Zcela stranou stála prastará parní lokotka, která neustále popadala dech. Zavedli je do vagónu, který napohled vypadal, že je zapřažen hned za ní, ale byl ve skutečnosti připojen jenom topným potrubím. Pára sloužila výhradně pro vytápění.
"Buržoust Lien Rag a tři Mikadovi policajti."
Ve vagónu nebyly již žádné přepážky, jenom lavice, postavené zcela vzadu. Chlapi dřepěli obkročmo za železným stolem. Nad nimi svítila tři písmena: LKB.
"Proč přijíždíte do stanice? Na pomoc svým komplicům? Příliš pozdě. Lid už se o ně postaral."
"Jsou mrtví?" zeptal se rozrušený Lien Rag.

"Říká, že tuhle uniformu a zbraň ukradl, ale možná, že patří k Mikadovým represivním složkám."
"Ne," řekl Lien. "Utekl jsem, tyhle jsem donutil, aby jeli se mnou."
Většině z přítomných nebylo ani dvacet. Byli tu jak chlapci, tak dívky, ale chvíli mu trvalo, než si toho všiml. Dívky se totiž snažily dodat své tváři a tělu mužského vzezření. Vlastně se mýlil. Obě pohlaví se snažila splynout. Byli tu i hoši s dlouhými vlasy a nalíčenýma očima.
"Dodával jste řídícímu výboru dolary a potraviny. Tloustli si na hřbetech pracujících z Mikadovy společnosti, kterou okrádáte."
"Nikoho jsem neokradl. Dával jsem peníze, potraviny a zařízení, abych přispěl ke konečnému vítězství Kidových stoupenců.
"Kid je zrovna tak buržoust, nepřítel pracujících a chuďasů."
Lien Rag si vzdychl. Věděl, že veškeré jeho výroky budou vyloženy zcela jinak a pokud bude mlčet, bude obviněn z pohrdání LKB.
"Chci se okamžitě setkat s řídícím výborem. Pouze on byl skutečným představitelem."
"Byl zničen. Pullmanův vagón spálen a buržousti věrní generálnímu řediteli Kidovi ubiti obyvatelstvem, které se cítilo v právu zjednat spravedlnost."
"Dokonce i profesor Ikar?"
"Nezůstal ani jeden člen řídícího výboru a ostatní jsou zajati v samostatném konvoji. Půjdou k soudu nebo na převýchovu."
Tak tedy zabili Ikara? A všechny ostatní? Elliongina? Mohina? Rodona? Pokoušel se číst v pohledech, které se na něj upíraly, nenacházel v nich však ani ždibec pochopení či sympatie.
Najednou ho popadl vztek na celý výbor, který myslel jen na vlastní přežití a čas od času podnikl pár ojedinělých sabotáží. Naprosto přehlíželi všechny tyhle lidi, kteří ve zmatku uvízli na této stanici, měli pro ně jediné slovo, chátra, pokládali je za nepoužitelné, zapomínali se o ně zajímat a pomáhali jen politickým uprchlíkům, intelektuálům s rozbolavělým svědomím, zatímco tu byly statisíce lidí nucených přežívat v těch nejhorších podmínkách, a organizace, která nenápadně zpracovávala tyhle davy, možná vytvářela struktury pro příjem, stravování, topení a bydlení. A oni zatím jenom žvanili.
"Ať ho zavedou do sousední cely. Vyslechneme ho zítra."
Vyletěl, když zjistil, že ho hodlají zavřít do cisternového vagónu, ale dozorci ho přemohli a vyvlekli nahoru po malém kovovém žebříčku, odkud ho nechali bez okolků spadnout dovnitř. Dopadl nešikovně a cítil, že má vymknutý kotník.
"Napravo," řekl nějaký hlas suše, "je trochu slámy. A pozor, v té nejohnutější části není voda, ale směsice mazutu s benzínem. Takže se tu nesmí kouřit ani škrtat. Kdo jste?"
"Lien Rag z řídícího výboru."
"Jsme partyzáni zatčení kvůli svému původu. Všichni vás známe. Měl jste sem přijet dřív. Anebo později."

27

Našel slámu i páchnoucí přikrývky z umělé kožešiny.
"Dali vás sem všechny?"
"Jenom jedenáct. Nenapravitelných. Říkají, že nás musí zastřelit nebo nechat někde na mořské kře."
"Okamžik. Nevíte, co se stalo s profesorem Ikarem?"
"Dav napadl vagón výboru a podpálil ho. Nejdřív lidem zabránili vyjít ven, prostě je zmasakrovali starými šrouby a praky. Pak nějaké vzali a hodili je do ohniště staré lokomotivy, která dodává teplo jedné obytné jednotce. Říká se, že další byli nastrkáni do kotlů s vařící vodou."
Kdosi se zřejmě probudil a rozpačitě řekl:
"Nemyslím si, že je profesor Ikar mrtev. Ve vagónu nebyl. Ráno jsem ho viděl jít do čajovny. Skoro každý den se tam scházel s jednou velmi hezkou dívkou."
"Jste si tím jist?" zeptal se Lien Rag plný naděje.
"Ne tak úplně. Viděl jsem ho odcházet hodinu před tím, než ti šílenci napadli vagón. Byly jich tisíce a sami mladí. Poslouchali povely vydávané pískáním, které zaznívalo celé dopoledne. Teď jsou organizováni v milicích. Celá stovka malých skupinek, která pevně ovládá město. Právě takhle mě sebrali v iglú, které jsem sdílel ještě s jednou rodinou.
"Já jsem pracoval v ledárně. Našli si mě snadno."
"Jsou velmi dobře organizovaní, disciplinovaní a informovaní. Město od té doby už není to, co dřív. Já nejsem ve vězení dlouho," řekl hlas po pravé straně. "Jsem tu teprve od včerejška a výbor byl přepaden před čtrnácti dny. Město se od té doby úplně změnilo. Museli popravit dobře tři sta až čtyři sta lidí, kteří se odmítali podřídit jejich zákonu a domnívali se, že si mohou dělat co chtějí. Jejich mrtvolami teď topí v jedné centrální teplárně, která dodává teplou vodu několika stovkám obytných jednotek, hlavně vagónových, pochopitelně. Každý den zastřelí padesát lidí."
Potřebují palivo," řekl kdosi, ale nikdo se tomu nezasmál.
Lienovi se podařilo usnout nehledě na hroznou zimu a strašný smrad. Když se probudil, pronikalo sem průsvitným umělohmotným uzávěrem trochu denního světla. Právě tolik, aby se daly rozeznat obrysy sousedů. Rozpoznal několik tváří, dva muži byli z bývalého komanda, které zaútočilo na vlak plný Zrzavců.
"Co jídlo?"
"Jednou, v poledne. Chtějí nás zpracovat. Ale my jejich organizaci odmítáme. Většina nikdy nežila ve Společnosti Mořského ledovce. Přišli i s rodinami, přilákáni přeludem nádherného života, který snad měl kvést v Kaempolisu. Pak

už věděli, že je to utopie, ale byli přitlačeni ke zdi, mohli už jít jenom dopředu. Vyzbrojit tak tisícovku chlapů a přejít do útoku, uchvátit území, zmocnit se věcí. S ohromující trpělivostí zflikovali desítky parních lokomotiv, dieselů, vagónů, zásobili se palivem a uhlím. Litr za litrem, kousek po kousku."
"Takovej výbor neuměl spravit ani tuhle parní lokomotivu, na které jsme makali celé dny, co říkám, měsíce."
Lien Rag musel přitakat. Byli pokrytečtí, nechali se otrávit pověstí města, uvěřili, že tu žijí opravdu jen samí bandité a vrazi. Sami pak byli elitou, neschopnou přiložit ruku k dílu, ucpat díry v kotli nebo opravit ohniště.
"Provádějí ve městě asanaci, nechávají podpálit nejprohnilejší čtvrti. Jeli pro vagóny na pohřebiště a porvali se tam s nějakými podlidmi, kteří se v těch vracích schovávají."
"A co potraviny?"
"To je nejhorší. Zbohatlíci už nejsou. Stačilo pověsit před davem pár obtloustlých pašeráků a černý trh zmizel. Našli zásoby, které mohou rozdělovat, ale to nepotrvá dlouho."
"Co pak budou dělat?"
"Budou přepadávat konvoje, které zásobují Kaempolis, ale těch bude brzo pomálu. Lady Diana je v Kaempolisu a velký útok už začal, protiofenzíva. Proviant putuje přímo z pólu."
Spustili jim dolů velký hrnec jakéhosi horkého těsta. Mouka rozdělaná s vodou s několika o něco tužšími kusy. Možná maso nebo kosti, které se změkčovaly jakousi kyselinou. Pak se to více či méně opláchlo a někteří, co se najedli tohohle hnusu moc, měli pak vředy na jazyku, hltanu a v žaludku.
Hygienické zařízení bylo vzadu. Škopek, na jehož okraji člověk zadřepl. Každý třetí den ho pečlivě vytahovali nahoru a vylili do metanového autoklávu.
Lien Rag ztratil rychle pojem o čase, přestože si zaznamenával každý nový den. Měl už skoro všude nějaké omrzliny a značně nateklý kotník ho v noci pořádně bolel. Už čtyři vězně vytáhli nahoru z cisternového vagónu a žádný z nich se nevrátil.
"Buď je zastřelili nebo naveleli na nucené práce."
"Co se tím míní?"
"Čištění železničních tratí zapadlých v ledu. Doprava musí být plynulá všude, i ten nejzapadlejší kout se musí zpřístupnit."
Zůstávají věrni Dohodám z NY Station?" Zdá se, že s jinou mravní či ideologickou linií nepřišli."
Liena Raga si zavolali asi po týdnu. Nedělal žádné obstrukce, přivázal svůj visící postroj na konec lana. Ruční kladkou se navinulo lano na buben. Pokud by odmítl, nedostali by ostatní ten den jídlo.
Zavedli ho do jiného vagónu, do maličkého kupé, kde byly dvě mladé dívky s úplně vyholenou hlavou. Jedna z nich měla brýle.
"Je pravda, že umíte jazyk Zrzavých?"
"Mluvím s nimi. Zvuky a posunky. Jejich jazyk není jen mluvená řeč."
"Jestli lžete, budete pověšen. Pojďte."
Šel za nimi. Venku musel jít po ledě a měl pocit, že asi umře, protože ho oděv jen chabě chránil. Zavedli ho před vagóny srovnané do řady, kde objevil pět Zrzavců, usazených na jakési ohradě. Vypadali sklíčeně.
"Zeptejte se jich, jak se sem dostali. Jestli umíte jejich jazyk, musíte se to dozvědět."
Pětice Zrzavců, tři muži a dvě ženy, náleželi na první pohled k solnému kmeni. Ale Lienovi rychle došlo, že jsou to uprchlíci z proslulého vlaku, který je odvážel do otroctví. Přešli přes Mikadovu společnost a pak je chytili poblíž Amertume-Station, když se přehrabovali na hromadě odpadků. Ptali se, co s nimi hodlají udělat.
"To je asi všechno," pravil Lien Rag dvěma dívkám, které vypadaly, že jsou jeho vyprávěním zaujaty.
"Zeptejte se, jestli bydlí daleko odtud."
"Jejich kmen je kočovný. Žijí z lovu tuleňů a tučňáků, možná i z rybolovu. Aby zvěř nevyplašili, přecházejí od tuleních děr ke koloniím a putují okružní cestou na jihu."
"Zeptejte se jich, jestli už viděli na jihu železnici." Lien Rag ukázal na koleje a pak jim položil několik otázek. Pětice byla zcela zajedno. Na mořském ledovci viděli na více místech dvě dráhy. Kdysi se je kmen bál přejít, protože se domnívali, že se mezi kolejemi skrývají duchové, kteří je budou mučit. Některé koleje pod napětím mohly způsobovat popáleniny a nepříjemné křeče.
"Jsou koleje poblíž tuleních děr?" Lien Rag pochopil, proč se ptají právě na tohle. "Chcete si opatřit olej a maso?"
"Mohli by pro nás lovit," řekla jedna z dívek. O Zrzavcích očividně nic nevěděly, ani o jejich nezávislé duši a rozhodnutí neudržovat s lidmi z tepla žádné styky. Pouze vyspělejší Zrzavci se s některými omezeními smiřovali.
"Jste z Transevropské, viďte? Tam někteří Zrzaví za stravu pracují, přehrabují skládky odpadků. Ale tihle jsou primitivní. Na žádnou dohodu nepřistoupí."
"Můžeme jim pomoci, léčit je, dávat jim to, co nemají."
"Ale jim nic nechybí, pokud žijí svobodně na mořském ledovci," řekl Lien Rag.
Něco si mezi sebou šeptaly, pak mu jedna, která nosila kulovnici, nařídila, aby šel za nimi. Zavedly ho až k cisternovému vagónu. Sestoupil pomocí postroje dolů a zjistil, že mezitím přišlo jídlo. Nikdo mu však jeho příděl nenechal. Stočil se do klubíčka, aby zapomněl na zimu a hlad.
Choval se hloupě. Mohl těm dvěma holkám namluvit že Zrzavci na spolupráci přistoupí a budou jim dodávat tulení maso. Určitě by se mu dařilo líp a dostal by se za Yeuze do Laura-Station. I s tím rizikem, že by ho Mikadova policie zajala.
Za hodinu si pro něho přišli a tentokrát byl předveden před komisi LKB.

28

Za necelých dvanáct hodin dobyly doprovodné čluny a lehká vozidla námořnictva vedlejší síť, která vedla do bývalé Radar-Station, a Kid si musel přiznat, že jeho plán ztroskotal. Jeden z pokladačů kolejnic jel ofenzívě v patách, ale stavěl si vlastní síť, takže bylo technicky nemožné uzavřít ho do nějaké pasti. Kromě toho pokračovaly obří jednotky v hodinových sprškách stovek granátů a raket, pak vždy na chvíli ustaly, aby začaly znovu. Železniční okrsek č. 117 již neexistoval. Lidé museli své stanice vyklidit a rozprchnout se na všechny strany. Některým se podařilo dostat do Hotstation, ale město už bylo příliš přelidněné a nastaly problémy se zásobováním.
"Tentokrát je to válka, opravdová válka," řekl Kid, když zahajoval schůzku štábu. "Musíme přehodnotit naši strategii. Lady Diana, pamětliva katastrofy na východní síti, se rozhodla, že pošle své stroje po síti, kterou její výkonné vozy budou postupně stavět. Nelze tedy využít jednokolejných torpéd."
Výroba již byla zahájena a stovky náloží, zhotovených z materiálů jako je kost či umělá hmota, byly zbytečně skladovány v podpalubí malých bojových vozidel.
"Musíme roztavit kru," navrhl Stamw.
"To je válečný zločin."
"Klid," radil Kid, když spatřil rozvášněného Lichtena. "Musíme jednat uvážlivě a hlavně přemýšlet. Myslím, že musíme vytvořit malá komanda dobrovolníků, která půjdou klást nálože pod obří stroje a pokladače. Tam je jejich slabé místo. Pancéřování nechrání tahle monstra po celém spodku."
"Vždyť jsou tam miny?"
"Mohou je bez velkého rizika vypátrat. Musíme najít prostředek, jak je zastavit, jinak tu za čtyři dny budou. Celá koncese padne do rukou Lady Diany. Lovci tuleňů a harpunáři budou muset pracovat výhradně pro zásobení Panamerické olejem. Nebudete moci volně obchodovat, budou z vás námezdní dělníci. Dva tisíce kalorií v jídle, šestnáct stupňů tepla."
Možná mu tak docela nevěřili, ale myšlenka, že harpunáři jdou hned za obřími stroji Panameričanů je nadzvedla a naplnila nenávistí.
"Nejprve musíme odvézt všechny zásoby oleje a potravin na sever, třeba tisíce kilometrů daleko. Stošedesátá síť měří teď tři tisíce kilometrů směrem k Sibiřské. Musíme vybudovat tajné sklady. Uchvatitelé nesmí nic najít."
"Polovinu obětujeme na zapálení mořského ledovce," řekl Stamw zatvrzele. "Ani s těmi svými stroji nemůže Lady Diana překonat tak velké díry. Můžeme je vyříznout laserem, rozmístit trhaviny a bloky zmraženého oleje. Můžeme podpálit led do délky mnoha kilometrů a možná i do stejné šířky."
"Na to potřebujeme odborníky."
"Máme je. Ty, co odstřelují mořskou kru, aby si udělali díry na rybaření. Vědí, jak se dostat až na úroveň oceánu v hloubce deseti dvaceti metrů."
Kid se šel podívat do mapy 117. železničního okrsku. Mohli by tu vytvořit jezero, které by sahalo od jednoho výběžku k druhému, přes celou ledovou pláň, lemovanou stometrovými pahorky. Pokladače nebudou schopny srovnat tak vysoké hromady ledu. Představil si obří trhlinu, kterou by Panameričané nedokázali překlenout.
"Naše práce budou pokračovat každou noc. Na jedné straně budeme vršit led mrazicími stroji, na druhé pak zvětšovat prohlubeň. Snadno spočítáme, kolik času tím získáme."
"Z druhé strany přejdou do útoku ti z Titanopolisu a Junction-Station. Lady Diana bude muset bojovat na dvou frontách. Kilometry daleko od svého území a na mořské kře, které se bojí. Donutí ji to, aby se do své koncese často vracela. Čas bude pracovat pro nás."
"Dobrá," řekl Kid.
Zatvářil se vážně: poprvé udělá věc, která se mu nezamlouvala. Předvede cosi ve stylu melodramatu, on, trpaslík, který parodoval vznešené city na prknech kabaretu Miki.
"Budeme teď přísahat," řekl s velkou okázalostí. "Přísahat, že se nepřítel nikdy nezmocní Hotstation. Bude to nejzazší bod pro náš ústup, který připustíme."
Celý štáb povstal jako jeden muž. Kid si pomyslel, jak je prosté manipulovat s lidmi v uniformách, a slíbil si, že pokud bude třeba, udělá to znovu.

29

Konvoj čekal za Amertume-Station na jednokolejce, která se vinula kamsi směrem na Jih. Doposud se na ní vyznali jen lovci Zrzavých, používali ji, aby mohli střílet po lidech z Chladu, unášet jim ženy a v teple svých vagónů je znásilňovat. Co se jim obzvlášť zamlouvalo, byla smrt takové ženy po hodině pobytu v teplotě kolem dvaceti stupňů. Zmítaly se ve smrtelné agónii, dusily se a jak tvrdili muži, poskytovaly tak nebývalou rozkoš. Říkalo se, že nejkrásnější exempláře Zrzavých stahovali z kůže, pro sběratele těchto kožešin. Lien si říkal, kdo se mohl odvážit něco takového nosit.
Napočítal třicet plošinových vagónů, plně naložených starými kolejemi, které porůznu vytrhali vězni na nucených pracích, čtyři pečlivě uzavřené zavazadlové vozy, jeden starý osobní vagón s dvířky u každého kupé. Už dopředu si představil mráz, který takový systém musí umožňovat.
Přesně mezi lokomotivou a těmito vagóny byla klec na podvozku s pěticí Zrzavců, se kterými hovořil. Lien Rag byl zavřen do zamřížovaného kupé. Členové LKB v počtu dvaceti nalezli do zbývajících vagónů.
Prastará zflikovaná parní lokomotiva dlouhé minuty sípěla, než se její kola, přimrzlá ke kolejnicím, odlepila. Pára tryskala takřka odevšad a rychle se měnila v námrazu. Nakonec se těžká souprava pohnula. Lien si říkal, zda nepříliš odolná trať

takovou zátěž snese.
Komise LKB ho postavila před těžkou volbu. Buď půjde na nucené práce, nebo bude tlumočníkem. LKB se nevzdala nápadu využít Zrzavců pro dodávky tuleního masa a oleje. Lien Rag tlumočil rozhovory v dialektu. Komise si přála, aby byla na jihu vybrána nějaká tulení díra, kolem níž se usadí Zrzaví a budou tato zvířata lovit pro potřeby Amertume-Station. Pokud tento pokus přinese dobré výsledky, budou uskutečněny další projekty. Za neúspěch ponese odpovědnost celá expedice. Dvacítka milicionářů a milicionářek z eskorty se o svou budoucnost obávala očividně nejvíc.
Pojedou tak dlouho, až Zrzaví ukážou, že jsou tulení díry buď směrem na jih nebo na východ nebo na západ. Dál na jih by se pokračovalo po stejné trati, v obou dalších případech by tři stovky vězňů, nacpaných v zavazadlových vagónech, vystavěly další trať, vedoucí k předpokládané díře.
Čiré šílenství. Utopie. Lien Rag se domníval, že tam všichni zařvou. Expedice s sebou vezla jen tolik oleje, kolik potřebovala na ujetí patnácti set kilometrů. Museli by najít tuleně, zabít je, nechat vyškvařit jejich sádlo, a to všechno nejen aby se vrátili do Amertume-Station, ale aby vůbec přežili.
Lokomotiva jela asi čtyřicítkou. Spotřebovávala obrovské množství oleje za cenu jen průměrného výkonu. Teplo se snížilo na pár stupňů nad nulou, ale bylo to pořád lepší než v cisternovém vězeňském vagónu. Lien Rag se zamotal do přikrývek a nehýbal se. Ještě než padla tma, zastavil konvoj uprostřed mořského ledovce. Vítr vanul od jihu a lokomotivu nadměrně brzdil. Museli ujet takových tři sta kilometrů.
Když pro něho přišli, myslel si, že mu nesou něco k jídlu, ale milicionář s milicionářkou v průhledných helmách mu sdělili, že musí jít promluvit se Zrzavci, uklidnit je a zeptat se jich, kde podle nich tady hledat tulení díry.
Zrzavci napohled nijak nestrádali kvůli vzniklé situaci. Pobývali na ledovém vzduchu, měli co jíst. Dostali jakousi placku, která jim očividně chutnala. Lienu Ragovi naznačili, že při tomto způsobu dopravy pozbývají orientační smysl. Pouze mladší samec s Lienem rozmlouval ochotně, dva zbývající páry seděly lhostejně vzadu v kleci. Jedna z žen zcela bezděčně dráždila úd svému sousedovi, až u něho znenadání došlo k udivující erekci.
Milicionářka ječela, že něco takového nelze tolerovat a žádala na Lienovi, aby toho nechali. Ale Zrzavec už svou družku mezitím rajboval, aniž by dbal o své okolí. Milicionářka rudá hanbou a zlostí se odvrátila. Lien Rag neměl ani náladu, aby se zasmál.
"Co říká?" zeptal se šestnáctiletý milicionář, který nemohl odtrhnout pohled od souložících.
"Musíme jet ještě dál. Možná dva dny, možná tři."
"Tři!" vykřiklo děvče s vyholenou lebkou. "Na to nám nebude stačit olej. Bude ten vítr pokračovat? Spotřebujeme dvakrát tolik paliva."
Zrzavá žena ze sebe vydávala radostné hekání, klečela na všech čtyřech a rozpustile sebou zmítala, čímž hrozila přerušit spojení. Muž brblal a snažil se ji udržet přitisknutou k sobě. Milicionářka se raději vzdálila a její parťačka naznačila Lienovi, aby se vrátil. O něco později mu přinesli zmrzlou placku a horkou vodu, do které nalili syntetickou tresť, snad citrónovou. Pomyslel si, že jediné jídlo mu nedodá víc jak tisíc kalorií. Za současných podmínek potřeboval každý člověk dobré tři až čtyři tisíce kalorií a vyšší teplotu.
Povolala si ho komise, která měla nad expedicí dohled.
"Máte z těch Zrzavců pocit, že lžou?"
"Tito lidé nevědí, co je to lež. Chtějí se co nejrychleji dostat na místo určení."
"Poslouchejte," řeklo děvče s vážnou tváří asijského vzezření. "Musíme vám důvěřovat, ale pozor, jestli nás oklamete. Zbývá nám oleje maximálně na tisíc kilometrů. Musíme proto bez meškání najít tulení díru."
"Nebude přímo na trati. Možná patnáct i třicet kilometrů od ní. Zrzavci chodí velmi rychle a odpočívají jen hodinu denně. Když mluví o jednom dni chůze, může to představovat takových padesát až sto padesát kilometrů."
Všichni zůstali jak opaření. Odvedli ho do jeho zamřížovaného kupé, kde usnul. V noci musel udeřit vítr, protože se vlak jen pomalu šoural kupředu. Těžko se rozhodovali, zda víc spotřebovat a jet rychleji, nebo jet pomaleji při nižší spotřebě. Ale měli vůbec potraviny na více dnů?
Když se rozednilo, vlak se zrovna zastavil a četa nucených dobrovolníků čistila před lokomotivou koleje pomocí směšných nástrojů, někteří vyloženě jen s železnou škrabkou. Bylo minus padesát a většina neměla žádné speciální rukavice. Bylo to víc než obyčejné šílenství, byla to prostě blbost. Mladí milicionáři vypadali, že jsou odolní vůči jakékoliv lidskosti, mluvili jen mezi sebou, a to čistě úředním tónem, vždy stejnými, uměřenými a suchopárnými výrazy. Vlak se mohl znovu rozjet, ale za dvě hodiny se musela trať znovu uvolňovat po délce tří kilometrů a dva nucení dobrovolníci umrzli. Jejich těla zanechali na okraji dráhy.
"Výslech Zrzavců," řekl mu milicionář, který pro něj přišel.
Tentokrát mladá milicionářka chyběla. Ale z pětice tu byly dvě dívky. Zrzavci usazení do kruhu vypadali, že si vyprávějí veselé historky. Mladík, který byl ochotný odpovídat na dotazy, se jmenoval Tchil, alespoň tak Lien Rag přeložil zvuk, který dotyčný několikrát opakoval.
"Musíme ještě dál. Možná ještě dva dny."
"Dva dny pěšky nebo vlakem?"
"Dva dny."
Dělají si z nás srandu," řekl jeden z milicionářů, který byl členem řídící komise. "Řekněte jim, že pokud lžou, nedostanou najíst."
Lien Rag odevzdaně tlumočil. Tchil neodpověděl. Nevěděl totiž, co znamená lhát.

Vlaky s uprchlíky bránily lovcům tuleňů, aby připravili sabotáž na mořském ledovci, a Panamerická flotila Dostupovala pořád dál a po cestě všechno ničila. Jako kdyby chtěla Lady Diana nechat zmizet veškeré stopy civilizace mořského ledovce a nahradit ji vlastní představou. Pokladače zanechávaly za sebou desítky dokonale rovných kolejí, masivních a na kře dobře ukotvených. Po těchto kolejích přijížděly bojové jednotky doprovázené po bocích pomocnými vozidly, po nich obrněné vlaky přepravující vojska a vlaky s proviantem.
Znovu obnovili Radar-Station, nechali zmizet násep, který velryby nutil uchylovat se víc na východ. Kytovci se sice dosud nevrátili, ale harpunáři měli alespoň naději. Yal si starostlivě prohlížel nové dokonalé instalace, umělohmotnou kopuli, zastřešující současné město. Pochyboval o tom, že jim Lady Diana později ponechá podobné zázraky k výhradnímu použití. Její vojenskou pomoc určitě draze zaplatí a občas se mu hlavou kmitla jedna prchavá myšlenka. Možnost tajného setkání s Kidem ho nijak nepobuřovala.
Panamerické síly srovnávaly se zemí všechno, více či méně opuštěné stanice, chovné a pěstitelské farmy, sklady, každou sebemenší lidskou stopu. Lidé se před těmito ohavnostmi dávali na úprk a Yal zuřil. Byl by raději, kdyby ho obyvatelstvo poníženě prosilo o prominutí. Stal se třetím nožem na krku, který všichni nenáviděli. Kid nabýval stále více pověst legendárního politika a kdyby zázrakem vyšel z této války jako vítěz, získal by prestiž a celosvětovou reputaci.
Ale Lady Diana věřila, že Kid bude poražen, zajat nebo zavražděn.
"Naší podmínkou kapitulace bude, aby nám byl vydán živý nebo mrtvý."
"Mohou se udržet až na sever stošedesátky. A Sibiřané by tak mohli klidně zahájit práce na dokončení spojky."
"Pitomost," rozkřikla se Lady Diana. "Kdyby Sibiřané chtěli Kidovi pomoci, ohrožovali by nás nahoře na Beringově síti. Dál s nimi obchodujeme. Potřebují nás k obnově svého hospodářství. Jenže tohle Kid neví a hrozí mu, že na jejich pomoc bude čekat hodně dlouho."
V tu dobu pozoroval Kid ze svého osobního vlaku dalekohledem zhroucení své fronty a pomalý, leč nezadržitelný postup nepřítele. Všechny ty přeplněné vlaky, soukromé lokocary, drezíny a traktory, které zatarasily síť, zdržovaly příjezd posil, zejména konvojů s dynamitem a olejem. Specializovaní "raziči" rybářských otvorů v ledu, byli najímáni se slibem, že dostanou v budoucnu zvláštní prémii a nové koncese. Byla jich na kře víc jak stovka, těsně za frontou, přesně uprostřed mezi válečnou linií a Hotstation. Tady na pláni se možná, pokud bude plán dodržen, otevře nejrozsáhlejší propast na tichomořském ledovci.
Lovci tuleňů a železniční policisté v mezičase dosáhli několika úspěchů. Podařilo se jim v noci propojit starou síť s tou, kterou stavěly mamutí pokladače. Neslýchané štěstí. Mohly tak být vypuštěny stovky nezaměřitelných jednokolejných torpéd podobných třaskavé smečce. Říkalo se, že to zastavilo jeden pokladač kolejí a tři nebo čtyři vozidla vyletěla do povětří. Obřím křižníkům se údajně nic nestalo, ale bylo obtížné tyto zvěsti potvrdit.
Od té chvíle budovala dráhová četa provizorní spojovací tratě, s využitím přenosných výhybek. A napříč zcela nepředpokládanými zónami. Pokladače sice planýrovaly led, ale tento led poté nasávaly a odhazovaly stranou, čímž se vytvářely náspy, které bránily ve výhledu na část mořského ledovce. Železničáři na patřičné dráze zbudovali podél těchto náspů přenosné tratě, po nich se dostali až k nové síti a za jednu noc vyhloubili led a umístili do něj přenosné klubko výhybek, přes které mohli vysílat nejprve jednokolejná torpéda, a když jim došla, tak vozíky naplněné trhavinami. Jednou se jim podařilo poškodit šedesát procent nových kolejí. Pokladač musel zacouvat zpět a dva dny opravovat. Ofenzíva se zastavila.
"Musíme uprchlíky někam nasměrovat," rozhodl zčistajasna Kid. "Ochromují síť."
"Pokud se jim nepodaří včas ujet, pošlete je na smrt, bude tu příliš mnoho vozidel na příliš málo tratí."
"Musíme je dostat z Hotstation, poslat je na vedlejší tratě směrem k rybářským stanicím a sběračům chaluh. Hotstation je teď zvlášť úzký profil."
Dnem i nocí nepřestávaly vlaky dovážet ze severu kolejnice, materiál a stroje. Stošedesátka se každý druhý či třetí den smršťovala o sto kilometrů, ale Kid se rozhodl pro totální válku, bez milosti. Až mořský ledovec vzplane a polovina 5. Panamerické flotily půjde ke dnu Pacifiku, pak bude čas na malý odpočinek a spřádání plánů na zpětné dobytí území. Ale teď myslel jen na to, jak zachránit Hotstation, zachovat věrnost společné přísaze obětováním všeho ostatního.
Bez váhání doprovázel komanda a právě on vyslechl jednoho mladíka, velitele čety, který navrhoval postavit v ledu, odhazovaném pokladači, tunel. Tunel pro úzkokolejku. Jako v dolech. Jezdilo by se tudy na bobku v důlních vozících.
"Led to nevydrží."
"Můžeme použít umělohmotných výstuží. Vyrábějí se pro skleníky. Jsou jich teď všude nevyužité hromady. Šlo by hlavně o postup na posledních čtyřech až pěti stech metrech k nepříteli. 'Raziči' lovných otvorů jsou na tuhle práci vybaveni."
Na trať byla tedy vyčleněna jedna četa a komanda se tak mohla přiblížit k pokladačům. Obejít je a napadnout zezadu. Přivezla se nová torpéda a trhaviny. K překonání posledních pár metrů sloužily diverzní akce.
Znovu měli úspěch. Kid, který byl nedaleko odtud, spatřil výmluvné záblesky. Jeden z pokladačů byl opět na několik dnů nepoužitelný a dvě nebo tři lehké jednotky vyletěly do povětří.
Celý šťastný se vrátil do svého vlaku a vklouzl do postele, kde ho Glindino pokojné teplo rozněžnilo. Vzal si ji spící dvakrát po sobě a usnul přímo na ní. Kolébala ho jako děcko až do svítání.
Ale postup Panameričanů se rychle obnovil a ohrožoval plán ZL, zapálení ledovce, o kterém věděl jen štáb. Únik informací byl přísně střežen. A také průnik případného špióna do vlastních řad. Odposlouchávala se vysílání, soukromé telefony, skutky i pohyby lidí. Jednu rodinu zatkli a potrápili za zdržení na její drůbežářské farmě, zatímco zbytek osazenstva byl již předtím evakuován. Obvinili je z pokusu vyčkat na nepřítele a sdělit mu, že farma-iglú je napěchována trhavinami a tulením olejem. Kid se dokonce osobně dostavil k jejich výslechu a pln nedůvěry je dal

poslat až na sever sítě.
"Nepodaří se nám udržet se napořád," řekl mu Stamw. "Přes veškerou chrabrost a obětavost lidí. Jsou příliš silní. Srovnávají všechno se zemí."
"Překvapíme je. I kdybychom je pozdrželi dvacet čtyři hodiny, bude to vždycky k něčemu. Při ústupu demontujte koleje. Budou z téhle taktiky na rozpacích."
Celých osmačtyřicet hodin větřili Panameričané nějakou léčku a dali celou uprázdněnou kru prohledat. Zmizení sítě si nedokázali vysvětlit.
Ani na východní síti u Junction-Station Kidovi stoupenci nezaháleli. Napadali osamělé konvoje, až museli Panameričané stáhnout své jednotky a lidi ze severní fronty, aby bránili Round-Station, kudy proudil jejich proviant a vojska. Následkem toho bylo, že severní ofenzíva ztratila na své intenzitě, aniž by Kid hned pochopil, proč. Projekt ZL byl uskutečněn ze šedesáti procent.

31

Vlak s expedicí musel jet značnou část noci, snad celých tři sta kilometrů, nevalnou rychlostí. V tuto chvíli stál a Lien Rag se snažil zaslechnout supění stroje. Nedařilo se mu to. Mráz byl v zamřížovaném kupé značný. Voda v průsvitném kbelíku zamrzla, stejně jako moč v kádi. Pouze jednou za den ho odváděli na toaletu, nalézající se uprostřed vagónu. Vstal a udělal pár kroků, seškrabal námrazu na oknech. Byla tak silná, že se mu podařilo očistit jen pár centimetrů. Obvykle by se při dvojitých sklech vůbec neměla vytvářet.
Začal jektat zubama, zatímco se stroj dal do funění a mraky páry znovu začaly tvořit led, tentokrát však zvenčí. Souprava se rozjela velmi pomalu na jih, vstříc neznámu a snad i smrti. Tušil zmatek mladých milicionářů, vržených sem do této rozlehlé divočiny. Snad si mysleli, že tu uvidí na každém kroku tuleně, jako v nějaké televizi. Byl to beznadějný úprk vpřed.
Ozbrojený milicionář mu donesl teplou vodu a pár sucharů. Nestalo se tak v obvyklou hodinu. Pak si pro něj poslali.
"Půjdete vyslechnout zrzavého muže."
"Ale vlak přece jede."
"Je tady vedle."
Lien Rag vyskočil.
"Ale on nevydrží takové horko."
"Nazýváte horkem osm stupňů", poznamenal kysele jeden z milicionářů, na kterého ostatní vyčítavě pohlédli, jako by si snad stěžoval.
"Při nule začínají odpadávat, při teplotě nad pět stupňů nepřežijí jeden den, při dvaceti ani hodinu."
"Musí prostě mluvit, ať řekne, kde jsou hejna tuleňů."
Lien Rag vešel do kupé, které bylo stejné jako jeho s mřížemi a jedinou lavicí. Tchil ležel na znečištěné matraci a měl potíže s dýcháním. Byl tu už celé hodiny a nemohl skoro vůbec mluvit.
"Myslí si," řekl mu Lien přímo do ucha, "myslí, že tajíš, kde jsou tulení otvory."
"Tchal ví. Může jít, vrátit se. Počkáme."
Tchal byl druhý ze samců, vypadal na pohled mnohem větší.
"Tchal pořád jít, jít za tuleni. Nejsou pořád na jednom místě."
Lien vzkázal komisi LKB, co se od Tchila dozvěděl.
"Pustit jednoho z nich jen tak ven? A co pak? Nikdy se už nevrátí."
"Vrátí," řekl Lien.
"Vezmete celou odpovědnost na sebe?" zeptalo se ho děvče se šikmýma očima.
"Proč ne?"
I nereálno se muselo vzít v úvahu, smířit se s ním. Tihle revolucionáři dohnali logiku až do extrému, učiněný surrealismus. Intelektuální můra.
"Pusťte Tchila, nebo zahyne."
"Je to simulant."
Nikdy neviděli, že by někdo při osmi stupních zemřel. Většina mladých, kteří přijeli do Amertume-Station, nikdy Zrzavce neviděla. Nevěděli o světě nic, představovali si, že je stejný jako město-stoka. Kaempolis před vypuknutím převratu by jim připadalo jako bláznivý sen, zkrátka něco nepředstavitelného.
"Máte příručku, Železniční instrukce, týkající se téhle trati."
"Je to podvratná kniha," řekl jakýsi milicionář. "Byla napsána, aby nás spletla, a hlavně pro buržousty."
Pořád stejné slovo. Liena Raga popouzelo.
"Musí v ní být uvedeno, proč byla vystavěna a pak opuštěna. Možná, že se tu uvádějí dřívější okolní stanice tuleňářů."
"Všechny knihy je potřeba spálit."
"Takže na palubě tohohle vlaku žádné 'Železniční instrukce' nejsou? Ani ve strojvůdcovské kabině?"
"Nikdy jsme nic takového neviděli."
"A vlakvedoucí…"
"Nemáme žádného vlakvedoucího. Všechny problémy řeší komise."
Celý vzteklý si pomyslel, že možná minuli již několik výhybek, zapadlých do ledu. Neměli před lokomotivou ani rádlo. Měli na to nucené dobrovolníky, i když při tom někteří z nich občas zahynuli.

"Nechte Tchala odejít."
Poslali ho zpět do vězeňské cely, kde se pod přikrývkami snažil uklidnit. Začalo tu být příjemně teplo a uvědomil si, že Tchil zahyne, kvůli stupiditě lidí, kteří mu zbla nevěřili.
Vlak zůstal stát a lokomotiva zastavila chod. Museli přerušit přívod oleje do hořáků, nehledě na riziko, že potrubí praskne. Při tak nízkých teplotách nebude trvat dlouho a horká voda zamrzne.
Námraza trochu ustoupila, takže si mohl očistit okno. Venku byli milicionáři. S úlevou spatřil, že Tchila vedou do vagónové klece. Pak se objevil velký Zrzavec s bílou skvrnou na rameni. Tchal. Vytáhli ho neomaleně ven a dávali mu najevo, že má jít hledat tuleně. Zrzavec popoběhl dopředu a vracel se zase zpátky. Lien pochopil, že chtěl přejít na druhou stranu vlaku, ale milicionáři mu v tom tvrdošíjně bránili.
Zrzavec začal nakonec obcházet lokomotivu. Lien ho ztratil z dohledu, proto začal chvatně seškrabovat jinovatku z druhé strany. Tchal se rychle vzdaloval na jihozápad. Padaly sněhové krupky a muž se v nich úplně ztratil. Museli počkat, až se vrátí. Čekaly je chmurné vyhlídky v mraze, se stoupající beznadějí, která postupně vytryskne ze ztichlých úst, pootevřených k výkřiku.
S olejem byli každopádně téměř na suchu. Taktak že stačil na udržování chodu lokomotivy. Ale udělají to vůbec?
Když mu přinesli pár sucharů, pokusil se milicionáře varovat.
"Na větru všechno strašně rychle zamrzá. Za necelou hodinu a možná i dřív, protože lokomotiva je špatně tepelně izolovaná. Venkovní potrubí může prasknout."
Milicionář se tvářil, že neslyší, a beze slova odešel. Lien měl chuť mlátit hlavou o zeď. I ti Zrzavci se snažili věcem rozumět, ačkoliv byli primitivní. Najedl se, opět ulehl a podařilo se mu kus noci prospat, dokud se neprobudil zimou. Vstal a udělal pár složitých cviků, kterými se trochu zahřál. Ještě nesvítalo.
Stroj konečně zasupěl, ale měl obavy, že nastane pohroma. Hned za rozbřesku spatřil milicionáře běhat s plechy a kaučukovými objímkami. Potrubí pochopitelně nejspíš prasklo. Moc rád by se dozvěděl, jestli se Tchil po pobytu v teple dal znovu do pořádku, ale nikdo pro něj nepřišel. Nechali vystoupit nucené dobrovolníky, aby si v polárním mrazu trochu zacvičili. Třásli zachumlaní do svých špínou spečených kožichů. Někteří z nich upadli a byli odvedeni zpět do nákladních vagónů, kde se samozřejmě netopilo.
Dva roky by obětoval za "Železniční instrukce". Nebo kdyby mohl vyslechnout lidi z Amertume, kteří sem zajížděli lovit Zrzavce, dokud se tahle mládež nedostala k moci. Zbohatlé šmelináře, kteří teď dozajista byli mezi nucenými dobrovolníky, jenže milicionáři se nesníží k tomu, aby se těchhle lidí vyptávali.
Toho dne mu přinesli suchary a teplou vodu jen jednou. Byl to zase stejný milicionář, dočista hluchý a němý.

32

Velitel stanice dostal nápad s nafukovacími stavbami, kam se uchýlí vlaky s uprchlíky, mimo město Hotstation Musely být vybudovány četné tratě a nástupiště, aby se tu lidé mohli cítit aspoň trochu jako doma. Přijížděli se svými mobilními domy, někteří je měli dokonce s patrem; veřejné instituce jako hotely, banky či obchodní domy mívaly až tři patra. Život pomalu nacházel svůj řád. Kid tato nová zařízení navštěvoval a opakoval neustále, že Hotstation nikdy nepadne do rukou Panameričanů.
Nyní fungovalo i oddělení propagandy a cenzury. O Harpunářích a Yalovi se nikdy nemluvilo. Nepřáteli byli Panameričané a ostatní kolaboranti, posluhovači a fanatičtí přívrženci. Kid spolu s psychology a novináři po několik dnů pečlivě studoval nový jazyk. Založil noviny zvané Victory, které vycházely ve stotisícových nákladech. Pomocí upravených raketometů vrhal celé balíky za nepřátelskou linii. A od té doby, co jeden vědec přišel s novým vysílačem, měli také silný radiový signál. Chytali je až v Titanopolisu.
Potraviny jim nescházely, i když mnohé farmy-iglú na jihu byly ofenzívou zničeny. Nějaké jim však zůstaly, takže měli tulení maso, ryby a krevety. A hlavně měli teplo. Tisíce tun tuleního oleje sloužily pro kotle a centrální výtopny, poháněly vlaky. Vědělo se, že v Kaempolisu mrznou a že Američané dodávají velrybí olej po kapkách, velryby totiž otálely s návratem na bývalá loviště.
Nepřátelský postup byl značně zpomalen útokem na pokladače. Byl to dobrý nápad. Nevšímali si doprovodných člunů a malých torpédoborců a vrhali se na špatně chráněné velké stroje. Okupanti navíc přijížděli na zcela vyklizená místa. Koleje, veškerá zařízení, dokonce i jímky na olej či zásoby pražcových vrtulí, všechno se odvezlo pryč. Zůstal tu jen mořský ledovec, často s černými šmouhami, které dokazovaly dlouhotrvající osídlení. Stěhovaly se chlévy, dokonce i ty úplně malé a vysoce specializované, jako včelí úly nebo chovy bource morušového. I nejzchátralejší kotle.
"Zpočátku všechno srovnávali se zemí," opakoval Kid, "ale postupně, jak pronikali na sever a proviant již tak snadno přes Round-Station neproudil, začali uvažovat o tom, že bude lepší brát ho přímo na místě, ušetřit průmyslové oblasti. Hlavně gilda, která by ráda měla město zásobené."
Jeho projekt rychlodráhy, která měla překlenout svobodnou zónu, mu pořád ležel na srdci. Pomalu se blížili k hranici s Mikadovou společností. Za takový měsíc se možná bude jezdit zcela volně. Sibiřané slibovali hory doly, Čekiev Kida obléhal, ale ten se mu věnoval jen čas od času. Sibiřana znepokojovaly nové Kidovy účinné metody, způsob, jakým se vzchopil a vedl svou válku železnou rukou. Lid byl nadšen, vládla vůle po vítězství. Dokonce i ženy se učily zacházet s nejdokonalejšími zbraněmi a řídit nákladní vlaky. Navzdory sboru železničářů, zejména kastě Konduktorů a Výhybkářů. Hlavně Výhybkáři nejhorlivěji bojovali proti vpádu žen do jejich oboru, ale Kid odolával. Nedůvěřoval téhle aristokracii, která nadmíru pošilhávala po Panameričanech a tenhle organizovaný válečný zmatek jí nebyl po chuti.
Často citovali Dohody z NY Station, týkající se ničení tratí. Podle těchto Dohod mohly strany na sebe navzájem útočit v obrněných vlacích či bojových formacích, ale musely respektovat koleje. Odstraňovat koleje ze Sítě 160. poledníku

jim připadalo jako skutečná svatokrádež.
"Musíme se z území stáhnout," zavolal jednoho dne Stamw. "Tlak je příliš silný. Dnes ráno po nás silně pálí a my se můžeme jenom schovávat. Před námi už hoří jeden pancéřovaný vlak."
"Podminujte ledovec."
"Stalo se. Používáme nové miny, ne ty kovové. Nepřijdou na ně."
"A uprchlíci?"
"Evakuace je na dobré cestě. Teď už je klid. Žádná panika."
Den D se blížil. Museli se naráz stáhnout o třicet kilometrů a ponechat mořskou kru vyklizenou. Kid se domníval, že Panameričané budou zprvu nedůvěřiví, vyšlou malý pokladač kolejí a dělníky, aby postavili dvě nebo tři tratě. Pak rychlá průzkumná vozidla a hlídkové čluny. Musí být trpěliví, vyčkat, až se zapojí pokladače, následovány rozsáhlými pevnostmi. Od jisté doby se objevilo více těžkých křižníků a štáb se domníval, že Lady Diana povolala 6. flotilu z atlantického ledovce.
Od Liena Raga, Yeuze a Jdriena nepřicházely žádné zprávy. Hlavně Jdrien, jeho adoptivní syn, mu hrozně scházel. Věděl, že se jim podařilo uniknout z města ztraceného uprostřed mořského ledovce a že žili v Amertume-Station. Zdálo se mu, že tamní dočasný výbor pro osvobození není dvakrát činorodý. Pár sabotáží a nic víc, zatímco na Východě, Carson a lidé z Titanopolisu nepřítele pořádně mačkali. Nádherné město, které bude umět odškodnit. Nabídne šílené peníze, aby sem lidi přilákal přijet žít. Založí průmysl, postaví přepychové bydlení. Od svého záměru, že Kaempolis rozmetá do čtyř světových stran, neustoupil.
Naposledy vyjel na inspekci dokončovaného projektu ZL. Tisíce tun trhavin a oleje bylo soustředěno na stovkách strategických míst, kde ledovec nebyl tak silný. Prováděly se tu opakovaně sondáže. Kontroloval, zda nezbyly žádné skuliny, byl zcela nemilosrdný. Podezřelé odsunuli na sever, buď do Jarvis-Station, nebo dokonce až do Terminus-Station, dva tisíce kilometrů odtud.
"Podaří se to," sdělil štábu, kde mu nabídli skleničku. "O tom není pochyb. Pokusí se nás obejít z východu, ze západu je to příliš těžké, ale potrvá jim to týdny, a pokud to udělají, velryby už nepřiplavou."
Celý vzrušený se vrátil do Hotstation, ale slíbil, že se vrátí, aby se zúčastnil stanoveného dne obrovského vzplanutí.

33

Ráno milicionáři nařídili, aby byly mrtvoly uloženy na led, dvacet metrů od soupravy. Bylo jich celkem třicet čtyři. Samí muži. Všechno nucení dobrovolníci z Amertume-Station. Někdejší pobertové, ale i emigranti či uprchlíci. Zemřeli chladem a vyčerpáním.
Lien Rag nechal kulaté okénko, které tak dlouho cídil, opět zamrznout. Netrvalo to dlouho. Teplota již byla delší dobu pod nulou. Jen lokomotiva dál produkovala teplo. Milicionáři se postupně chodili ohřát do strojvůdcovské kabiny. Vždy na dvě hodiny, v pětičlenných skupinách. Každých šest hodin měli nárok na mírnější teplotu, mohli povolit své křečovitě stažené svaly, rozepnout si oděv, hovořit a dokonce i žertovat. Lien Rag si říkal, že by se ostatní, tedy nucení dobrovolníci i on, mohli ohřívat u sálající lokomotivy. Těsně u ní muselo být dostatečné horko, aby bylo cítit i přes kožešiny. Ale milicionáři měli raději všechny pěkně po zámkem, jako by se snad někdo mohl pokusit v této ledové pustině a při minus šedesáti o útěk.
Milicionářka mu přinesla malou placku. Byla to jeho jediná potrava. Třistagramová placka na den a na osobu. Obsahovala soju a určitě i rybí olej, mouku a luštěniny. O něco víc než tisíc kalorií, ale dost to nebylo.
"Umřeme všichni," řekl té dívce s vyholenou lebkou, která byla hezká, ale trochu strnulá se svým ohavným pohrdáním. Spíš lhostejností. Neexistoval pro ni. Byl odsouzen k tomu, aby zmizel jako parazit nové společnosti. Tomu rozuměl velmi dobře.
"Všichni do jednoho. Jste si jista, že tu někde není příručka s železničními instrukcemi?"
Namířila si to ke dveřím a zmizela, zatímco on se vrhl za ní a sotva se ovládl, aby na dveře nezabušil pěstmi. Bylo to směšné gesto.
Pak začal chvatně drhnout dolů námrazu. Slyšel zvuky a hlasy. Možná to byl Tchal, obří Zrzavec, který se vracel a oznamoval, že našel tuleně. Ale hned věděl, že je to utopie. Zrzavec půjde dva dny, přinejmenším dvě stě kilometrů. Nikdy nedokážou vybudovat trať, aby dospěli k tulení díře. Není dost kolejnic, sil, ani prostředků. Tři stovky mužů mohly postavit nanejvýš deset kilometrů, a to ještě velmi nedbale.
Nebyli to Zrzavci, ale nové mrtvoly, které položili vedle ostatních. Pět. Proč je vystavili na odiv, místo aby je zahrabali nebo je uložili někam jinam?
Aby si všichni zvykli na myšlenku, že se tyto mrtvoly stanou za týden či deset dnů jedinou dostupnou potravou? Aby potlačili hrůzu ze vzniklé situace soustavnou přítomností smrti?
Znovu nechal, aby ho námraza uvěznila v jeho mléčné samotě. Denní světlo se stávalo stejnou vzácností jako teplo. Vrstva ledu na vagónech značně narůstala. Jednoho dne už neotevřou dvířka a zůstanou všichni uvězněni v soupravě. Ani lokomotiva už nešířila kolem sebe svoje astmatické sípění. Bez velkého utrpení usnou. Lien už měl tuhle zkušenost za sebou.
V noci pro něj přišli, aby se dostavil před komisi LKB.
"Převzal jsi odpovědnost za víru v návrat zrzavého muže a on se nevrátil. Pokud se teď vrátí, bude to k ničemu, protože to bude znamenat, že tulení díry jsou mimo náš dosah. Co můžeš říci na svou obhajobu?"
"Vy mě za to chcete soudit? Teď? Když stejně všichni zemřeme? Vy… I vy… Vy taky, samozřejmě."
Ukazoval na ně prstem, ale tvářili se dál neproniknutelně, jako by je zajímalo jedině rychlé a jasné nastolení

spravedlnosti, bez dalších příkras.
"Byl jste komplicem Zrzavců. Chtěl jste jednomu z nich zachránit život. Hloupé buržoustské gesto. Ukázat, že jste schopen myslet na druhé i na prahu smrti vám jistě připadalo krásné. Ale podvedl jste nás. Způsobil jste, že jsme uvízli tady, ačkoliv jsme mohli být už o sto kilometrů dál."
"K čemu mě odsuzujete?"
Hleděli na něj zcela klidně a Asiatka se ujala slova.
"Odejdete z našeho konvoje. Nejste už jeho součástí. Můžete si vzít svá zavazadla a jít. Jinak vás k tomu přinutíme."
Cítil, že se ho zmocňuje slepá zuřivost, ale ovládl se.
"Dobrá," řekl. "Odejdu z vlastní vůle. Zdechnu o den dřív než vy, to je celé. Sice mě odsoudíte, ale sami nepřežijete o víc jak čtyřiadvacet hodin."
Šel si pro svoje věci a vyšel na mořskou kru. Nejdřív ze všeho jej napadlo, že se půjde schovat k lokomotivě, ale připadalo mu to hloupé. Podíval se na konvoj. Všechna kulatá okénka byla pokryta jinovatkou. Dokonce ani nezahlédl jedinou tmavší skvrnu nějakého obličeje. Nic. Byl opravdu zcela sám.
Využil sil, které mu zbývaly a rozhodl se, že si vystaví iglú z ledových koulí, které vítr prohánět podél tratí. Pracoval dvě hodiny, než si vedle mrtvol vystavěl svůj nevelký úkryt.
Pak ho napadlo, aby je prohledal. Přineslo to své cenné plody. Nůž, kousky sucharů, cukr, tabák, tuk v nějaké tubě. Odnesl si do svého iglú celou hromadu věcí, aby tu unikl mrazu, který mu pronikal do těla bez ohledu na jeho izotermickou kombinézu. Uzavřel nízký vchod do svého výtvoru a zavinul se do přikrývky.
Snědl všechno, co bylo jedlé, dokonce i onen tuk, který podivně páchl. Pak zavřel oči. Nakonec zemře, ale kdyby se náhodou zítra ráno probudil, použije nůž a nakrojí některou z mrtvol. Povšiml předtím si jednoho mladíka, který nebyl příliš hubený. Na nic jiného v tuto chvíli nemyslel.

34

"Neuvěřitelné."
Z operačního střediska supertěžkého křižníku hleděla Lady Diana dalekohledem na rozsáhlou mořskou tru špinavou a často zbrázděnou, která se táhla do ztracena severním směrem.
"Stáhli se o třicet kilometrů na sever," řekl admirál. Vyšleme průzkumný vůz. Vpředu pojede malý, lehký pokladač kolejí. Musíme zůstat obezřetní."
Musí zpevnit nějaký opěrný bod," řekla Lady Diana. "Kid řekl, že nikdy nekapituluje a že se Hotstation nevzdá."
"Všechno odklidili. Všechno, co by mohlo udělat radost našim přátelům harpunářům."
Lady Diana se opovržlivě ušklíbla. Tihle veskrze domýšliví a nadmíru bohatí lidé, pyšní barbaři s pochybnou inteligencí, jí byli odporní. Za prvé páchli velrybím olejem. Kaempolis páchlo zrovna tak. Smrděli všichni. Nebyla v hlavním městě od chvíle, kdy obyvatelstvo demonstrovalo proti cizím okupantům. Spolek byl v nemilosti, protože nebyl schopen statisíce lidí krmit, ani jim topit či svítit. Hospodářství založené na velrybách přestalo existovat a rozměrná zvířata se na svá tradiční tažná stanoviště nevracela.
"Dejte mi vědět, jakmile se objeví hlídkový vůz."
O čtyřiadvacet hodin později nařídila Lady Diana, aby pomalu vyjely obří pokladače kolejnic. Následovány lehkými jednotkami a posléze velkými pevnostmi. Vzpomněla si, že Panameričané nastražili kdysi v západní zóně léčku, na kře Severního moře. Použili indukovaného proudu, který rozdělil led na jednotlivé nepevné bloky. V někdejším průlivu Pas-de-Calais se dokonce probořila transevropská obří formace.
Pečlivě sondovali ledovec s použitím detektorů, ale neobjevili nic podezřelého. Obří pokladače už byly deset kilometrů daleko, když admirál na radu Lady Diany nařídil větší části flotily, aby vyjela. Logistika měla následovat vzápětí.
Dvě třetiny námořní válečné flotily se v jediné chvíli ocitly na stejném kusu mořské kry, když Kid stiskl pomyslné tlačítko detonátoru. Vlastně to byli technici, kdo vyslali zvláštní ultrazvuky.
Netrvalo ani deset minut a mořská kra vzplanula na ploše asi dvou set kilometrů čtverečních. Jeden z monstrózních pokladačů zmizel během několika vteřin v oceánu. Admirálské plavidlo, v němž přebývala Lady Diana, mělo jen zlomek času, aby se dalo na ústup když se síť, kterou prakticky celou zabíralo, propadla do Tichého oceánu.

****